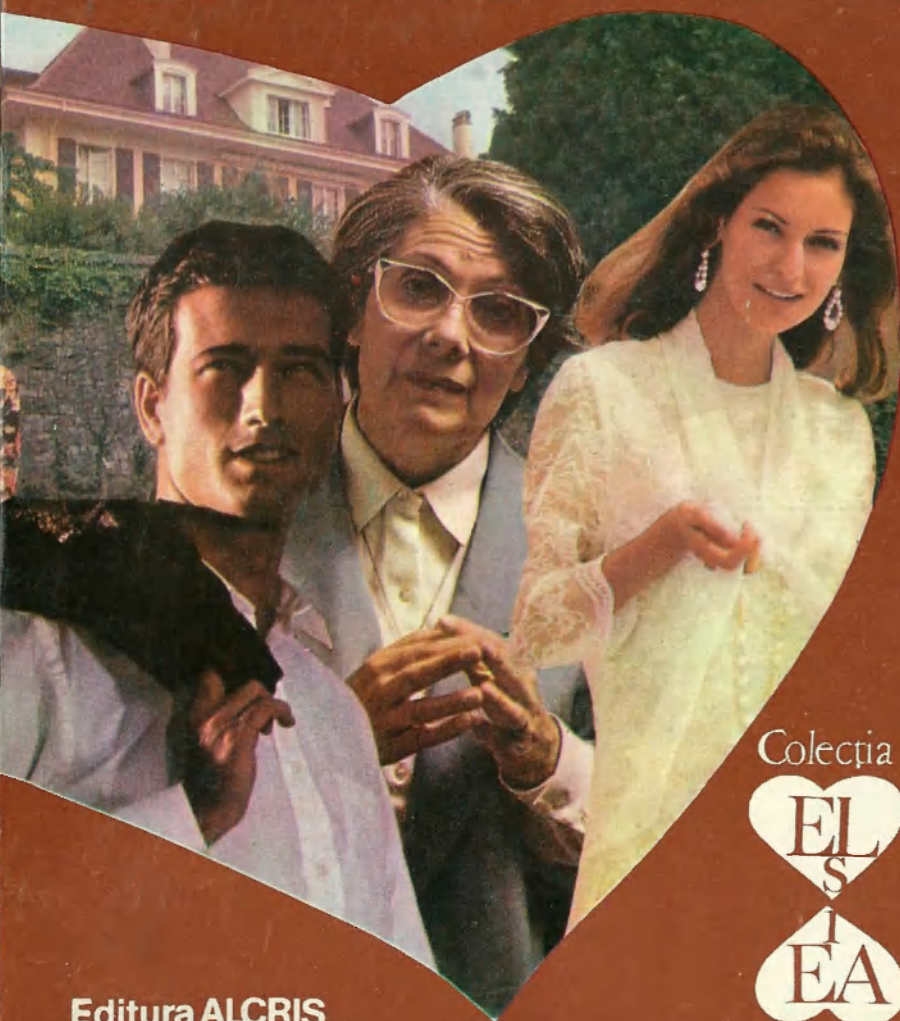

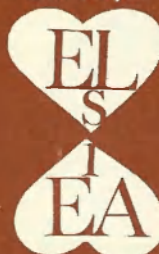
Yvonne Whittal

Iubirea este eternă

Editura ALCRIS

Colecția

YVONNE WHITTAL
IUBIREA ESTE ETERNA

Coperta : **ANDY**

Yvonne Whittal, 1982

LOVE IS ETERNAL

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
editurii **ALCRIS – M94**

YVONNE WHITTAL

IUBIREA ESTE ETERNĂ

Traducere de
ILEANA JITARU

BUCUREȘTI, 1995

Redactor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TRAIAN IANCU

Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-29-9

Colecția „EL și EA”

CAPITOLUL I

Joanne Webster era așezată în fața notarului unchiului său Stephen. Venise să-l vadă pe Samuel Davidson cu un scop precis, dar acum ezita, iar atitudinea ei îi inspira omului legii o oarecare compasiune. Acesta bătea, distrat, cu degetele în mapa din fața lui, așteptând ca ea să se decidă să vorbească. Zumzetul aparatului de aer condiționat era singurul zgomot ce rupea această liniște apăsătoare.

— Această vizită o datorez cumva ultimelor dorințe ale unchiului dumneavoastră, Stephen Webster ? întrebă el în sfârșit, cu blândețe.

Joanne ridică spre el ochii ei mari și verzi umbriți de gene lungi, negre. În privirea ei se citea neliniștea ce-o frământa.

— Domnule Davidson, trebuie să vă explic...

Timbrul cald al vocii ei nu putea lăsa pe nimeni indiferent. Samuel Davidson nu făcea excepție ; ochii lui exprimau o anumită mulțumire și se așeză mai confortabil în fotoliu pentru a asculta mai bine ceea ce avea să urmeze.

— Părinții mei au murit acum cinci ani într-un accident de mașină, lăsându-ne, pe mine și pe

fratele meu, fără resurse. Eu tocmai îmi începusem studiile de infirmieră, iar Bruce, fratele meu mai mic, era încă la școală. Unchiului Stephen i s-a făcut milă de noi și a început să-i plătească lui Bruce cheltuielile de școlarizare. Apoi, știind că acesta vrea să devină inginer, ca și el, dealtfel, s-a oferit să-i plătească și studiile universitare. Am acceptat, având intenția de a-i plăti datoria imediat ce vom putea. Asta se întâmpla acum doi ani, așa că fratele meu nu-și va mai putea lua diploma și nici nu va fi în măsură să-și câștige existența decât peste câțiva ani...

— Și acum, dacă înțeleg bine, vrei să știți dacă mătușa dumneavoastră vă va ajuta în continuare.

Joanne, jucându-se nervos cu cureaua poșetei, era foarte jenată.

— Într-adevăr. Mă întrebam dacă unchiul meu a lăsat ceva instrucțiuni în acest sens...

Samuel Davidson reîncepu să bată cu degetele în mapa de pe birou. Joanne se gândi că tensiunea acestei așteptări era insuportabilă. În fine, notarul își dăse vocea și a teribilă teamă o cuprinsese pe brata fată.

— Chiar dacă dumneavoastră nu mi-ați fi cerut această întâlnire, domnișoară Webster, v-aș fi convocat eu, oricum. Am să vă dau vești proaste.

— Să înțeleg că acest împrumut nu figurează în testamentul unchiului meu? întrebă Joanne, crispându-se.

— Chiar așa, domnișoară Webster, și soția unchiului dumneavoastră m-a însărcinat să vă informez că dumneaei nu mai intenționează să vă ajute.

Era de prevăzut, gândi Ioanne, cu tristețe. Irene, o tânără femeie fără copii, nu ascunse-se niciodată faptul că ea dezaproba gestul generos al soțului ei față de acești nepoți, pentru care ea nu avea, în mod evident, nici o afecțiune.

— Vă dați seama ce înseamnă acest lucru? îl întrebă ea pe notar, cu vocea tremurătoare. Fratele meu va fi obligat să-și întrerupă studiile, dacă eu nu voi găsi un mijloc de a-i plăti. Este adevărat, am ceva economii pe care le-am făcut pentru a-i putea plăti unchiului nostru datoria, când am fi adunat toată suma. Dar ele nu-mi vor ajunge să-i plătesc studiile mai mult de șase luni, iar acestea vor dura mai mulți ani...

Privirea compătimitoare a lui Samuel Davidson se opri o clipă pe obraji palizi și pe buzele fremătătoare ale fetei.

— Poate ați putea să vorbiți cu mătușa dumneavoastră...

— Nu, niciodată! spuse ea pe un ton care nu admitea replică. Bruce și cu mine n-am cerut niciodată ajutorul unchiului nostru Stephen. Ceea ce făcea el pentru noi, făcea spontan, fără să-i fi cerut, iar noi îi eram foarte recunoscători. N-am intenția să cer mila soției lui.

Pentru ea noi nu suntem decât rudele sărace ale soțului ei, nedemne de a-i trece pragul.

Samuel Davidson se simți încurcat.

– Nu puteți să vă adresați altcuiva ?

– Nu, nu avem nici familie, nici prieteni și nici o bancă nu va accepta să ne acorde vreun împrumut fără garanție.

După câteva minute, Samuel Davidson rupse tăcerea apăsătoare care se așternuse între ei :

– Înțeleg nenorocirea dumneavoastră, domnișoară Webster, și dacă mi-ar sta în putere să vă susțin, aș face-o ; dar, din nefericire, în circumstanțele actuale, nu pot să fac nimic. Dacă domnul Webster ar fi menționat acest împrumut în testamentul său, nimeni și nimic n-ar fi putut să se opună dorințelor lui.

Joanne se ridică.

– Ați fost foarte amabil că m-ați primit, domnule Davidson, și îmi pare rău că v-am deranjat.

– Sunt foarte fericit că v-am cunoscut, zise el amabil, luând mâna pe care ea i-o întinse-se și ținând-o ceva mai mult decât ar fi trebuit.

Când Joanne se regăsi în stradă, simți cu plăcere căldura soarelui care, în această după-amiază de ianuarie, strălucea deasupra orașului și-i încălzea obrajii înghețați. Se îndreptă spre salonul de ceai din apropiere, unde Bruce pândea cu nerăbdare întoarcerea ei.

Ce-i va spune ? se gândea ea cu disperare, întârziind puțin, până ce stopul a trecut de roșu.

Cum să-i spună că proiectele lui de viitor nu mai erau realizabile ?

Joanne, cufundată în gândurile ei negre, traversă strada fără ca măcar, să remarce privirile admirative care o urmăreau. Mergea încet, încercând să câștige timp pentru a găsi o soluție problemelor sale. Dar la ce bun ? Știa bine că posibilitățile de a găsi acești bani erau inexistente.

Reuși totuși să se stăpânească ; era inutil să macine regrete și trebuia să-l încurajeze și pe Bruce.

Acesta se ridică imediat ce-o văzu intrând și Joanne își simți inima grea zărindu-l. N-o avea decât pe ea pe lume, iar ea suferea văzându-i dezamăgirea.

– Care este verdictul ? întrebă el. Veștile sunt proaste, nu-i așa ? adăugă el văzând expresia de pe fața surorii lui.

– Sunt chiar mai rele decât mă așteptam.

Bruce o privi în tăcere. Ea nu putea să facă nimic pentru a mai atenua, cât de puțin, șocul.

– Unchiul Stephen n-a lăsat în testamentul lui nici o instrucțiune în legătură cu acest împrumut pe care ți-l acordase, iar mătușa Irene a declarat că ea nu va mai continua să-ți dea acești bani.

Bruce păru teribil de dezamăgit dar imediat, la fel ca Joanne, refuză să se lase doborât de această veste.

– Nu există decât o soluție. O să abandonez munca pe care mi-o găsisem pentru vacanță,

imi voi căuta un serviciu permanent și voi continua să și studiez.

— Nu! strigă Joanne, dar imediat coborî vocea văzând că toate capetele se întorseseră spre ei. N-am să te las să faci asta, cel puțin pentru moment.

— Jo, trebuie. Nu avem bani.

— Am ceva economii, dar nu vor ajunge, trebuie să recunoască ea cu tristețe.

— Deci, problema este rezolvată.

— Bruce, nu vei putea face față astfel. Mai dă-mi timp, îl rugă ea, voi găsi poate o cale mai bună.

El făcu un efort să suradă.

— Așa cum te cunosc, Jo, vei răscoli cerul și pământul ca să mă ajuți. Dar, te rog, să nu faci vreo prostie pentru mine.

Joanne îl privi cu tandrețe, un surâs luminându-i fața.

— Mai avem o lună în fața noastră până la începerea cursurilor, vom putea să ne mai gândim.

În ciuda acestor cuvinte pline de speranță, resimțea, în adâncul sufletului ei, o senzație de înfrângere. Soluția cea mai ușoară ar fi fost să-l lase pe Bruce să-și găsească de lucru. Asta i-ar fi permis să-și păstreze apartamentul pe care-l împărțea cu un prieten, dar ea știa bine că, destul de repede, Bruce, își va da seama că nu-i este suficient timpul pe care să-l consacre studiului. Va fi astfel obligat să re-

nunțe la proiectele sale de viitor. Nu, va trebui să găsească o altă soluție.

Se despărțiră și Joanne luă autobuzul pentru a se întoarce în micul ei apartament din apropierea spitalului la care lucra ca infirmieră la serviciul de chirurgie. Drumul dură mai puțin de jumătate de oră și când, în sfârșit, ajunse, o cuprinsese un sentiment de profundă disperare. Privi în jurul ei ca și cum vedea acest interior pentru prima dată. Perdelele erau mizerabile, covorul tocit până la urzeală. Trăise cu zgârcenie, fără să cumpere ceva de prisos, pentru a putea să economisească maximum posibil, în scopul de a-l ajuta pe Bruce să-și plătească datoriile față de unchiul său. Acum că acesta murise, nu numai că trebuia să achite cât mai repede datoria, dar trebuia să facă rost de sume și mai mari pentru ca Bruce să-și poată continua studiile.

„Este o problemă de rezolvat, își spuse ea luându-și fața în mâini. Nu există nici o cale de a ieși din impas!”

— Ce catastrofă, suspină ea, intrând în dormitor.

Se dezbracă, își puse un capot și intră în bucătărie să-și pregătească un ceai tare care s-o reconforteze. Nu, nu trebuie să renunțe atât de repede. Își va aduna toate puterile să găsească o soluție.

Trecuse o săptămână și ea nu găsisese nici o soluție. Nervozitatea sa începuse să se resimtă în munca ce o desfășura în secția de chirurgie.

Chiar în dimineața aceea, greșise de două ori în timpul aceleiași operații, pe când îi dădea instrumentele doctorului Grant. Ochii albaștri ai chirurgului exprimară mai întâi surpriză, apoi îi văzu scânteind de furie pe deasupra măștii ce-i acoperea partea de jos a feței. Ea bolborosi câteva scuze vagi, dar răul era deja făcut și doctorul ar fi avut toate motivele să ceară înlocuirea ei imediată.

Totuși, el nu făcu nimic în acest sens și neliniștea Joannei se mai calmă spre sfârșitul zilei. Scăpase ca prin urechile acului ! Data viitoare, cea mai mică greșeală îi va fi, în mod sigur, fatală.

Când ziua de lucru se sfârși, se simți dintr-o dată foarte obosită. Singura ei dorință era să facă o baie caldă și să intre în pat. Dar, la stația de autobuz unde aștepta, în apropierea ei se opri o superbă mașină. Ușa se deschise brusc și, pe un ton imperativ, doctorul Grant îi ordonă :

— Hai, urcă !

Joanne nu putu decât să se supună ca un automat ; avea senzația că revenise în sala de

operație ! Se așeză, deci, alături de el și automobilul puternic demară în trombă.

– Doctore Grant, îmi pare foarte rău...

– Mai târziu, tună el și Joanne se făcu mică în colțul ei, îngrozită de a-l înfrunta pe acest om de temut.

Trebuia să-și fi închipuit că doctorului nu-i stătea deloc în caracter să se ducă să se plângă directoarei. Ii plăcea să-și rezolve singur problemele. Joanne își spunea în gând că ar fi preferat, cu siguranță, mustrarea directoarei decât mânia lui Daniel Grant.

Ea aruncă, temătoare, o privire spre el dar fața lui era impenetrabilă. De doi ani de când lucra alături de el, avusese de nenumărate ori ocazia să-i admire virtuozitatea profesională. În același timp, se obișnuise și cu manierele lui amenințătoare, când ceva nu-i plăcea.

Era înalt și suplu. Superbul lui păr negru ca pana corbului și reflexele metalice ale ochilor lui albaștri făceau ca, practic, toate infirmitățile să fie topite după el ; lucru de care lui nici nu-i păsa. Era, într-adevăr, foarte seducător. Chiar prea mult, își spunea adesea Joanne, deoarece admirația și respectul pe care îl avea pentru el erau la un pas de un sentiment mai fierbinte pe care făcea eforturi să și-l înăbușe.

Până acum își vorbiseră puțin înafara problemelor de serviciu și acum, iată, se găsea în mașina lui, spre o destinație necunoscută.

„Situația asta este ridicolă, gândi ea, foarte stingherită. Ar fi putut să-i facă observații la

spital, în biroul lui. De ce toată această înscenare ?”

Mașina încetini și Joanne observă că se apropiau de o cafenea mică, izolată. După ce parcă mașina, el se grăbi s-o invite să intre în sală, ca și cum ar fi vrut să scape cât mai repede de o treabă neplăcută.

— Inutil să mai lungim vorba, ceva te preocupă și vreau să știu ce anume.

Nu era o întrebare ci un ordin ; ea se simți tulburată.

— Nu văd ce-ar putea să...

— Ascultă, domnișoară Webster... Joanne.

El o fixă cu acei ochi, incredibil de albaștri.

— Pot să-ți spun pe nume ?

Înspăimântată, ea nu putu decât să aprobe.

— Când o infirmieră atât de competentă și de conștiincioasă ca dumneata, Joanne, începe să comită greșeli grosolane, continuă el cu vocea sa profundă, înseamnă că are niște probleme grave. Spune-mi ce nu este în regulă și o să încercăm să rezolvăm aceste probleme. Dacă nu, voi fi obligat să mă lipsesc de serviciile dumneata.

— Este dreptul dumneavoastră, domnule doctor, zise ea.

În ciuda hotărârii cu care ea pronunțase aceste cuvinte, el nu putu să nu remarce tremurul buzelor ei.

— Joanne, nu vorbi prostii, știi la fel de bine ca mine cât va fi de greu să te înlocuiesc.

Un asemenea compliment ieșit din gura doctorului Grant era aproape de neconceput, și asta o umplea de o ciudată stare plăcută.

Este vorba de viața mea particulară, domnule doctor, de probleme personale.

— Nicidecum, răspunse el, vehement. Cel puțin din momentul în care acestea îți influențează în rău viața profesională. Povestește-mi tot, Joanne, nu mă face să mai aștept.

Ea îl privi insistent o clipă, ezitând încă. Apoi se hotărî. „La urma-urmei, gândi ea oboșită, dacă aș vorbi cuiva despre grijiile mele, dacă m-aș confesa chiar doctorului Grant, aș mai ușura un pic povara pe care o port, după vizita mea la notar.”

— Nu știu cu ce să încep, zise ea incurcată, lăsând ochii în jos pentru a evita privirea cu sclipiri de oțel a chirurgului.

— Cu începutul, este totdeauna cel mai bine, după experiența mea.

Pe buzele fetei apărură un surâs puțin forțat, dar ea-l ascultă și începu să-i povestească întâlnirea ei cu Samuel Davidson.

— Și, deci, până la urmă nu te-ai dus să-ți vezi mătușa? întrebă doctorul, când ea termină de povestit.

— Nu, și nici nu se pune problema. Întotdeauna ne-a disprețuit, pentru că tatăl meu nu era decât un mic funcționar. Sunt chiar surprinsă că a tolerat prezența lui Bruce în casa lor, când acesta era încă la școală.

— Poate că m-aș putea duce s-o văd pe această doamnă și să încerc s-o fac să-și schimbe hotărârea.

— N-ar servi la nimic, zise Joanne repede. Și, dealtfel, refuz să cerșesc...

— Ce are mai mare importanță în ochii dumitale? Orgoliul sau viitorul fratelui dumitale?

Această observație avu efectul unei palme. Ea deveni palidă.

— Aveți dreptate. Orgoliul mă împiedică să mă duc să-i vorbesc. Nu suport ideea că m-ar refuza după ce m-aș fi umilt în fața ei.

— Atunci, voi merge eu în locul dumitale.

Joanne nu putea să ia în serios aceste cuvinte. De ce ar interveni Daniel Grant în favoarea ei? De ce ar ajuta-o, atâta timp cât ea nu reprezintă nimic pentru el? Furia lui față de greșelile pe care ea le comisese era de înțeles, dar dorința lui de a se amesteca în problemele ei particulare, nu mai era.

El o conduse acasă, fără a mai scoate un cuvânt.

Avusese răbdare să-i asculte povestea până la capăt, dar fusese prost să-și închipuie că ar putea s-o ajute. Și ea era sigură că acum, el își dădea seama de acest lucru.

Când opri mașina în fața casei ei, el îi vorbi din nou.

— Dă-mi adresa mătușii dumitale.

— Nu cred că vorbiți serios, domnule doctor.

Expresia feței lui se aspri.

— Domnișoară Webster, nu am obiceiul să vorbesc în van. Dă-mi această adresă și nu mai lungi vorba !

Joanne se supuse și îi ceru, timid, să-i telefoneze pentru a-l comunica rezultatul vizitei.

— Am o idee mai bună, zise el brusc, înainte de a demara. Contez pe dumneata să-mi pregătești niște sandvișuri, pentru că, în mod sigur, îmi va fi o foame de lup când mă voi întoarce să-ți dau raportul.

Spunând astea demară, lăsând-o pe trotuar, uluită. Nu-și închipuia nici un moment că el va avea o asemenea îndrăzneală. Așadar, chiar în afara spitalului, el continua să-și impună voința.

Când ajunse în apartament își dădu seama ce implicații avea această vizită. El va pătrunde în această locuință mizerabilă, abia mobilată, sinistră. Gândul acesta o umplu de rușine. Cum să și-l imagineze pe elegantul doctor Grant, evident foarte bogat, în acest interior meschin ? Cum să conceapă că el ar putea să se așeze alături de ea și să ia masa împreună !

— Doamne, Dumnezeule, suspină ea, în timp ce-și dădea jos boneta de infirmieră, lăsându-și astfel părul să-i cadă pe umeri. Am să mor de rușine când îl voi vedea intrând aici.

Ea se reculese cu greutate ; își făcu toaleta și-și puse o rochie de vară mai răcoroasă și mai drăguță decât uniforma ei severă.

Daniel se va întoarce curând, căci n-o să-i trebuiască mult timp până să-și dea seama că, așa cum ea prevăzuse, misiunea lui era sortită eșecului. Se pieptănă, se machie și pregătește sandvișurile pe care i le comandase.

Intr-adevăr, în mai puțin de o oră, Daniel Grant sună la ușă. Ea încercă să-nu-și piardă cumpătul când el intră. Fără măcar să privească în jurul lui, el se instalează în singurul fotoliu confortabil și-și întinse picioarele lui lungi.

— Deci ? reuși ea să-l întrebe.

— Nu pot vorbi cu stomacul gol, zise el sec.

Închise ochii pentru a o face să înțeleagă că nu mai spune nimic până ce nu-i vor fi servite sandvișurile.

— Stăpânindu-și un gest de nerăbdare, Joanne se duse la bucătărie pentru a așeza pe un platou ceea ce pregătise. Puse apoi totul pe măsuta joasă din fața doctorului, care catadicsi să deschidă ochii și să mănânce copios.

— Dumneata nu mănânci ? o întreabă el, văzând-o sorbindu-și cafeaua.

— Nu mi-e foame.

— E ridicol ! Ești subțire ca un cui și ai nevoie să prinzi puteri.

Joanne surâse.

— Ca să pot asculta raportul vizitei dumneavoastră ?

— Pentru a putea să te achiți de sarcini mâine, în sala de operație, zise el mușcând din cel de-al treilea sandviș. Te voi supraveghea îndeaproape, domnișoară Webster.

Joanne luă, fără entuziasm, un sandviș, iar după prima înghițitură descoperi că îi era chiar foame. Daniel Grant observă cu satisfacție cum ea își mai luă un sandviș.

Ea sfârși prin a se relaxa și se așeză mai confortabil în fotoliu, încrucișându-și grațios frumoasele ei picioare. În definitiv, vizita doctorului Grant n-o mai speria chiar atât de mult cum simțise la început. El nu părea deloc jenat de interiorul apartamentului ei, iar ea îi era recunoscătoare.

– Părul dumitale este minunat, Joanne, zise el pe nepusă-masă.

Ea nu știu ce să răspundă.

– Mulțumesc, domnule doctor...

– Știi că, în soare, ai niște reflexe aurii? întrebă el, aprinzându-și o țigară și făcând ochii mici ferindu-se de fum.

„Imi face, oare, avansuri?” se întrebă ea, neliniștită. Nu, nu era posibil! Se simți mai degrabă flătăță că doctorul Grant, unul din eminenții chirurghi ai țării, a putut s-o privească cu atâta atenție încât să-i remarce culoarea părului.

– Care a fost reacția mătușii mele? întrebă ea, pentru a orienta discuția pe un făgaș mai puțin periculos.

– A refuzat să vă mai ajute, răspunse el. Rar am întâlnit o creatură atât de egoistă. Fi liniștită, am făcut-o să înțeleagă că am venit împotriva voinței dumitale și i-am spus câteva lucruri în față!

Joanne își ținu respirația. Nu îndrăznea să mai ceară amănunte și se simțea umilită, gândindu-se la această întrevedere.

– Îmi pare rău, din vina mea a trebuit să suportați o întrevedere atât de neplăcută.

După câteva momente de liniște, Daniel își stinse țigara și o privi pe Joanne cu bunăvoință.

– Venind încoace, am reflectat mult la problemele dumitale, începu el, cu un aer gânditor. Vreau să-ți fac o propunere care le-ar putea rezolva și în același timp, ar rezolva și problemele mele.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnule doctor.

Într-adevăr, Joanne nu-și imagina că și el ar putea avea probleme.

El o privi îndelung.

– Voi plăti studiile fratelui dumitale.

– Nu-mi amintesc să vă fi cerut vreun împrumut, zise ea, orgolioasă.

– Nu-ți ofer un împrumut, domnișoară Webster, replică el pe un ton ferm. Îți ofer să-i plătesc studiile lui Bruce și, în schimb, îmi vei face un serviciu, pentru că și eu mă zbat cu o problemă obsedantă, de câteva săptămâni.

– Și cum pot eu să vă ajut, domnule doctor ?

– Căsătorindu-te cu mine.

CAPITOLUL II

„Căsătorindu-te cu mine”, repetă în gând Joanne, absolut stupefiată.

Cu siguranță, nu auzise bine. Dar, nu, pentru că Daniel Grant părea că așteaptă un răspuns.

– Vă bateți joc de mine, doctore Grant, reuși ea să bolborosească.

– Niciodată în viața mea n-am fost mai serios, afirmă el fără s-o scape din ochi.

Joanne își regăsi puțin cumpătul.

– Dar de ce vreți să vă căsătoriți cu mine ? Abia mă cunoașteți și eu... noi nu...

– ... Nu ne iubim, termină el fraza neîndurător în locul ei, văzând-o atât de tulburată și cu ochii plecați. Dragostea nu intră la socoteală. Este un sentiment inventat, în totalitate, pentru care nu am timp de pierdut. Se folosește în locul senzualității pentru că sună mai convenabil. Dar nu-ți fie teamă, Joanne, eu nu te doresc. Vreau doar să negociez cu dumneata un contract de aproximativ un an.

Joanne n-ar fi fost în stare să explice ceea ce simțea în acest moment. Se simțea parali-

zată, la fel de inertă ca și covorul tocit pe care se plimba elegantul doctor Grant.

— Ați putea să-mi dați câteva explicații ? zise ea, cu o voce aproape de neauzit.

— Mama mea este pe cale de a muri de un cancer, răspunse el fără cea mai mică introducere, cu voce aspră, răgușită, care îi dădea în vileag emoția. Medicina nu mai poate face nimic pentru ea doar, într-o oarecare măsură, să-i ușureze suferințele. Mai are de trăit doar un an, poate chiar mai puțin, deoarece starea ei s-a agravat considerabil în ultimele două luni. Dorința ei cea mai arzătoare este să mă vadă însurat, înainte de a muri. Ideea aceasta a devenit la ea o adevărată obsesie : trebuie să găsesc femeia vieții mele cu care să mă unesc prin legătura căsătoriei...

— Și vreți să vă căsătoriți cu mine pentru a o liniști pe mama dumneavoastră, îl întrerupse ea. Nu ezitați s-o înșelați...

— Aș face orice pentru ca ultimele ei luni de viață să fie fericite.

— Cred că o iubiți mult.

— Țin foarte mult la ea, ceea ce poate nu este același lucru.

Joanne se ridică, incapabilă să mai stea nemiscată, într-atât nervozitatea ei se accentuase.

— Să admitem că aș fi de acord ; ce se va întâmpla după moartea mamei dumneavoastră ?

— Vom cere anularea căsătoriei sau vom divorța, dar voi continua să plătesc studiile fra-

telui duminică atâta timp cât vă li nevoie... fără să cer rambursarea banilor.

Oferta era tentantă ; totuși, era o hotărâre greu de luat. Viitorul lui Bruce era în joc, dar și al ei. S-ar putea, oare, căsători cu Daniel Grant fără să riște o rană profundă și... definitivă ? !

— Dați-mi puțin timp de gândire, zise ea în sfârșit.

— De cât timp ai nevoie ? întrebă el, cu o umbră de nerăbdare în glas.

— Până mâine, se poate ?

Daniel Grant se ridică brusc și Joanne trebui să ridice capul pentru a-i întâlni privirea.

— Eu intru în operație mâine la ora unsprezece. Dă-mi răspunsul după ce voi termina.

Din câțiva pași ajunse la ușă.

— Mulțumesc pentru sandvișuri, zise el, înainte de a ieși.

În urma lui, ușa se închise și Joanne se lăsă să cadă în fotoliul pe care el tocmai îl părăsise și care mai păstra căldura corpului său. Se ridică repede și se duse să ducă platoul în bucătărie.

Dormi prost în noaptea aceea, întorcând pe toate fețele ciudata propunere pe care el i-o făcuse. Nu și-l putea imagina străduindu-se să-și mulțumească mama iubitoare ; nu se încadra în personajul lui.

Dar, la urma urmei, ce știa ea despre el ? Nu-l cunoștea decât din cadrul restrâns al spitalului. Și nici de aici, prea mult, pentru că

el asista la recepții și la alte festivități, unde puteai să mai cunoști și alți doctori sau infirmiere. Își amintea cât fusese de uimită să-l vadă apărând pe neașteptate la ultimul bal de Crăciun. Se așezase o clipă la masa directoarei și dansase un vals lent cu aceasta. Apoi, spre marea ei mirare, Joanne îl văzuse traversând întreaga sală pentru a o invita pe ea să danseze. Și ea se regăsise în brațele lui... A fost un moment minunat, pentru că el era un excelent dansator, dar imediat ce orchestra s-a oprit, el i-a mulțumit politicos și a dispărut la fel de brusc precum apăruse. Joanne gândise atunci că el era, într-adevăr, original, dar n-ar fi crezut vreodată că într-o zi o va cere în căsătoriei în circumstanțe atât de extravagante.

Căsătoria! Dăduse întotdeauna acestui cuvânt un înțeles sacru și acum se punea problema să-l asocieze ideii de minciună.

La fel ca cea mai mare parte a fetelor tinere, visase adesea la căsătoria ei. Simțea nevoia, dealtfel, pe deplin normală, după părerea ei, de a iubi și de a fi iubită, de a avea un soț, o casă, copii. A se căsători cu Daniel Grant ar însemna să renunțe la toate aceste dorințe. În acest caz era vorba doar de un pact, un contract care va fi anulat după moartea mamei lui. În schimb, Bruce își va putea realiza visurile.

„Dar visele mele?” se întrebă ea, cu melancolie.

Nu se putea hotări să accepte asemenea lucru, dar în șinea ei, știa că nu avea de ales. Toată viața lui Bruce depindea de hotărârea ei și ea nu-și putea abandona fratele mai mic.

Își amintea de cuvintele acestuia : „Așa cum te cunosc, Jo, vei răscoli cerul și pământul ca să mă ajuti. Dar, te rog, să nu faci vreo prostie.”

În fond, își zise ea încercând să fie obiectivă, propunerea lui Daniel Grant nu este prea complicată. Va fi legată printr-un contract de câteva luni și apoi se va găsi din nou liberă și ușurată, știind că viitorul lui Bruce este asigurat.

Ar fi putut gândi așa la nesfârșit. Adevărul era că, dacă inima ei respingea această soluție, mintea ei o acceptase irevocabil. Nu-i mai rămânea decât o oră să dea răspunsul ; răspunsul care va rezolva problemele „lor”.

Joanne aruncă o privire circulară prin sala de operație. Trebuia ca totul să fie perfect pentru doctorul Grant. Va veni în curând și greșelile din ajun nu trebuiau să se mai repete, în nici un caz. Ea își interzise să se mai gândească la altceva.

Daniel Grant, punctual ca întotdeauna, intră în sală la unsprezece fix, și nimic din atitudinea sa față de Joanne nu lăsa să se ghicească ce se petrecuse între ei cu o seară în urmă. Gesturile lui erau la fel de precise ca mai înainte, astfel că tânăra fată nu întâmpină nici o greutate în a se concentra asupra muncii sale. În timp ce-i dădea instrumentele pe care

el i le cerea, privea fascinată la mâinile lui îndemânaticе care remodelau trăsăturile unei femei, desfigurată de cicatrici oribile. La sfârșitul operației ea îi spuse, cu admirație, că o dată, în plus, el făcuse dovada măiestriei sale.

— Am să vă aduc niște ceai în biroul dumneavoastră, domnule doctor, îi zise ea când el își dădu jos masca și-și scoase mănușile, privindu-l cum își mișcă degetele lungi și fine, pentru a le dezmoți după atâtea ore de activitate neîntreruptă.

— Foarte bine, în cinci minute îți stau la dispoziție, zise el, fără ca măcar să ridice ochii.

Acum că momentul fatidic venise, Joanne era foarte neliniștită, se îndoia de judecata ei și ar fi vrut să se afle la mil de leghe depărtare.

Totuși, era prea târziu să se răzgândească. Ceaiul pe care tocmai îl comandase fusese adus și, în același timp, doctorul Grant își făcu intrarea, impecabil în costumul său gri care-i punea în valoare suplețea și distincția.

Joanne turnă ceaiul și-i întinse o ceașcă cu o mână care spre uimirea ei, nu tremura. Daniel Grant era la fel de indiferent ca de obicei. Niciodată nu fusese prea vorbăreț și asta n-o deranjase deloc. Dar azi, Joanne căuta cu disperare să rupă tăcerea, să spună ceva care să întârzie momentul în care trebuia să dea răspunsul așteptat.

El ghici încurcătura în care se găsea și se hotărî să intre direct în subiect.

— Să terminăm, domnișoară Webster. Ce ai hotărât ?

Ea puse cu grijă ceașca de ceai pe birou și simți că i se pune un nod în gât.

— Domnule doctor, începu ea, eu...

— Da sau nu ? o întrerupse el.

Privirile li se întâlniră, se fixară o clipă, apoi Joanne se auzi spunând cu o voce ezitantă „da”.

— Bine, zise el simplu, ridicându-se. Ne vedem diseară la șapte și jumătate pentru a discuta împreună detaliile.

Își din încăpere fără ca Joanne să apuce să spună nici un cuvânt. Își cuprinse capul în mâini, încercând să-și stăpânească tulburarea. Așadar, ea tocmai acceptase căsătoria cu doctorul Grant și singura reacție a „logodnicului” său fusese : ne vedem în această seară să punem la punct detaliile !

Nu avea nici un motiv ca să se aștepte la alt răspuns. La urma-urmei, nu era o căsătorie normală și deci nu avea de ce să-i provoace vreun elan de bucurie. Ea însăși, nu încerca nici un sentiment înălțător la gândul că va deveni soția lui.

Soția lui ! Abia acum îi răsună în creier acest cuvânt... Ce făcuse ?

Dar, imediat, gândurile i se îndreptară spre Bruce și-i goniră orice îndoială. Decât să-l abandoneze, se va sacrifica.

Daniel Grant veni la ora stabilită și imediat intră în subiect.

– Joanne, contrar a ceea ce crezi, poate, căsătoria noastră nu va fi celebrată la repezeală. Vom respecta conveniențele ; mai întâi ne logodim, apoi ne căsătorim la biserică, cu toată ceremonia tradițională.

Joanne păli.

– O căsătorie în rochie de mireasă, o recepție, tot restul... Oh, nu !

– Mama mea ține la această ceremonie.

– Și când va fi asta ?

– Peste trei săptămâni.

– Atât de repede ? lăsa ea să-i scape.

El o privi cu furie.

– Nu este timp de pierdut, zise el sec. Mă voi ocupa de toate. Dumneata mulțumește-te să-ți dai demisia mâine și să-ți cumperi o rochie de mireasă.

Va trebui deci să-și abandoneze meseria ; nu se gândise niciodată la asta.

– Sunt obligată să demisionez ? Aș putea să continui să lucrez după... căsătoria noastră.

Daniel făcu un gest de nerăbdare.

– După regulile profesiei noastre, un soț nu are voie să colaboreze cu soția lui. Vei rămâne acasă până când acest lucru nu va mai fi necesar.

Ea știa bine că el făcea aluzie la momentul când mama lui nu va mai exista. Deveni dintr-odată curioasă s-o cunoască pe această fe-

meie care putea să stârnească atâta dragoste.

— În ceea ce-l privește pe fratele dumitale, continuă el, bănuiesc că are un cont în bancă.

— Da, murmură ea.

— Ți dădu numele băncii pe care-l notă cu grijă.

— Voi intra în contact cu banca, mâine, și voi da dispoziție ca să-i fie vărsată o anumită sumă, de două ori pe an. Poți să-i explici de unde vin banii, dar îți cer să păstrezi pentru dumneata adevăratele motive ale căsătoriei noastre.

— Bineînțeles. Dacă Bruce ar descoperi că am acceptat acest fals mariaj pentru a-l putea ajuta, n-ar mai accepta nici un ban de la dumneavoastră.

— Acum că am pus la punct aceste probleme, nu-ți rămâne decât să-ți cumpăr un inel de logodnă, declară el ridicându-se. Pune-ți un mantou pe dumneata și să mergem.

— Unde să mergem ? întrebă ea buimăcită.

— Să cumpărăm acest inel, am spus doar.

— La ora asta ?

O umbră de surâs rățaci pe buzele doctorului.

— Un prieten de-al meu ne așteaptă la magazin pentru a ne arăta tot ce are.

Joanne nu mai spuse nimic și se duse să-și ia o jachetă ușoară. „Este sigur că lui Daniel Grant nu-i place să piardă timpul”, își zise ea. Înainte de a pleca, se privi în oglindă ; era foarte palidă și trebui să-și ciupească puțin o-

brajii pentru a face să apară puțină culoare pe fața sa.

În ce aventură ciudată se lansase? Căsătoria aceasta era cât se poate de neobișnuită. Așezată alături de „logodnicul” său, în mașina ce-i ducea spre centru orașului, Joanne se închipuia jucând o comedie. Va trebui să dea dovadă de un mare talent actoricesc pentru a-i convinge pe fratele său și pe mama lui Daniel.

— Iată-ne ajunși, zise acesta, parcând mașina în fața unui magazin de bijuterii renumit. Îl văd pe Richard așteptându-ne înăuntru.

Ea se trezi, fără să știe prea bine cum, în fața unui platou de catifea de pe care în fața ochilor săi, scilicet cu mii de lumini pietrele prețioase. Strălucirea lor îi provocă un fel de hipnoză care o făcea incapabilă să aleagă.

— Inelele acestea sunt atât de frumoase, reuși ea în sfârșit să șoptească.

Îl implora din priviri pe Daniel.

— Poate ați putea să mă ajutați...

— Doctore Grant, dacă-mi permiteți, interveni bărbatul pe care Daniel îl numea Richard. Carnația logodnicei dumneavoastră ar fi pusă în valoare de acest diamant. De o nunață mai caldă decât diamantul clasic, i-ar veni de minune domnișoarei.

Daniel se întoarse ușor spre Joanne pe care o privi atât de atent încât obrajii tinerei fete se îmbujorară.

— Ai dreptate, Richard, cred că am găsit ceea ce îi va veni mai bine.

Fără ezitare, luă inelul și-l trecu pe degetul Joannei. Era cel mai frumos diamant pe care-l văzuse vreodată. Îl încadrau două safire, superbe și ele, dar mai mici. Inelul îi venea perfect și, văzându-l scânteind pe degetul său, fremătă la gândul prețului exorbitant pe care Daniel îl va plăti pentru el, având în vedere că nu era decât un element din mascarada lor.

— Vă rog, este.. este mult prea scump.

— Îți place ?

— Este splendid, dar...

— Atunci este al dumitale, zise el brusc.

Platoul cu bijuterii fu pus la loc și cei doi bărbați s-au retras pentru a încheia tranzacția în timp ce Joanne rămase în același loc, cu ochii fixați pe inelul de logodnă pe care Daniel i-l trecuse, atât de nepăsător, pe deget.

Bijutierul îi conduse până la ușă.

— Permiteți-mi să vă adresez cele mai calde urări de fericire, doctore Grant, la fel ca și viitoareii dumneavoastră soții.

— Mulțumesc, Richard, răspunse liniștit Daniel, suntem foarte impresionați, nu-i așa, draga mea ?

A promunțat „dragă mea” cu atâta naturaleză, gândea ea în timp ce bolborosea niște mulțumiri, încât și eu aș fi crezut...

Când, în sfârșit, se regăsiră singuri în mașină, ea putu să-și exprime gândurile.

– Doctore Grant, sunt foarte jenată să accept acest inel atât de costisitor... Logodna noastră...

– ...trebuie să pară absolut reală, o întrerupse el. Dacă ți-aș fi oferit un inel de logodnă mai modest, mama mea ar fi avut imediat suspiciuni și poate că și Bruce, la fel.

Era adevărat, dar asta nu era în măsură s-o liniștească. Acest diamant era proba tangibilă a caracterului irevocabil al angajamentului ei.

– Unde mergem ? întrebă ea când văzu că trecuseră de strada ei.

– Mama ne așteaptă, zise el, pur și simplu.

Joanne se crispă și-și coborî privirea spre rochia ei simplă de bumbac și jacheta roasă.

– Trebuia să mă preveniți, domnule doctor, zise ea acuzându-l în glumă.

– Dacă aș fi făcut-o, ai fi fost și mai nervoasă. Și apoi cred că de mult este timpul să-mi spui pe nume.

– Eu nu... n-aș putea...

– Trebuie, îi ordonă el fără a părăsi drumul din ochi. Începe prin a exersa imediat.

Joanne se simți ca și cum ceva o strângea de gât.

– Este greu să mă dezobișnuiesc...

– Repetă doar ceea ce ai spus și adaugă Daniel, continuă el imperativ.

Joanne simți că, lucru ciudat, el se amuza oarecum de această situație, atât de stânjenitoare pentru ea.

– Am oroare să mă repet... Daniel.

Cât era de greu să depășească barierele protocolului spitalicesc !

— Bravo, zise el râzând. Vei vedea că va deveni din ce în ce mai ușor.

Liniștea se lăsă din nou între ei până când se apropiară de Constantina ; frumoasa casă a doctorului Grant abia dacă se vedea de la stradă ; era ascunsă în mijlocul unor stejari și a unor fagi argintii. Când depășiră gardul de fier forjat și urcară pe aleea ce conducea spre impozanta clădire, Joanne începu să tremure din tot corpul. Nu se mai simțise atât de emoționată de la debutul ei ca infirmieră.

— Nu cred că va trebui să-ți reamintesc că va trebui să jucăm piesa, remarcă Daniel oprindu-se în fața casei.

— Voi face tot ce pot, promise ea.

— Nu este suficient. Ai face bine să te depășești, o preveni el. Mama mea, în ciuda bolii, este foarte perspicace și eu vreau s-o convingi.

— Voi fi la înălțime, doctore... Daniel.

Ea roși auzindu-l râzând infundat, alături de ea.

Când ieșiră din mașină, aerul era proaspăt și încărcat cu miresme exotice. Joanne rămase puțin nemișcată, respirând adânc. Conta pe experiența ei de infirmieră pentru a găsi sângele rece necesar în fața probei care o aștepta.

— Pe aici, zise Daniel, luând-o de braț și conducând-o spre treptele care precedau

ușa masivă de stejar decorată cu un elegant ciocănel din bronz, pentru bătut.

În holul mare abia luminat, mobilat cu două sipețe din lemn prețios, Joanne se apropie de Daniel.

— Daniel, cum arăt ?

— Arăți îngrozitor, răspunse el cu o sclipire ironică, în ochi. Ești lividă, dar eu voi corecta acest lucru.

Apucă cu fermitate bărbia fetei și, înainte ca ea să-i înțeleagă intențiile, buzele lui se lipiră de ale ei. Luată prin surprindere, ea îi răspunse la sărut, cu inima bătând să-i iasă din piept. El o atrase spre el, corpurile lor se atinseră, iar ea se simți dintr-odată fără putere, incapabilă de a-i opune rezistență...

Dar își reveni repede și, îngrozită, îl respinse cu brutalitate.

— Asta nu face parte din convenția noastră, suieră ea printre dinți, roșie de furie.

— Poate, dar în orice caz, acum semenii mai mult cu o tânără logodnică, impurpurată de emoție.

El o luă de mână și împreună se apropiară de ușa pe care el o deschise fără a ciocăni. Luând-o neglijent pe după umeri, intrară în salon.

Joanne remarcă imediat draperiile grele din mătase aurie, șemineul de marmură pe care se afla o impozantă pendulă din bronz. Lângă șemineu, așezată pe un divan stil Louis XV se

afila o bătrână doamnă plăpândă, în preajma căreia își făcea de lucru o infirmieră.

— Mamă, zise Daniel, împingând-o în față pe Joanne, ți-o prezint pe logodnica mea. Joanne, iată-o pe mama mea și pe domnișoara Johnson, care-o îngrijește.

Pielea doamnei Grant era fină, iar ochii albaștri păreau imenși pe fața ei palidă. Îi surâse tinerei fete.

— Dragă copilă, doream atât de mult să te cunosc... Așteptam acest moment de când Daniel mi-a vorbit de dumneata, de când mi-ai anunțat logodna voastră. O veste minunată!

Joanne simți de la început o atracție deosebită pentru bătrâna doamnă, având și sentimentul că o mai întâlnise undeva. Dar unde?

— Și eu la fel, doamnă, eram nerăbdătoare să vă cunosc.

Domnișoara Johnson se îndepărtă.

— Vă las o clipă, dar vă rog să nu vă obosiți prea mult.

— Încetează să mă agasezi, zise doamna Grant, enervată. Sunt destul de mare pentru a ști ce am de făcut!

— Ar fi trebuit să fiți de mult în pat, zise domnișoara Johnson, ferm.

— Bine, zise bolnava nerăbdătoare. Dar încetează să mă mai tratezi ca pe un copil.

— N-am făcut decât să vă reamintesc...

— Foarte bine, domnișoară Johnson, interveni Daniel. Pentru o dată, o să sărim peste reguli, dar numai pentru puțin timp.

– Perfect, doctore Grant.

– Femeia asta mă înnebunește, strigă doamna Grant. Veniți și vă așezați alături de mine, Joanne și cu tine, Daniel. Apropie-ți fotoliul. Vreau să vă pot privi pe amândoi deodată. Dă-mi voie să-ți văd inelul, adăugă ea, după ce Joanne se așezase. Ai ales bine, copilă dragă, ai ales foarte bine.

– Daniel este cel care merită acest compliment, mărturisi ea.

– Ți vine minunat, aprobă din nou bătrâna doamnă, întorcându-se apoi spre fiul ei. Ați fixat data căsătoriei ?

Joanne, cu gâtul uscat, îl auzi răspunzând fără cea mai mică ezitare :

– Am hotărât să nu așteptăm mai mult de trei săptămâni.

Trei săptămâni, gândi Joanne. Trei săptămâni de libertate înainte de a deveni soția lui Daniel Grant.

CAPITOLUL III

— O să sărbătorim logodna voastră, insistă Serena Grant. Am pus la rece o sticlă de șampanie. Daniel, ești amabil să te duci s-o aduci de la bucătărie ?

— Mamă, într-adevăr, te gândești la toate, exclamă el, ridicându-se ascultător.

Imediat ce ieși din încăpere, doamna Grant se întoarse spre Joanne.

— Micuța mea, aștept această clipă de atâta timp încât începusem să-mi pierd speranța. Îmi spuneam că nu voi avea bucuria să-mi cunosc nora.

— Dar...

— Eu știu bine, Joanne, că zilele îmi sunt numărate, o întrerupse doamna Grant, calmă. Din cauza acestei certitudini, pentru mine era foarte important să-mi văd fiul căsătorit și fericit, înainte de a muri. Poate îți par stupidă...

— Din contră, vă înțeleg foarte bine, zise Joanne care se simțea din ce în ce mai mult atrasă de această bătrână doamnă fragilă așezată alături de ea.

Dar, își spuse ea din nou, fața ei nu-i era necunoscută. Își făcu curaj și o întrebă :

– Doamnă, scuzați-mă... Nu ne-am mai întâlnit cumva, undeva ?

– Nu cred, copila mea. Rareori mi se întâmplă să uit vreo figură, răspunse doamna Grant, jucându-se tristă cu colierul ei de perle.

În acest moment, Daniel își făcu apariția aducând sticla de șampanie și trei cupe pe care le puse pe măsuta joasă din fața divanului.

– Nu vă temeți, le preveni el mișcând cu grijă dopul.

Acesta sări zgomotos, căzând apoi pe genunchii fetei.

– Minunat ! exclamă doamna Grant încântată. Iată semnul că primul vostru copil va fi băiat.

– Cât ești de superstițioasă ! strigă Daniel, cu o nuanță de ironie în voce.

Se întoarse spre Joanne care-și ascundea cu greu stânjeneala.

– ...și, în plus, ești pe cale s-o faci să roșească pe viitoarea-ți noră !

– Ei, ași ! replică cu vioiciune mama sa. Nu cred că o infirmieră se tulbură numai dintr-atât. Diferitele funcții ale corpului uman fac parte din meseria ei.

Joanne își veni în fire. Puse dopul pe măsută și înfruntă privirea plină de subînțelesuri a doamnei Grant.

— Cred că, odată ieșiți pe poarta spitalului, suntem toți la fel de vulnerabili și de susceptibili ca oricine.

Serena o privi cu un aer aprobator.

— Deja țin la dumneata, Joanne; încearcă să mai vii pe la mine să mă vezi, când ai timp liber.

— Cu plăcere, acceptă ea încântată.

— Ia-ți șampania, mamă, zise Daniel, întinzându-i cupa.

O prinse de mână pe Joanne, care se ridică, îi întinse și ei o cupă și toți trei ciocniră solemn.

— Pentru fericirea noastră, zise el, privind-o fix pe Joanne.

Ea bău încetișor, bulele de gaz îi gâdilară năsul și, privind-o pe mama lui Daniel, începu să regrete din tot sufletul că era pe cale să înșele o persoană atât de curajoasă și demnă de respect.

Domnișoara Johnson apăru câteva clipe mai târziu.

— Jumătatea de oră a trecut de mult, doamnă Grant, trebuie să vă culcați.

— Oh! strigă Serena Grant cu exasperare, ești un adevărat gardian de noapte!

— Mamă, ai stat mai mult ca de obicei astă-seară, interveni Daniel afectuos. Ai cunoscut-o pe Joanne, ai băut șampanie. Acum este timpul să te duci în pat.

— Vă ocupați prea mult de mine, gemu doamna Grant.

— Este spre binele tău.

– Știu, zise ea, surâzând larg dintr-o dată, în timp ce Daniel o ajuta să se ridice. Noapte bună, Daniel, și ție la fel, Joanne. Reveniți cât de curând să mă vedeți.

Domnișoara Johnson o luă de braț și, traversând salonul, ieșiră din cameră.

– Mama d'umitale este o femeie minunată. Când mă gândesc cât trebuie să sufere, remarcă Joanne, gânditoare.

– Nu se lasă doborâtă de nenorociri, asta-i sigur, răspunse Daniel care schimbă imediat subiectul. Mai vrei puțină șampanie ?

– Pot să îndrăznesc ?

– N-ai de ce te teme.

– Sper, zise ea cu răceală, în timp ce el îi umplea cupa.

„Situația continuă să fie la fel de ireală”, gândi Joanne sorbindu-și șampania.

În ziua precedentă era încă liberă, fără nici un proiect, iar acum era pe cale să-și sărbătorească logodna și se afla la trei săptămâni de nunta lor.

Ridică ochii și-l văzu pe Daniel că o privește atent.

– Câți ani ai, Joanne ?

– Douăzeci și patru. Dumneata ?

– Treizeci și cinci.

Cam așa își închipuise și ea, dar la vârsta asta, rar mai vezi un bărbat celibatar.

– Și nu te-ai gândit niciodată să te însori ? Libertatea este atât de valoroasă în ochii d'umitale ?

— Mă însor cu dumneata, nu ?

Joanne părea că se cufundase în contempla-
rea cupei sale de șampanie ; bulele urcau la
suprafața lichidului, apoi dispăreau.

— Nu asta am vrut să spun...

— Bineînțeles. Tonul lui deveni aspru : Ai ne-
voie de bani pentru a plăti studiile fratelui du-
mitale, iar eu am nevoie de o soție pentru a-i
satisface capriciile mamei mele. Nu este o bază
suficientă pentru căsătorie ?

Joanne se crispă, întrebându-se de ce adevă-
rul era așa de greu de suportat.

— Căsătoria noastră nu are nevoie de o bază
solidă, căci nu este destinată să dureze, zise
ea.

— I-ai spus deja lui Bruce ? reluă Daniel.

— Nu încă, răspunse ea, întrebându-se cu
teamă care va fi reacția lui. I-am spus să vină
să mă vadă mâine seară.

— Vrei să fii și eu acolo când va veni ?

— Nu, prefer să fii singură cu el. Dar cred,
totuși, că ar fi o ocazie bună pentru amândoi,
să vă cunoașteți. Bruce trebuie să vină pe la
ora șapte. Vrei să vii la o jumătate de oră după
aceea ?

— Foarte bine, acceptă Daniel fără comen-
tarii. Termină-ți paharul, te conduc acasă.

Gândurile Joannei se reîntoarseră la Serena
Grant, în timp ce Daniel o conducea spre casă.
Remușcărilor nu-i dădeau pace. Această bătrâ-
nă doamnă, atât de bolnavă, dorea să-și vadă

fiul căsătorit, fericit înainte de moartea ei. Ochii ei albaștri, atât de asemănători cu ai lui Daniel, erau plini de încredere, în timp ce ei erau pe cale s-o mintă. Joanne observase destul de repede că accesele de enervare ale bătrânei doamne erau simulate. Ele erau destinate pentru a îndepărta mila pe care o provoca starea ei.

Iată deci cum ei o înșelaseră pe această femeie energică și curajoasă. Cum ar putea să-și înăbușe remușcărilor și să se căsătorească cu Daniel Grant în aceste condiții ?

— Doctore Grant, începu ea.

— Daniel.

— Dacă vrei. Mi-e rușine la gândul că o vom înșela pe mama dumitale. Teoretic, toată această poveste pare logică. Dar acum, după ce-am întâlnit-o, nu pot să mai accept să fiu complice la această comedie. Nu pot să mă căsătoresc cu dumneata, eu nu...

— Este prea târziu să te retragi, o întrerupse el pe un ton glacial.

— Ai putea încă să-i dai o explicație.

— Ai văzut doar cât este de fericită, Joanne. Crezi că este posibil să-i explic că tot ce a bucurat-o atâta, nu înseamnă nimic ?

— Nu, nu văd cum ar fi posibil, recunosc eu cu tristețe.

— Și fratele dumitale ? continuă Daniel fără milă. Cum vei putea găsi banii necesari pentru a-și putea termina studiile ?

– Eu... eu nu știu.

– Joanne... El o cuprînse pe după umeri și ea fu conștientă de toată forța care emana din el. Joanne, nu mă lăsa în încurcătură.

– Îmi pare rău, cred că m-au lăsat nervii.

Își dădu seama cu disperare că fericirea a două ființe depindea de această căsătorie, idee care acum o îngrozea.

– Te vei simți mai bine mâine dimineață, o încurajă el. Bună seara.

★

★

★

Joanne își prezentă demisia a doua zi dimineața și până după-amiază, tot spitalul știa că Joanne Webster se va căsători cu doctorul Daniel Grant. Vestea se întinsese ca o dâră de praf de pușcă și Joanne încercă să nu-și piardă cumpătul când se găsi dintr-odată înconjurată de prietene venite să o felicite.

– Nici măcar n-am ghicit că o asemenea idilă se derula aproape sub ochii noștri, exclamau ele. Nu bănuiam nimic. O să ți se pară caraghios să știi că toate fetele de măritat din spital te invidiază !

Joanne încercă să glumească pentru a le face să râdă, dar în sine ea se simțea îngrozitor de nefericită. Dându-și demisia, a trebuit să facă publică vestea căsătoriei ei. Nu va mai putea da înapoi, iar expresia de pe fața lui Daniel, când ea îl întâlnește în această după-a-

miază, exprima clar că el o știa angajată în această acțiune.

– Voi fi la dumneata la șapte și jumătate, se mulțumi el să spună cu o voce indiferentă ; dacă mai este valabilă invitația.

– Foarte bine, replică ea calm. Bruce va veni înainte și ceea ce vreau să-i spun nu-mi va lua mai mult de o jumătate de oră.

– Într-adevăr, este suficient. Dar dacă vrei să fie convins de povestea dumată, te sfătuiesc să te fardezi puțin înainte de sosirea lui, pentru că eu nu voi mai fi acolo ca să te sărut de data asta.

Cu aceste cuvinte sarcastice, el dispăru, lăsând-o pe Joanne roșie de rușine și de furie.

Totuși, știa bine că era mult adevăr în spusesele lui ; nu trebuia ca Bruce să bănuiască adevăratele motive ale acestei căsătorii.

Joanne tocmai terminase de mâncat ceva ușor, când sosi fratele ei. Îmbrăcat cu un jeans și cu o cămașă în carouri, avea aerul unui tânăr plin de viață ; se lăsă să cadă în fotoliu și așteptă să vadă ce are ea să-i spună.

– Ai ceva să-mi povestești, spuse el văzând ezitarea ei. Scrie pe fața ta.

– Da, într-adevăr, admise Joanne ținându-și mâna stângă în buzunar.

— Mătușa Irene și-a schimbat cumva hotărârea ?

— Nu, zise Joanne râzând nervos. Dar am reușit să fac rost de bani.

— Cum așa ? întrebă el cu teamă, ridicându-se din fotoliu.

— De la... logodnicul meu, care...

— De la... cine ? ! exclamă el, cu surprindere amestecată cu îndoială.

— De la logodnicul meu, repetă Joanne, aparent mai calmă. Cealaltă veste este că mă mărit peste trei săptămâni.

— Nu te cred.

— Totuși este adevărat.

Îi întinse mâna stângă pentru a-i arăta inelul de logodnă.

— Mi-am dat demisia de la spital chiar azi-dimineață.

Bruce scotoci prin buzunar și scoase un pachet de țigări, aprinzând una.

— Nu știam că ai un admirator.

— Pentru că, probabil, eu nu-ți spun chiar totul.

— Îl cunosc ?

— Nu, dar îl vei cunoaște în curând. Se numește Daniel Grant și este chirurg ; lucrez cu el la spital.

— Te vezi de mult cu el ?

— De aproape doi ani.

— De doi ani, voi...

— Nu, nu... N-a fost vorba de căsătorie între noi decât de curând.

De curând ! De alaltăieri, mai precis !

Bruce o observa atent, prin fumul țigării.

— Jo, sper că n-ai făcut vreo prostie ! Nu te căsătorești cu tipul ăsta pentru banii lui ?

Inima Joannei bătea să-i spargă pieptul.

— Nu vorbi prostii !

— Totuși, nu pari îndrăgostită nebunește !
continuă el.

Joanne se simți neliniștită de perspicacitatea lui și dorea din tot sufletul ca Daniel să ajungă mai devreme ; el ar fi știut s-o susțină.

— Și, mă rog, de unde știi tu cum arată oamenii îndrăgostiți ? întreabă ea, încercând să-l tachineze, încercând să pară veselă.

— Am văzut la universitate puștoaice lăudându-se cu diamantele lor. Ochii le scăpărau de bucurie și de excitare.

— Eu nu mai sunt o puștoaică. Am douăzeci și patru de ani și am depășit vârsta când îți așipezi inelul de logodnă sub nasul tuturor, sărind în sus de bucurie.

— Posibil, dar de aici și până la a avea acest aer liniștit și calm...

— Bruce, suspină ea, fără să mai aibă argumente, nici măcar nu mă feliciți ?

— Jo, nu-mi vine să cred ! Promite-mi că nu te căsătorești cu acest doctor numai din cauza mea, pentru acei bani.

— Nu, Bruce, nu mă căsătoresc cu el numai din cauza ta...

Răspunzându-i astfel, cel puțin nu-l mințea ; pentru că se căsătorea cu Daniel și din cauza mamei acestuia.

— Și, să știi, nu este vorba de un împrumut, ci de un dar.

Bruce râse cu cinism.

— Dacă este vorba de un dar, acesta seamănă foarte bine cu „darul de nuntă” pe care soțul zulu îl plătește părinților soției sale, nu mai că de data asta „darul” nu este achitat în capete de vite !

— Cât ești de spiritual, bietul meu băiat !

Se auzi soneria și Ioanne se duse să-i deschidă lui Daniel. Se simți foarte ușurată văzându-l întrând, mai seducător ca niciodată, într-un elegant blezer negru și un pantalon gri. Ea își stăpâni emoția când el se aplecă și o sărută ușor pe obraz.

— Bună ziua, draga mea, îmi pare rău că sunt în întârziere.

— Nu-i nimic.

Il lăsă să treacă în încăperea unde se afla deja Bruce.

— Daniel, ți-l prezint pe fratele meu, Bruce.

Acesta se ridică, iar Daniel, venind spre el, îi întinse cordial mâna.

— Bună ziua, Bruce. Ioanne mi-a vorbit mult de dumneata.

— Într-adevăr ? întrebă Bruce pe un ton ușor sarcastic, strângându-i mâna. Este curios, pentru că eu n-am auzit pronunțându-vi-se numele până aseară.

— Poate n-a avut ocazia. Cererea mea în căsătorie a fost atât de bruscă. Nu-i așa, draga mea ?

Roșie la față de furie și stânjeneală din cauza grosolăniei fratelui său, Joanne făcu un efort să surâdă.

— Așa este, nu m-am obișnuit încă !

Bruce îi privea pe rând și încerca, evident, să se convingă.

— Ei bine, doctore Grant, nu-mi rămâne decât să vă felicit pe amândoi...

— Mulțumesc, Bruce.

Daniel o prinse pe Joanne pe după talie și o apropie strâns de el.

— Și, te rog, spune-mi Daniel, doar vom fi cumnați cât de curând.

Se așezară toți, în liniște.

— În legătură cu împrumutul, încep Bruce.

— Nu este vorba de un împrumut, îl corectă Daniel.

— Nu pot să accept banii altfel.

Joanne se aplecă spre el.

— Bruce...

— Stai puțin, Joanne. Ascultă, Bruce, dacă vrei să consideri acești bani ca pe un împrumut, foarte bine, dar, în ce mă privește, nu mă gândesc să te hărțuiesc pentru el. Ți convine ?

— În aceste condiții, da.

— Bine. Am aranjat deja acest lucru. De două ori pe an îți va fi vărsată o anumită sumă. Treci pe la banca tă mâine și-mi vei spune dacă această sumă este corectă.

Bruce îi aruncă surorii lui o privire uimită.

— Îți mulțumesc mult, Daniel, pentru generozitatea ta.

Acesta mângâia obrazul Joannei. Când mâna îi alunecă spre gâtul fetei, ea simți un freamăt interior și dori să scape de acest contact tulburător.

— Vă fac o cafea ?

— Mulțumesc, Joanne.

Ea fugi spre mica ei bucătărie, cu inima bătându-i nebună, și începu să pregătească cești-le de cafea.

Auza de dincolo murmurul vocilor lor. Daniel, aplecat în față, părea să vorbească convingător, dar Bruce, înfundat în fotoliu, părea la fel de neîncrezător. Joanne nu se mira de îndoielile lui. Toți acești ani nu-și ascuseseră nimic, niciodată ; își împărtășiseră întotdeauna speranțele și visele.

Ea puse cafeaua în cești, oftând și tresărind când auzi în spatele ei vocea lui Daniel întrebând-o dacă nu are nevoie de ajutor.

— Nu, mulțumesc, cafeaua este gata ; tocmai o aduceam.

Daniel o împiedică să ia tava și o forță să se întoarcă spre el. Ea se crispă în timp ce el și-o apropia mai mult și încercă să-și stăpânească emoția ce-o cuprinsese.

— Bruce nu este deloc convins, îi zise el în șoaptă. Bănuiește că această căsătorie are legătură cu plata studiilor sale.

Joanne își umezi buzele uscate.

- Ce-o să facem ?

- Mă întreb și eu, zise Daniel gânditor. Ne poate vedea din locul în care se află ?

- Da, și dealtfel privește spre noi.

- Hmm... poate un mic simulacru amoros îl va convinge...

Ea își reținu răsufarea, în timp ce el o îmbrățișa strâns.

- Daniel...

- Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, o întrerupse el, șoptit, ținându-și obrazul lipit de al ei și sărutând-o ușor pe lobul urechii.

- Dar...

- Fă ce-ți spun dacă vrei ca fratele tău să ne creadă.

Contactul buzelor lui pe ureche o făcu să freacă până în măduva oaselor. Ea-l ascultă. Ii mângâia părul moale și ondulat, senzație necunoscută ei, dar... atât de plăcută.

Se găsea într-o situație la care nici n-ar fi visat vreodată. Doctorul Grant o ținea strâns în brațele sale, iar ea încerca o ciudată senzație de plăcere simțindu-i buzele calde alunecând pe gâtul ei. Avu convingerea clară că trebuia, cât mai curând posibil, să pună o distanță între ei.

- Se răcește cafeaua, se auzi ea șoptind, cu o voce bizară.

În această clipă, el își apăsă buzele pe buzele ei, nelăsând-o să protesteze.

„Taci”, zise ea inimii sale, care părea că o luase la galop. Făcu un efort ca să rămână pasivă la sărutul seducătorului ei „logodnic”.

Mă sărută doar pentru a-l convinge pe Bruce, își repetă în gând.

– Voi,ăștia doi, coborâți pe pământ. Mai bem cafeaua aia sau nu ?

Când auziră aceste cuvinte, abia atunci Daniel îi dădu drumul din brațele sale.

– Scuză-ne, te-am uitat, zise Daniel cu naturalețe, luând tava din mâinile Joannei.

După ce inima îi reveni la ritmul normal, Joanne li se alătură, iar obrații ei împurpurați, buzele ei fremătătoare, nu puteau decât să-i întărească convingerea lui Bruce, care îi surâse cu un aer fericit, de ușurare.

Când Bruce se ridică să plece, Joanne îl conduse până la ușă.

– Jo, îl iubești ? întrebă el, ca pentru a-și consolida părerea.

– Nu se vede ? reuși ea să spună, vesel.

– Da, întrebarea mea este de prisos. N-a fost nevoie decât să te privesc când ieșeai din bucătărie... Semănai exact cu puștoaicele despre care vorbeam adineauri !

– Dispari din fața mea până nu te strâng de gât ! îi strigă ea, râzând.

Bruce coborî scările adresându-i un ultim salut afectuos cu mâna.

Daniel o aștepta, cu o expresie de nepătruns în priviri.

– S-a convins ?

– În întregime.

– Păcat, spuse el ironic. Aș fi reînceput cu plăcere mica scenă pe care am jucat-o în bucătărie.

Joanne simți pulsul accelerându-i-se și lăsă ochii în jos pentru a-și ascunde tulburarea.

– Nu ești deloc amuzant, replică ea înțepată.

– Nici n-am avut intenția. Joanne, știi că ești foarte seducătoare, mai ales cu acest păr lăsat pe umeri. Așa că este normal să-mi faci plăcere să te strâng în brațe.

– N-ar trebui să vorbești așa.

Obrajii îi ardeau.

– De ce nu ? întrebă Daniel, foarte sigur pe el. Instinctele noastre naturale nu trebuie înăbușite doar pentru că această căsătorie a noastră este pur platonică.

– Ce vrei să spui ?

– Ei bine, sincer vorbind, nu văd ce anume din contractul nostru de căsătorie mă împiedică să-ți admir trumusețea. Dar nu te teme, nu mă voi culca cu tine, adăugă el, ironic.

O dată în plus, Joanne simți că-i vine să intre în pământ de rușine. Făcu un efort supraomenesc pentru a-i susține privirea.

– Nu trebuie să-mi mai repeți, am înțeles perfect că nu mă dorești : ai mai spus-o deja ieri seară, zise ea.

– Principalul este ca lucrurile să fie clare între noi și să nu pierdem din vedere scopul inițial al căsătoriei noastre, concluzionă el, ridicându-se.

Joanne aprobă din cap și-l conduse până la ușă, în liniște.

Când se regăsi singură în apartamentul său, reuși să-și domine nervozitatea, dar nu putu să facă să tacă timida voce interioară care devenea din ce în ce mai insistentă. În timp ce spăla vasele, încerca să lupte cu insinuările acestei voci. Dar, odată culcată, în întuneric, trebui să se declare învinsă și să admită că-l iubea pe Daniel Grant. De doi ani refuzase să recunoască acest lucru, numind aceste sentimente ce le avea pentru el, respect și admirație.

Acum toate eforturile ei fuseseră distruse. Suferea îngrozitor din cauza acestei iubiri imposibile pentru acest bărbat cu care urma să se căsătorească. Până acum reușise să nu privească adevărul în față, ceea ce o făcea cu atât mai vulnerabilă; nimic n-o mai putea proteja împotriva acestei sfâșietoare realități: pentru Daniel ea nu însemna și nu va însemna niciodată altceva, decât mijlocul de a satisface obsesia mamei sale...

CAPITOLUL IV

Următoarele trei săptămâni trecură uimitor de repede, lăsând în memoria Joannei o impresie ciudată de ireal.

La insistențele Serenei Grant, cu câteva zile înaintea nunții, Joanne își părăsi apartamentul instalându-se în casa familiei Grant. Doamna Grant și domnișoara Johnson o primiră cu multă afecțiune. Eliberată de sarcinile ei de la spital, ea avu timp să-și aleagă lucrurile pe care le va lua cu ea pentru cele opt zile ale „lunii de miere” pe care le va petrece în mica vilă a soțului său, în apropiere de Krysna.

Bruce participă la pregătirile pentru ceremonie, fiind conștient de rolul pe care trebuia să-l joace, înlocuindu-l pe tatăl lor. Doamna Grant îi apreciasă imediat farmecul tineresc și naturalețea cu care se purta. Între el și Daniel se stabilise o prietenie uimitoare. Joanne îi invidia văzându-i întreținând această relație foarte deconectantă, în timp ce o senzație de jenă la fel de intensă ca la început, strica rarele momente de intimitate petrecute cu „logodnicul” său.

În schimb, Joannei îi plăceau clipele petrecute în preajma Serenei Grant, o persoană înțeleaptă și inteligentă care nu pierdea timpul discutând nimicuri. Remarcile ei, pline de miez, erau întotdeauna interesante.

— Sunt fericită că te căsătorești cu fiul meu, îi spuse ea Joannei în cursul unei conversații. Nu este un om prea ușor de suportat, dar tu ești delicată și vei ști să faci față.

„Nu va fi nevoie” gândi Joanne, pentru că știa că Daniel îi va reda libertatea după moatea mamei lui.

În dimineața nunții, Joanne se simțea ciudat de calmă și lucidă când se privi în oglinda din dormitor. Rochia ei lungă de mătase brodată și voalul de dantelă erau cadouri de la Serena Grant, gest ce o mișcase profund pe Joanne.

„Ziua cea mare a venit, își spuse ea jucându-se distrată cu voalul, întotdeauna mi-am imaginat că aceasta va fi cea mai frumoasă zi din viața mea, dar acum, când mai este doar o oră până la ceremonie, mi se pare că voi asista la căsătoria altcuiva, ca simplu spectator”.

Se instalase un cort mare pe peluza din fața casei și oamenii angajați pentru organizarea ceremoniei se agitău veghind la punerea la punct a tuturor detaliilor.

Joanne se simțea prea puțin implicată în aceste preparative. La ora stabilită, coborî în salon unde o aștepta Bruce.

Acesta era îmbrăcat într-un costum închis și avea o garoafă roșie la butonieră. Părea stin-

gherit în aceste haine atât de neobișnuite pentru el și-și pipăia mereu nodul de la cravată. Joannei i se făcu milă de el... Auzindu-i pașii, el se întoarse și o privi din cap până în picioare. I se părea o apariție ireală ; puritatea pe care o emana Joanne avea ceva sublim care-l lăsa fără glas.

Ea surâse, amuzată.

– Crezi că Daniel mă va găsi pe gustul lui ?

– Jo, bolborosi Bruce, încă fermecat, ești atât de frumoasă...

– Când vine din partea fratelui, acesta este, într-adevăr, un compliment !

– Asta-i adevărul, răspunse Bruce emoționat. Aș fi vrut ca tata și mama să te fi putut vedea, ar fi fost mândri de tine.

Joanne simți un nod în gât, dar acum nu era momentul să plângă sau să-și exprime regretele.

– Presupun că Daniel și mama sa au plecat deja la biserică ?

– Da, acum un sfert de oră, aprobă Bruce. Mergem și noi ? Mașina ne așteaptă ; nu este cazul să întârziem.

– Mireasa trebuie, întotdeauna, să se lase puțin așteptată, îi aminti ea cu un ușor surâs.

Dar văzându-l atât de nervos, ea preferă să cedeze.

– Ai dreptate ; nu trebuie să-l las să aștepte pe Daniel. Este cam nerăbdător, cred că deja freamătă...

Câteva minute mai târziu, Joanne intră în biserică, la brațul lui Bruce. Zarurile fuseseră

aruncate, nu mai era cale de întoarcere.

Mai multe elemente o frapară în același timp. Expresia de ușurare de pe fața lui Bruce după ce-și jucase cu demnitate rolul, aerul aprobator al lui Daniel, când acesta a zărit-o și ușoara apăsare a degetelor sale când îi puse mâna pe braț; dar, mai ales, intensă fericire ce se citea pe fața Serenei Grant, în același timp cu cele câteva lacrimi care îi udau obraji palizi.

Mai ales pentru ea se căsătorea Joanne cu Daniel. N-ar fi putut, în nici un caz, să decepționeze o asemenea femeie care își acceptase soarta cu atâta curaj și fără să se plângă vreodată.

Mai târziu, Joanne își amintea foarte vag întreaga ceremonie care urmase, cu excepția clipei când Daniel îi pusese verigheta pe deget, și panica ce-o cuprinsese atunci. După aceea, când ieșiră din biserică, soarele străluccea și o mulțime de fețe necunoscute îi așteptau; asupra lor se abătu o ploaie de confeti.

Auzi râsul lui Daniel și-i văzu mâna ridicată pentru a o proteja. Fuseseră mitraliați, pur și simplu, de către fotografi, apoi se simți trasă spre mașina care-i aștepta să-i ducă la Constantină.

Mai trebuia însă să se supună calvarului petrecerii care, așa cum o asigurase Daniel, nu va dura prea mult, deoarece își propusese să plece cât mai repede spre vila lui.

Mama lui Daniel invitase mai mult de o sută de persoane și printre ei, Joanne recunosc

colegi de la spital. Dar ea nici măcar nu avu timp să schimbe câteva cuvinte cu ei. Serena Grant veni să-i șoptească la ureche că era deja timpul să se schimbe pentru călătorie.

Joanne plecă, fericită să scape de invitați, dar Daniel o ajunse din urmă exact în clipa când voia să intre în camera ei. Inima începu să-i bată mai repede.

– Cât ești de palidă ! zise el neliniștit. Crezi că te simți destul de bine pentru a pleca la drum ?

– Mă simt foarte bine, îl asigură ea.

Dacă el i-ar fi luat acum pulsul, probabil că ar fi obligat-o să se culce. O privi îndelung.

– Ești cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată. Trebuia să ți-o spun înainte de a-ți schimba toaleta.

Joanne îl privi uimită. Un asemenea compliment venit din partea lui era de neimaginat.

– Mulțumesc, Daniel. Este drăguț din partea ta să mi-o spui, se mulțumi ea să răspundă.

El își reluă expresia impenetrabilă, o salută scurt și ieși din cameră. Ce bărbat ciudat, gândi ea, fermecător de ciudat !

Nu avu timp să mediteze mai mult la compartamentul lui Daniel Grant. Se grăbi să se schimbe și îmbracă o rochie care-i puneă în valoare ochii mari și adânci.

Prin fereastra deschisă vedea copiii care se jucau pe peluză ; vocile lor le acopereau pe cele ale adulților adunați în jurul meselor pline. Speră că, după o asemenea zi, Serena Grant nu

va fi prea epuizată. Era atât de fragilă ! Joanne era convinsă că numai voința ei dusă la extrem, îi permitea Serenei să rămână în picioare atâtea ore.

— Îmi veți lipsi mult amândoi, zise bărtâna doamnă când ei veniră să-și ia la revedere. Dar nu vă grăbiți să vă întoarceți din cauza mea.

— Este un ordin ? întrebă Daniel, în glumă.

— Bineînțeles.

Ea îl privi cu blândețe.

— Nu te-am văzut sărutându-ți soția. Obiceiul este ca soțul să-și sărute soția măcar o dată în timpul ceremoniei. Sunt surprinsă că tu n-ai făcut-o. O mireasă atât de frumoasă !

Joanne se simți atât de stingherită, dar Daniel nu se lăsă impresionat de observația mamei sale.

— Ce neglijență din partea mea ! Voi repara imediat acest lucru. Vino, draga mea, soțul tău vrea să te sărute.

Și acolo, în fața Serenei Grant, a domnișoarei Johnson, a lui Bruce și a mai multor invitați, Daniel o atrase pe Joanne în brațele sale și o sărută pe buze, spre marea bucurie a tuturor. Era un sărut fără pasiune, impersonal, care o lăsă de gheață, dar el nu-i dădu drumul prea repede din îmbrățișare, trebuiau să pară cât mai naturali.

— Ești mulțumită ? o întrebă el pe mama lui, surâzând..

— Pe deplin, răspunse ea, pe același ton ve-

sel. Și acum, plecați, nu vreau să vă mai văd... un timp. Distracție plăcută !

Joanne o îmbrățișă cu căldură.

— Aveți grijă de dumneavoastră ! îi zise ea.

— Și tu, draga mea, fii fericită !

Joanne se întoarse pentru a-și ascunde lacrimile care-i scăldau ochii. Atunci îl văzu pe Bruce ; i se păru, dintr-odată, foarte singur.

— Când ne vom întoarce, chiar dacă vei avea foarte mult de lucru, îți voi telefona și vei veni să cinăm împreună.

— Da, este o idee minunată, zise el cu un surâs care se șterse repede. Jo, aveam atâtea să-ți spun, dar...

Joanne, cu un nod în gât, îi luă mâna, cu tandrețe.

— Știu, Bruce. Lucrurile la care ții cel mai mult sunt, uneori, cel mai greu de exprimat în cuvinte. Știi că tu ești totul pentru mine.

— Acum îl ai pe Daniel.

— Da, este adevărat, dar nu-i același lucru...

Daniel începuse să nu mai aibă răbdare, așa că Joanne îl sărută repede pe Bruce și se grăbi spre soțul ei. Soțul ei ! Ce cuvânt ciudat, își zise ea, intrând în mașină și făcând, pentru ultima oară, semne cu mâna.

Acum rămăseseră singuri, amândoi, pentru o săptămână atât de lungă... Ce se va întâmpla oare ?...

Drumul până la vilă dură câteva ore și, când părăsiră șoseaua pentru a intra pe drumul lateral ce ducea spre Salt Bay, se întunecase.

– Aproape că am ajuns, zise Daniel în timp ce-și ascundea un căscat. O femeie din partea locului ne-a pregătit ceva de mâncare. Vila este deschisă, camerele sunt pregătite, așa că vom putea să mâncăm ceva, repede, și apoi să ne culcăm.

– Persoana în cauză n-a găsit că este bizar să pregătească două camere pentru niște tineri căsătoriți, în voiaj de nuntă ? întrebă Joanne, pe jumătate adormită.

– N-a făcut nici un comentariu, răspunse Daniel calm. Te temei de ce va spune lumea ?

– Nu din cauza asta...

Își mușcă buzele cu nervozitate.

– Mă gândeam la mama ta. Dacă află că... noi...

– ... noi n-am dormit împreună în timpul lunii de miere, continuă el, cu franchețea care-l caracteriza. Tatăl și mama mea n-au împărțit niciodată același dormitor. Deci mama nu va fi mirată, va gândi doar că și noi avem aceleași preferințe ca și tatăl meu.

– În ceea ce te privește, așa este ? nu putu ea să se împiedice să-l întrebe.

– Nu, nicidecum. Eu voi împărți același pat cu soția mea, toată noaptea, mereu. Te surprinde ?

– Nu, acceptă ea, privind fix în fața ei. De altfel, și eu aș vrea...

Se întrerupse jenată.

– Ai vrea să dormi în brațele soțului tău ? o

întrebă Daniel, pe un ton ironic. Asta ai vrut să spui, nu ?

— Într-adevăr.

— Dorințele tale pot fi încă satisfăcute, Joanne. Dar cu altcineva, adăugă el văzând-o tresărind.

„Nu, niciodată cu tine”, își zise ea, cu strângere de inimă.

Vila era așezată în apropierea plajei și un rând de cedri o izolau de celelalte case. În lumina farurilor, Joanne observă acoperișul de paie, ferestrele cu obloane închise și iedera care urca leneșă de-a lungul fațadei.

Intrară. Casa cuprindea un salon, o bucătărie, două dormitoare și o sală de baie.

— Iată dormitorul tău, zise el, deschizând prima ușă din stânga. Eu o voi lua pe cealaltă, din capăt.

Zgomotul pașilor lui răsună de-a lungul coridorului și ea rămase singură. Văzu patul de alamă, cuvertura multicoloră, perdelele asortate, măsuța de toaletă cu platoul de marmură pe care se găseau tradiționalele vase de apă din faianță înflorată, apoi o comodă bătrânească, oglinda de stil vechi. Totul era simplu, plăcut. Era, într-adevăr, locul ideal pentru a se odihni.

Mai mult curiozitatea decât foamea o împinse spre bucătărie. Masa era așezată pentru două persoane și din cuptor răzbătea o aromă plăcută.

— Ți-e foame ?

Daniel era sprijinit de tocul ușii, în spatele ei.

– Nu chiar, dar ție ?

– Nici mie, zise el apropiindu-se. Dar ar trebui să mâncăm ceva înaintea de a ne duce la culcare ; altfel riscăm să ne trezim în mijlocul nopții, morți de foame.

El întinse mâna și Joanne se retrase instinctiv. Daniel ridică din umeri.

– Nu-ți fie teamă, nu fac decât să iau niște farfurii. Nu te voi atinge, zise el ironic.

Asta era prea mult ! Ziua fusese și așa prea lungă și obositoare. Tensiunea dintre ei crescuse și, dintr-odată, ea nu putu să-și mai rețină lacrimile.

Daniel înjură în surdina. Puse pe masă farfuriile și o atrase spre el cu brutalitate, privind-o drept în ochi.

– Pot suporta unele lucruri, Joanne, dar o femeie care plânge, nu ! Și mai ales astăzi...

– Scuză-mă, murmură ea. Nu știu ce m-a...

– Înțeleg, ziua a fost prea obositoare ; te vei simți mult mai bine mâine.

– Da, cu siguranță.

Ea îl simți aproape și căldura corpului lui viril o tulbură profund.

– Joanne... El îi apucă bărbia pentru a o forța să-i susțină privirea. Nu-ți fie teamă de nimic. Ți dau cuvântul meu, așa cum mi l-ai dat și tu, că mama nu va bănuși adevăratul motiv al căsătoriei noastre. Mă crezi ?

– Da, te cred, Daniel.

– Bine.

Îi dădu drumul din brațe.

– Acum, hai să mâncăm. Trebuie să fie și vreo sticlă de șampanie în frigider.

De această dată, dopul nu mai căzu pe genunchii ei, și Joanne râse cu plăcere când el o tachină în legătură cu remarcile mamei sale, în ziua când își sărbătoriseră logodna.

Amândoi declaraseră că nu le era foame și totuși mâncară cu poftă. Apoi se duseră să se așeze mai comod în salon, pentru a bea o ultimă cupă.

– Vii des aici ? îl întrebă ea.

– De fiecare dată când pot. Dar în ultima vreme n-am prea avut timp.

– Din cauza mamei tale ?

– Da, suspină el, privind bășicuțele jucăușe din pahar.

– Daniel, chiar nu se mai poate face nimic pentru ea ?...

– Crezi că n-aș încerca orice pentru a o salva ? o întrerupse dur, cu un aer furios.

– Desigur...

O liniște jenantă se lăsă între ei.

– N-am vrut să te reped astfel, zise el în sfârșit. Dar tu ar trebui să știi, mai mult ca oricine, cât de frustrat se simte un medic atunci când, cu toate cunoștințele lui medicale, nu-și poate salva un bolnav. Se simte inutil, are impresia că toți acei ani de studii n-au servit la nimic.

– Știu, te înțeleg.

Joanne își aminti mai multe situații când fusese martor la eforturile disperate ale vreunui doctor pentru a salva viața unui pacient și îngrozitorul sentiment de eșec când moartea ieșea învingătoare.

— Când o cunoști pe mama ta, curajul ei, forța de caracter, este greu să accepți inevitabilul. Și apoi, urăsc faptul că o mințim.

— Dar eu... Te rog, să nu mai discutăm despre acest subiect. Ridică paharul. Să bem pentru viitorul nostru și pentru ceea ce el ne rezervă.

Își terminară șampania înainte, dar când Joanne se ridică pentru a strânge masa, Daniel o opri cu un gest.

— Lasă toate astea, zise el cu fermitate. Nu în seara asta. Vei avea toată ziua de mâine la dispoziție ca să te joci de-a gospodina.

— Bine, doctore, zise ea cu o voce impersonală, amuzându-se să-i vorbească pe tonul pe care-l folosea la spital.

— Noapte bună, Joanne, somn ușor.

Ea aprinse veioza și închise ușa. Își desfăcu valiza și-și aranjă lucrurile înainte de a intra în sala de baie. Aceasta nu avea cheie, dar zgomotul apei îl va avertiza pe Daniel că ea se afla acolo.

Dealtfel, se culcase de mult când îl auzi pe soțul ei îndreptându-se și el spre baie.

„Este noaptea nunții mele”, gândi ea, așteptând în zadar să i se facă somn. Da, oficial sunt doamna Daniel Grant, dar soțul meu nu dorește ca eu să-i devin soție... fizic, vorbind;

în timp ce eu..." Joanne își afundă fața în perne și suspină.

De ce oare trebuia să-l iubească atât? Ar fi dorit din tot sufletul ca el să uite stupida lor înțelegere și să vină la ea!

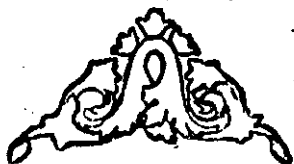
Gândurile ce-i treceau prin cap o neliniștiră, încercă să adoarmă, dar vocea tăioasă a lui Daniel îi răsună în urechi... „Nu te doresc, Joanne. Îți admir frumusețea, dar nu-ți fie teamă, nu voi încerca să fac dragoste cu tine.”

Obrajii ei fierbinți erau acoperiți cu lacrimi.

– Doamne, murmură ea în întuneric, fă în așa fel încât Daniel să nu știe niciodată cât îl iubesc. Dacă vreodată el ar descoperi acest lucru, nu l-aș mai putea privi în ochi.

Afară începuse să sufle vântul printre cedri. Joanne frisonă. Se ascunse cât mai adânc în patul său pentru a scăpa de acest zgomot lugubru ce i se părea că este în armonie cu tristețea din inima ei.

CAPITOLUL V

În ciuda temerilor Joannei, vacanța petrecută la Salt Bay fusese foarte plăcută. Se duceau pe plajă, înotau, făceau plimbări lungi sau se prăjeau la soare pe nisipul fin. Descoperise un alt Daniel. Felul lui de a fi, brusc și distant, de obicei, lăsase locul unei dispoziții relaxate. Virilitatea lui trezise simțurile Joannei și ea se simțea mai femeie ca oricând. După discuția pe care o avuseseră la venirea lor aici, sănătatea Serenei Grant devenise, printr-un acord tacit, un subiect tabu. În același timp, Joanne nu se putea împiedica să se gândească la această femeie, a cărei bunătate și curaj o cuceriseră, și nu putea să nu fie neliniștită pentru sănătatea ei.

Într-o dimineață, la ieșirea din baie, când tocmai se ștergea, un zgomot o făcu să tresară. Se întoarse imediat, înfășurându-se în prosop, cu inima bătându-i să iasă din piept.

— Ce dorești ? întrebă ea, cuprinsă de panică.

Daniel, cu o mână pe ușă și cu cealaltă pe peretă, ca și cum dorea să-i bareze trecerea,

nu se mișca din loc. El era în șort, iar ea, goală sub prosopul pe care trebuia să-l țină cu amândouă mâinile.

— Îmi pare rău. Bineînțeles că ea nu-l crezu, văzându-l cum o dezbracă din priviri, cu o evidentă plăcere. Te credeam în bucătărie, luându-ți micul dejun.

— Ei bine, te înșeli ! Acum, vrei să fi drăguț, Daniel, să ieși ca să mă pot îmbrăca ? întrebă ea cu o voce nesigură.

Dar, îngrozită, văzu cum soțul ei închide ușa și se sprijină de ea, cu brațele încrucișate pe pieptul lui bronzat.

— Nu văd nici un rău în faptul că te privesc. Ea simți cum inima începe s-o ia razna.

— Te rog, Daniel, ieși !

Dar el începu să vină spre ea, încetișor. Cu inima bătându-i nebunește, ea căută cu disperare o cale de a scăpa. Nu știa deloc care sunt intențiile lui și prefera să nu se gândească prea mult. Avu senzația că leșină când el îi scoase agrafele care-i țineau părul, lăsându-l să cadă bogat peste umeri.

— Lorelei, murmură el mângâindu-i umerii goi, cu un gest posesiv care o făcu să tremure.

— Nu, Daniel, nu, îl imploră ea ; dar el o făcu să-și dea capul pe spate.

Ea nu putea să i se opună, decât dacă ar fi dat drumul prosopului care-l ascundea, de bine, de rău, goliciunea. El îi cuprinse talia cu un braț și o atrase spre el atât de aproape, încât ea îi simți căldura trupului. Ochii rugători ai

Ioanei cereau îndurare, dar el o obligă să-i închidă, punând pe fiecare din ei un sărut blând, ca o mângâiere.

Buzele lui coborâra apoi, cu senzualitate, până la gura tinerei fete. Ea simțea cum corpul său ardea de dorința de a-i răspunde mângâierilor, dar făcu un efort să-i reziste. Știa că, fără acest efort, ea nu va mai putea controla situația, într-atât era de puternică dorința ei.

Ținând cu o mână prosopul, încercă să-l respingă cu cealaltă, să despartă cele două corpuri. Se smulse din sărutarea lui.

— Lasă-mă să plec, Daniel.

El o săruta încă, în dosul urechii, șoptindu-i cu voce răgușită :

— Nu te mișca, Lorelei, și nu-ți voi face nici un rău.

Ea se temea mai mult de propriile reacții decât de cele ale lui Daniel. Făcu un ultim efort.

— Mi-ai dat cuvântul tău !

Dintr-odată el se retrase, parcă l-ar fi pâlmit ; era extrem de palid.

— Îmbracă-te, vrăjitoare mică a oceanului. Aș face mai bine să merg în sat, să cumpăr o închizătoare la ușa asta ; altfel, risc să se repete povestea.

Chiar înainte de a ieși, el se întoarse și-i aruncă o privire malițioasă.

— M-am înșelat în privința ta. Fără uniformă și cu acest păr împrăștiat pe umeri, ești foarte seducătoare. Așa că, nu mă tenta prea mult, altfel risc să nu-mi țin promisiunea.

Când el închise ușa în urma lui, Joanne încă tremura. Era, oare, din cauza furiei sau a dorinței? Nici nu voia să afle. Se îmbracă repede și se pieptănă, cu coadă.

Cum îndrăznea el să afirme că ea era cea care încerca să-l seducă, atunci când el intra-se în sala de baie fără să bată la ușă și nu ținuse apoi seamă de rugămintele ei?

„Lorelei, auzi!” bolborosi ea în timp ce ieșea din baie.

Dar nu putea să spună că era într-adevăr furioasă; din contră, era chiar mulțumită că el o găsea seducătoare.

După prânz, Daniel plecă în sat. Joanne hotărî să se ducă la plajă. Cerul era acoperit, vântul sufla destul de tare, așa că nu prea era de făcut baie. Își ridică pantalonii, își scoase sandalele și începu să se bălăcească cu picioarele în apă.

Era a cincea zi de când se aflau la Salt Bay; îi mai rămăsese de petrecut un week-end, singură cu Daniel.

Și totuși, parcă dorea să se întoarcă acasă cât mai repede. Era, poate, stupid, dar de ieri se simțea foarte stingherită și nu știa de ce. Își măcina aceste gânduri sumbre mergând desculță prin nisipul rece și umed. Depăși, la un moment dat, un grup de copii care con-

struiau castele de nisip, se îndreptă spre stâncile de la capătul plajei, unde un pescar singuratic își tot arunca undița în marea cenușie. Ioanne îl privea fără să-l vadă, preocupată de gânduri. Își dădu seama, deodată, că plecase de la vilă de mai mult timp decât și-ar fi închipuit. Probabil că Daniel se întorsese și se întreba, desigur, unde era ea. Începu să se grăbească și o luă pe o scurtătură, printre dune. Era o potecă strâmtă, mărginită de ierburi înalte și verzi. Deodată, când tocmai zărise vila, scăpă un strigăt de durere. Călcase pe o sticlă spartă, aruncată în nisip și acum sângele îi curgea din abundență dintr-o mică tăietură. Dezgropă cu grijă sticla din nisip și-o aruncă într-un tufiș, la câțiva metri de potecă. Încercă să se panseze cu batista, cu ochii plini de lacrimi deoarece plaga era foarte dureroasă. De câteva ori, încercă să-și innoade batista în jurul piciorului dar fără succes, așa că hotărî să se întoarcă la vilă cum va putea, șchiopătând. Ridicând capul, îl văzu pe Daniel venind spre ea, cu pași mari.

— Unde ai dispărut de atâta timp ? întrebă el, odată ajuns lângă ea.

— Am plecat să mă plimb.

— Mă gândeam eu, zise el ironic. Ingenunche lângă ea, văzând că șchiopătă. Dar te-ai rănit.

— M-am... m-am tăiat într-o sticlă.

— Lasă-mă să văd.

Mâinile lui puternice erau uimitor de blânde. Ii ridică piciorul pentru a-l examina.

— Este prea mult nisip ca să pot vedea ceva. Am să te duc acasă și, în primul rând, va trebui să curățăm bine această plagă.

— Să-mi pun sandalele, zise ea.

Dar Daniel nici n-o băgă în seamă și, punându-i un braț pe după talie și celălalt sub genunchi, o duse ca pe un copil, în brațe.

— Daniel, pune-mă jos... pot să merg.

— Cu piciorul ăsta rănit, mersul n-ar face decât să înrăutățească lucrurile, așa că pune-ți un braț după gâtul meu și taci, ordonă el sec.

O duse în brațe, tăcut, fără nici un efort, iar căldura trupului lui o făcu pe Joanne să uite de durere. Ținând-o strâns în brațe, împinse porțile grădinii. Apoi, ajunși în fața ușii de la intrare, el se opri.

— Ai mâinile libere, poți să deschizi ?

Joanne răsuci cheia, și Daniel o puse pe un scaun, în bucătărie. Plecă să-și aducă trusa de prim ajutor, reveni două minute mai târziu, apucă piciorul Joannei, îl puse, cu delicatețe, pe un taburet și începu să curețe plaga.

— O să te doară, o preveni el, pentru că trebuie să fii sigur că nu rămâne nici o bucată de sticlă, nici nisip.

Ea dădu din cap, fără să spună ceva, închise ochii și-și mușcă buzele, în timp ce el îi curăța încetisor rana. Când reuși să-i scoată ciobul din călcâi, fruntea lui era imbrobonată de sudoare.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, zise el, văzând-o atât de palidă. Dar acum se va vindeca foarte repede.

— Mulțumesc. Ea încerca cu disperare să-și oprească lacrimile. Așa-mi trebuie! Ce prostie să merg desculță printre dune!

— Într-adevăr, așa-ți trebuie, răspunse el, fără nici un pic de compasiune. Data viitoare vei avea grijă.

Data viitoare! Nu va mai fi nici o dată viitoare! Nu va mai veni niciodată la Salt Bay, cu Daniel.

Se ridică și puse încetișor piciorul pe podea. Observă, cu ușurare, că aproape nu mai simțea nici o durere.

În ziua aceea, la masă, Joanne nu putu să se abțină să nu-i spună lui Daniel despre ne liniștea care-o măcina.

— Daniel, cred că ar trebui să ne întoarcem.

— Ai remarcat, totuși, că am pus o închi-zătoare la ușa băii... Ți-e teamă să nu sparg ușa?

— Nu-i vorba despre asta. Este vorba despre mama ta.

El se schimbă la față.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, zise ea, lăsând capul în jos. Nu sunt în stare să-ți explic. Dar... am o presimțire îngrozitoare de ieri... ar trebui să ne întoarcem.

— Asta se cheamă intuiție feminină, zise el cu seriozitate. De mult am învățat că un doctor

nu trebuie să negligeze impresiile infirmierelor și să asculte de presimțirile lor.

Își împinse scaunul și se ridică.

— Mă duc la poștă să dau un telefon acasă.

— Vin cu tine, zise Joanne repede.

Urcară în mașină.

— Dacă starea mamei tale se înrăutățește, ce-ar trebui să faci domnișoara Johnson ca să dea de tine ?

— Să telefoneze la poșta din sat pentru a mă preveni, răspunse el, demarând. Dar, așa cum o știu pe mama, mi-e teamă că nu va dori să ne tulbure această săptămână de intimitate.

— Și domnișoara Johnson ar asculta-o ?

— Mama poate fi foarte autoritară câteodată, răspunse Daniel cu un surâs.

Apăsă pe accelerator și ajunseră repede la poștă. Joanne rămase în mașină în timp ce Daniel se duse să telefoneze. Ea regretă că-i spusese despre neliniștea ei. Dar când el ieși, în sfârșit, din clădirea de cărămidă roșie, ea înțelese, văzându-i expresia feței că, din nefericire, nu se înșelase.

— Daniel ? întrebă ea, îngrijorată, după ce el se urcă în mașină și închise portiera.

— Ieri dimineață i-a fost rău, a leșinat. Doctorul Erasmus i-a ordonat să stea la pat. Nici n-a vrut să audă de nevoia de a ne chema și, nefiind în pericol imediat, domnișoara Johnson a ascultat-o.

— Să plecăm imediat, vom fi acasă înainte de a se întuneca, zise repede Joanne.

Daniel o privi o clipă cu atenție, apoi aprobă și el ideea.

– De acord. Să ne întoarcem la vilă, să ne facem repede bagajele. Luna noastră de miere s-a terminat.

Ajunseră spre ora șase seara. Își puseră bagajele în vestibul și se repeziră în camera Serenei Grant.

– Copiii mei !

Ochii ei exprimau cea mai mare surpriză. Joanne fu impresionată văzând acest corp descărnat, plutind într-o cămașă largă de noapte.

– De ce v-ați întors așa de repede ?

Ei o îmbrățișară și se așezară de o parte și de cealaltă a patului.

Daniel surâse, privind-o pe Joanne cu tandrețe.

– Soția mea nu mai suporta să mă aibă pe cap toată ziua.

– Nu-i adevărat, doamnă Gr... mamă, murmură Joanne. Doream să petrecem week-end-ul cu dumneata.

Ochii albaștri ai Serenei îi fixau, bănuitori.

– Pun pariu că deșteapta de domnișoară Johnson v-a telefonat ca să vă ceară să scurtați luna de miere !

– De ce ne-ar fi telefonat ? întrebă cu un aer nevinovat Daniel.

– Știi foarte bine, Daniel, zise Serena, furioasă. Am făcut prostia să leșin ieri. Acum sunt obligată să stau la pat și turbez.

— Puțină odihnă o să-ți facă bine, mamă, zise el bătând-o afectuos pe mână.

— Odihnă? Ce fel de odihnă poate fi asta, când femeia asta se învâрте în jurul meu toată ziua și-mi face injecții... Am impresia că am devenit o pernă de ațe...

Se lăsă să cadă pe perne, obosită de efortul pe care-l făcuse vorbind. Apoi, un surâs de blândețe îi lumină fața.

— Trebuie să recunosc, n-am ce să-i reproșez. Îi fac viața de iad și ea totuși rămâne calmă.

— Ce mărturisire, zise Daniel râzând. Așteaptă numai să-i povestim toate acestea domnișoarei Johnson!

— Aș nega totul, zise Serena Grant cu o lumină șmecheră în privire. Hai, plecați și pregătiți-vă de cină...

El se ridică și o făcu și pe Joanne să înțeleagă că era timpul să părăsească încăperea.

— Venim mai târziu să te vedem, mamă.

— Da, mai târziu, zise ea închizând ochii. Am multe lucruri să-i spun Joannei. Aș vrea s-o văd singură, după cină.

Ajunși pe coridor, Joanne se întoarse spre Daniel.

— Nu arată bine deloc.

— Nu, admise el, încruntându-și sprâncenele. Cred că nu se va mai putea da jos din pat.

— Daniel, nu spune așa ceva!

Ea știa, din nefericire, că acesta era ade-vărul.

– Hai, să-ți arăt camerele.

Daniel o conduse pe Joanne în partea de nord a casei. Întrară într-o încăpere mare în care se afla un pat cu baldachin. Pulsul Joannei începu să se accelereze. Văzu ușa care dădea spre camera de baie și, deodată, observă și o altă ușă. Întrebă unde duce această ușă.

– Este camera mea, o înștiință Daniel, cu ochi ironici. Dar nu te neliniști; după cum vezi, are cheie. Poți s-o închizi, dacă asta te liniștește.

Joanne roși.

– Am încredere în tine.

El se întoarse spre ea. Vrând să evite contactul, Joanne se retrase dar se împiedică de pat. Daniel îi luă fața în mâini pentru a o obliga să-l privească în ochi. Ceea ce văzu ea în acești ochi, fu de ajuns pentru a o pune în gardă.

– Problema cu tine, Joanne, este că ești un vin amestor. Dacă bei o înghițitură, este fatal. Pentru că, după aceea, nu te mai poți opri.

– Daniel, te rog!

– Daniel, te rog, sărută-mă, spuse el ironic. Nu trebuie să mă rogi, draga mea Joanne, sunt tot atât de dornic ca și tine.

– Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun, îi aruncă ea, furioasă, luptându-se însă cu dorința de a i se arunca în brațe.

El își apropie încetîșor buzele de cele ale soției lui, apoi o sărută cu pasiune. Ah, avea, într-adevăr, impresia că un vin îmbătător îi curgea prin vine ; se simțea un pic amețită, tulburată de căldura virilă a bărbatului care o ținea în brațe. Avea senzația că nu va fi în stare să se elibereze și, dealtfel, nici nu-și dorea.

După un timp care păru o eternitate, el îi dădu drumul și se retrase. Expresia feței părea nepăsătoare, dar privirea lui contrazicea această răceală.

— Sunt de acord să suport să mă săruți atunci când trebuie să convingem pe cineva, zise ea cu o voce tremurătoare, dar când suntem singuri, aceasta este contrar pactului nostru.

— Nu există nimic scris în acest sens...

— Nu, dar ți-ai dat cuvîntul, îl întrerupse ea, sec. M-am înșelat crezîndu-te ?

— Încerc să-mi țin promisiunea, Joanne, dar sunt bărbat, nimic decît un bărbat. Un surâs cinic îi apăru pe buze. Legal, ești soția mea. Asta îmi dă unele drepturi, nu ?

— Ne-am căsătorit ca să-i facem pe plac mamei tale, nu uita !

— Și pentru o anumită sumă de bani, replică el furios. Nici asta să nu uităm.

— Nici o grijă, nu uit... Mă simt atît de umilită că a trebuit să ajung aici pentru a găsi banii de care are nevoie Bruce.

— Joanne, zise el în sfîrșit, prinzînd-o de umeri, să încetăm să ne tot repetăm motivele

căsătoriei noastre și să nu ne mai aruncăm în față tot felul de orori.

— Este vina ta, suspină ea, plângând.

— Pentru că te-am sărutat? o ironiză el. N-ai fi făcut-o dacă n-ai fi știut că-ți face la fel de multă plăcere ca mie.

— Ești foarte înfumurat, zise ea cu dispreț.

De fapt, chiar și simpla atingere a mâinilor lui o făcea să tremure.

— Ți place să te sărut, insistă el, scuturând-o ușor, și încep să cred că dacă am face dragoste ți-ar face, de asemenea, plăcere.

— Cum îndrăznești! strigă ea, eliberându-se de acest contact.

El rămase nemișcat și o privea insistent.

— Îndrăznesc să spun pentru că de fiecare dată când te ating, simt cum arzi de dorință. Dacă ai nega-o, ar fi o lașitate.

Ea își spuse că, într-adevăr, dacă Daniel ar dori-o, ar fi imposibil să-i reziste. Slăbiciunea ei o speria!

— Nu neg atracția noastră fizică, recunosc eu, în sfârșit.

Obrajii ei se împurpurară sub privirea triumfătoare a lui Daniel.

— Dar cred că n-ar trebui să fim nechibzuți. Am făcut o căsătorie formală. Eu n-aș putea să mă dăruiesc decât cu dragoste. Știu că pentru bărbați este altfel. Ei pot face dragoste cu o femeie într-o zi și s-o uite a doua zi.

El îi mângâie cu tandrețe părul, răsucindu-și o șuviță pe deget.

– Da, știi, oftă el. Tu îți vei dăruî nu numai corpul ci și sufletul. Și vei pretinde să fii iubită la fel.

– Aș cere prea mult ?

– Nu.

El clătină din cap și lăsă brațul să-i cadă, cu indiferență.

– Ne întâlnim la masă, imediat ce vei fi gata.

Ieși și închise ușa dintre cele două camere în urma lui.

Joanne se simți dintr-odată obosită și tristă.

De ce oare o tulbura atât această conversație cu Daniel ? Nu-și dădea seama, dar se simțea la capătul puterilor. O dureau și piciorul, pe deasupra. Începu să-și desfacă valiza, apoi se relaxă cu o baie caldă și parfumată, după care, așezându-se pe un taburet, își refăcu pansamentul. „Mâine va fi mai bine, gândi ea ; am stat prea mult în picioare, de aceea mă doare atât de rău. Trebuie să evit să mai apăs prea mult pe acest picior.”

Apoi, gândurile ei se întoarseră inevitabil spre Daniel. Fremătă, amintindu-și sărutul lui. Ea numise asta „atracție fizică” dar, de fapt, ceea ce simțea pentru el era mult mai profund. Ar fi dorit ca el s-o iubească fizic, în toate sensurile acestui termen.

– Am încercat atât de mult să nu te iubesc, murmură ea încet, în timp ce se îmbrăcă.

După cină merseră împreună s-o vadă pe Serena, dar Joanne se retrase repede, pretextând oboseala.

Se culcă, epuizată, iar ochii i se închiseră chiar înainte de a închide lumina.

Dormi prost, avea coșmaruri îngrozitoare. Visă că se afla într-o pădure în flăcări. Îi striga pe Daniel din toate puterile, dar el nu venea s-o scoată din cercul de flăcări.

Se trezi transpirată. Daniel era aplecat asupra ei, încercând s-o calmeze.

- Sunt aici, nu te teme de nimic.
- Daniel, am avut un coșmar oribil.
- Știu, zise el cu o voce liniștitoare. Te-am auzit chemându-mă.

- Îmi pare rău, suspină ea plângând.

- Ai temperatură, constată el punând mâna pe fruntea ei.

- Nu mă simt prea bine, recunosc eu, mă doare piciorul.

Daniel ridică cearșaful și o examinează; îi scăpă o înjurătură înfundată.

- De când te doare ? Îți amintești ?

- De aseară, înainte de cină.

- De ce nu mi-ai spus ? o certă el.

Ea închise ochii și începu să plângă în hote.

- Întinde-te, îi ordonă el scurt.

- Nu credeam că este atât de serios, murmură ea.

- Călcâiul tău este foarte grav infectat.

El ieși și reveni imediat ; Joanne îl observă cum umple o seringă.

– Este penicilină ?

– Da. Ți fac o injecție ca să opresc infecția.

Ea nu simți nimic când îi făcu injecția. Apoi, el îi exploră cu blândețe rana, îi făcu un nou pansament, o așeză în pat și o privi în tăcere.

– Te vei simți mai bine cât de curând, zise el cu răceală. Las ușa deschisă, dacă ai nevoie de mine...

Nu așteaptă răspunsul.

– Daniel ? El se întoarse, auzindu-i vocea. Mulțumesc.

– Ți voi trimite nota de plată, zise el, glumind.

– Noapte bună, îi surâse ea.

Stinse lumina ; ușa dintre cele două camere rămase deschisă, dar, pentru prima oară, Joanne se simți în siguranță știindu-l atât de aproape. Până și piciorul o durea mai puțin și, destul de repede, adormi.

CAPITOLUL VI

Așa cum prevăzuse Daniel, sănătatea Serenei Grant se deterioră în cursul săptămânilor următoare. Nu se mai putea ridica din pat, slăbise atât de mult încât mai putea să stea așezată doar între perne.

— Copila mea dragă, îi zise ea într-o seară nurorii sale, așezată lângă ea pe pat. Mă gândesc adesea că viața mea fără tine, aici, în casă, ar fi îngrozitor de tristă.

— Nu-i adevărat ! protestă Joanne, strângând în palmă mâna descărnată a bătrânei doamne. Daniel și domnișoara Johnson sunt aici ca să vă răsfete.

— Munca lui îl preocupă mult pe Daniel ; în ce o privește pe domnișoara Johnson, ea își face de minune treaba, dar eu nu suport să se tot învâртеască în jurul meu, îndeplinindu-mi cele mai mici capricii. Asta mă enervează.

Ochii ei albaștri, încă pătrunzători, îi întâlneau pe cei ai Joannei.

— Tu nu mă tratezi astfel, mă pui la locul meu, cu dragălașenie. Asta îmi place la tine. Mă bucur mult pentru alegerea făcută de fiul

meu. Aș fi suferit dacă s-ar fi căsătorit cu cineva cu care nu m-aș fi putut înțelege.

Joanne se tulbură.

— Daniel nu s-ar fi căsătorit niciodată cu o femeie care nu ți-ar fi plăcut, mamă.

— Dar dragostea, Joanne? Daniel a avut întotdeauna o personalitate puternică. Părerea mea n-ar fi contat deloc dacă ar fi fost vorba să-și aleagă soția. S-a căsătorit cu tine pentru că te iubește și, printr-o coincidență fericită, eu te-am găsit fermecătoare.

„S-a căsătorit pentru că te iubește” își repetă în gând Joanne. Oh, Doamne, dacă ar fi adevărat, gândi ea.

Serena Grant oftă și închise ochii, dar Joanne rămase lângă ea. Când respirația regulată a bătrânei doamne arătă că aceasta adormise, Joanne își degajă încetisor mâna și ieși în liniște din cameră.

Ultima frază pe care o rostise Serena îi răsună încă în urechi. Își reținea lacrimile cu mare greutate. Pe coridor se lovi de Daniel.

— De ce te grăbești așa? Arde undeva? o întrebă el, prinzând-o de umeri.

— Daniel, trebuie să-ți vorbesc!

Luând în serios vocea ei alarmată, el o duse în biroul său și închise ușa.

— Ce s-a întâmplat?

— Daniel, eu nu mai pot continua astfel. Nu pot s-o mai mint pe mama ta. Nu este bine s-o lăsăm să creadă că suntem un cuplu fericit. Nu, nu este bine!

— Ei, hai, liniștește-te !

Vocea lui glacială o calmă instantaneu. Încă tremurând și palidă la față, ea îl privi drept în ochi.

— Îmi pare rău, dar când ea vorbește despre noi, mi-e atât de rușine ! Și vorbește adesea despre noi...

— Asta înseamnă că mariajul nostru o face fericită. O luă de bărbie și o privi neliniștit. Nu vrei s-o decepționezi cu cruzime, nu-i așa ?

Ioanne își regăsi suflul.

— Știi foarte bine că nu vreau s-o fac nefericită. Dar este insuportabil să-i înșeli încrederea cuiva în asemenea măsură ! Îți repet, de câte ori vorbește despre noi, mă cuprinde un sentiment de culpabilitate îngrozitor. Mă urăsc pentru că trebuie să mint astfel. Ea se întoarce și-și ascunde fața în mâini. O iubesc și o respect prea mult pentru a continua această comedie.

— Dar trebuie, insistă Daniel, scuturând-o destul de dur. Ai promis !

— Nu merită să fie înșelată, Daniel. Te rog. El o fixă, cu o privire aspră.

— Nu-ți vei ține promisiunea ?

Ea-i susținu privirea un timp, apoi lăsă ochii în jos, învinsă. Daniel avea un aer atât de hotărât.

— Nu, îmi voi respecta promisiunea.

El îi dădu drumul cu un oftat de ușurare și Ioanne își frecă încet umerii. O dureau, după strânsoarea acestor pumni de oțel. Măcar

dacă ar fi putut să-l facă să înțeleagă cât greșea mințind-o astfel pe mama sa. Dar ea știa că orice efort în acest sens ar fi zadarnic. N-ar fi trebuit să accepte această căsătorie. Și totuși, Bruce avea atâta nevoie de bani... și ea-l iubea pe Daniel. Nu se gândise destul la Serena Grant, iar acum era prea târziu. Se simțea îngrozitor de vinovată, dar era evident că Daniel nu-i va permite niciodată să-și ia cuvântul înapoi.

Bruce veni să ia masa cu ea duminica următoare și rămase toată după-amiaza. Luară ceaiul în grădină, la umbra unui stejar bătrân și, câteva clipe, rămaseră singuri.

— Nu prea arăți bine. Nu ești cumva însărcinată, din întâmplare ?

— Nu fi prost ! replică ea, roșind.

— Prost ? întrebă Bruce cu un surâs. Practic, ești de trei luni măritată ; sunt lucruri care se întâmplă...

— Nu mie, răspunse ea, la repezeală.

Își dădu seama imediat de ciudățenia răspunsului ei.

— Deocamdată nu, se grăbi ea să adauge.

— Credeam că-ți plac copiii.

— Da, dar...

Își mușcă buzele și vorbi pe un ton mai sever.

— Mănâncă un biscuit și încetează să mai fii așa de indiscret.

Dar el era hotărât să n-o lase în pace.

— Mă gândeam doar că ai cam trecut de prima tinerețe, așa că...

— Bruce !

— Bine, bine, zise el râzând, ridicând o mână ca pentru a se apăra de o lovitură. Am închis subiectul.

Câteva minute se cufundară în gândurile lor, apoi Bruce rupse tăcerea.

— Starea sănătății doamnei Grant pare să se fi înrăutățit în ultima vreme.

— Da, se degradează rapid.

— Nici Daniel nu pare prea în formă, observă Bruce, servindu-se, așa cum îi propusese sora lui mai devreme.

— Este îngrozitor pentru el să-și vadă mama slăbind în fiecare zi mai mult și să nu poată face nimic.

— Am impresia că altceva îl tracasează.

Conștiința poate, nu putu să se împiedice Joanne să gândească.

Din acea faimoasă seară când ea-l rugase să-i spună adevărul mamei sale, ei nu mai vorbiseră despre asta, dar remușcărilor o rodeau. Iar Serena, fără să vrea, prin simpla ei prezență, îi răsucea cuțitul în rană.

În aceeași seară, Joanne se simți din nou stânjenită. Daniel își trecuse brațul în jurul taliei sale în timp ce stăteau în picioare lângă patul Serenei.

— Am să trec mai târziu să te văd, mamă, zise el după ce se uită la ceas. Trebuie să consult un bolnav.

— Desigur, dragul meu, aprobă ea dând din cap, surâzătoare. Joanne va sta cu mine și vom face conversație.

— Nu te obosei prea mult, mamă.

— Nu obosesc niciodată când o ascult pe Joanne vorbind, replică Serena. Are o voce atât de blândă și de caldă, încât cred că și îngerii se opresc s-o asculte. Nu-mi spune că n-ai remarcat până acum ?

— Sigur că am remarcat, mamă. Este unul din motivele pentru care am luat-o de soție, îi răspunse el, privind cu coada ochiului spre Joanne care roșise toată. Deci, pe curând, amândurora.

O trase pe Joanne spre el și o sărută lung. Deși simți că el făcea asta pentru mama lui, totuși inima începu să-i bată cu putere.

Joanne mai simțea atingerea buzelor lui, chiar și după ce se auzi mașina demarând.

Își apropie scaunul de patul Serenei.

— Joanne, știu că sunt foarte indiscretă, zise Serena în timp ce mâna ei o căuta pe cea a tinerei fete și o strânse ușor, dar, spune-mi, totul merge bine între tine și Daniel ?

Joannei i se tăie respirația.

— Ce vrei să spui, mamă ?

— Oh, nu știu. Este o prostie din partea mea. Dar uneori am o impresie, cum să-ți spun, bizară, când vă văd împreună ; și asta mă tulbură profund.

Serena remarcă paloarea bruscă a Joannei.

— Este ceva în neregulă, nu-i așa ?

– Nu, nu, totul este în regulă.

– Joanne, minți atât de prost. Și apoi, n-o să poți să mă păcălești. Te iubesc ca pe fiica mea, așa că de ce să nu te destăinuiești ?

Joanne se simți prinsă ca într-un clește, între dorința de a spune adevărul și teama de a nu-și fi ținut promisiunea.

– Nu pot ! I-am promis lui Daniel !

– I-ai promis lui Daniel că nu-mi vei spune ?
continuă Serena pe un ton convingător.

– Da.

Bătrâna doamnă dădu din cap, gânditoare.

– Îl iubești pe fiul meu, Joanne ?

– Eu... Da, îl iubesc, admise ea după o clipă de ezitare.

– Atunci nu este grav că v-ați căsătorit la repezeală ca să mă liniștiți pe mine, oltă Serena Grant.

Joanne avu impresia că o înghite pământul de rușine.

– Știai ?... Dumneata știai ?

– Bănuiam și acum tu mi-ai confirmat, recunosc bătrâna, cu un surâs triumfător.

– Oh, mamă ! M-ai prins ! îi reproșă în glumă Joanne, înțelegând că Serena îi întinsese o cursă.

– Da, zise ea râzând și fără să manifeste nici o remușcare. Sunt o bătrână doamnă îngrozitoare, nu-i așa ?

– Întotdeauna, fermecătoare ; dar noi te-am subestimat, asta-i tot.

Serena îi strânse mâinile Joannei cu o forță surprinzătoare.

– Trebuie să știu tot adevărul, draga mea.

– Dacă Daniel...

– Cu atât mai rău pentru el, o întrerupse ea cu fermitate. Hai, povestește-mi.

Joanne ezită foarte puțin, apoi începu să-i vorbească despre studiile lui Bruce pe care n-ar fi putut să le plătească, despre propunerea lui Daniel care a dorit s-o facă fericită pe mama sa, și tot restul.

Satisfacția de o putea, în sfârșit, să-și ușureze conștiința era atât de mare încât, după începutul mai dificil al povestirii, deveni de-a dreptul volubilă.

O liniște apăsătoare urmă micului ei monolog și începu să-i fie teamă. Ce făcuse ?

– Nu credeam că Daniel poate fi atât de prost, zise Serena cu tristețe. Dar sunt mulțumită că-l poate ajuta pe Bruce. Fratele tău este atât de bun.

– Mamă, dacă Daniel află că eu...

– Îți las ție grija să găsești momentul potrivit pentru a-i spune, zise Serena cu bunăvoință.

Ochii ei albaștri o priviră neliniștiți pe Joanne.

– Vrei ca într-adevăr această căsătorie să devină reală ? Nu spui asta numai pentru a mă liniști ?

– Amintește-ți, mint foarte prost...

Serena dădu din cap, aprobând și se înseamnă.

– Da, și sunt sigură că ești sinceră.

Joanne se aplecă și-i mângâie părul cu afecțiune.

– Mamă, acum că știi adevărul, nu ești supărată ?

– Nu, sunt mulțumită, dar trebuie să-ți cer iertare.

– Iertare ?

– Da, copila mea. Dacă n-aș fi fost atât de nerăbdătoare să-l văd pe Daniel căsătorit, el ți-ar fi făcut curte când ar fi fost într-adevăr pregătit pentru așa ceva, și atunci nimic n-ar mai fi umbrat fericirea voastră.

– Oh, mamă... De ce spui asta ? murmură Joanne, nefiind în stare să-și imagineze o asemenea eventualitate. Faptul de a te fi cunoscut și a te fi iubit este o experiență minunată, de neuitat.

– Ești atât de drăguță !

– Iar dumneata ești foarte obosită, îi replică Joanne cu blândețe.

– Joanne... Lasă-i timp lui Daniel.

– Îi voi lăsa tot timpul de care are nevoie, promise ea, îmbrățișând-o. Noapte bună, mamă.

În zilele următoare, starea Serenei Grant continuă să se agraveze. Ușurarea pe care o simțise Joanne după acea mărturisire începu să lase locul temerilor. Care va fi reacția lui Daniel când va descoperi că nu-și ținuse pro-

misiunea ? O va înțelege sau nu va mai avea niciodată încredere în ea ?

– Ești cam gânditoare de un timp încoace, constată Daniel într-o seară, după cină. Ai vreo problemă ?

Joanne își dădu pe spate o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte. Erau pe terasă, în aerul proaspăt al serii.

– Mă gândeam la mama ta... și la noi.

– Că te gândești la mama mea, nu mă miră, dar la noi ? S-a întâmplat ceva ?

– Mă gândeam la mariojul nostru. Nimic altceva.

– Ești grăbită să te eliberezi, Joanne ?

– Parcă m-ai întreba dacă aștept ca mama ta să... Știi bine că nu.

– Joanne, o întrerupse el, prinzând-o de umeri. Nu te mai gândi la mama mea. Te întreb, ești grăbită să te eliberezi de mine ?

Pulsul tinerei fete se accelerează.

– Nu, nu în mod special.

– Ce vrei să spui cu asta, mai exact ? întrebă el, aplecându-și capul spre ea.

– Ei bine, vreau să spun că nu mă voi repezi la un avocat imediat ce... ce... se bâlbâie ea. Daniel !

– Joanne...

El îi puse mâna pe umăr și o mângâie cu tandrețe.

– Te rog, nu mă atinge.

– Tremuri când ești în brațele mele, zise el sărutându-i părul. Joanne, știu că eu îți plac...

fizic. Crezi că, într-o zi, vei putea să dai o șansă căsătoriei noastre ?

— Vrei să spui... o adevărată căsătorie ? întrebă ea, surprinsă, încercând să nu dea atenție frisoanelor pe care i le provocau mângăierile soțului ei.

— De ce nu ? Este chiar imposibil ?

— Dar tu nu mă iubești, protestă ea, luptând cu dorința de a se arunca în brațele lui.

— Iubirea, Joanne, este un cuvânt compromis ; a fost folosit prea mult. Eu cred că, dacă i-am da o șansă, căsătoria noastră ar putea merge. Și eu vreau să încerc... Dacă ești de acord !

— Eu... eu nu știu, spuse ea în șoaptă ; trebuie să mă mai gândesc.

Un surâs ironic apărui pe buzele lui Daniel.

— Ai tot timpul, draga mea, ai tot timpul. Dar este mai bine să te previn, de acum nu mă voi mai mulțumi să te sărut doar pentru spectatori, adică pentru a-i face plăcere mamei sau pentru a-l convinge pe fratele tău. Sunt momente când te doresc atât... ca acum, de exemplu.

Și înainte ca ea să aibă timp să protesteze, el o sărută cu pasiune. Lipită de el, ghemuită în brațele lui, ea nu mai avea puterea să reziste. Simțea căldura corpului viril prin cămașa subțire de vară, simțea chiar inima lui Daniel bătând nebunește. Ar fi fost atât de ușor să-i răspundă acum, dar cum să accepte o căsătorie fără iubire ?

— Oprește-te, te rog, îl imploră ea.

Încercă zadarnic să-l respingă.

– Atunci, încetează și tu să mai tremuri ca o frunză.

– Nu tremur...

– Mincinoaso, zise el vesel. Joanne, te vei gândi la propunerea mea ?

– Da... da, desigur, răspunse ea neliniștită de reacțiile ce le avea la atingerile senzuale ale lui Daniel. Daniel, lasă-mă să plec.

– Chiar trebuie ?

– Ți-o cer.

El îi puse mâna pe piept, în dreptul inimii.

– Îți bate inima atât de tare...

– Daniel, pentru numele lui Dumnezeu !

– Bine, zise el, dându-i drumul brusc. Nu ai nici un motiv să te sperii. Pot încă să mă abțin...

Obrajii fetei se împurpurară.

– Auzindu-te, s-ar putea crede că, pentru tine, totul este doar... sex.

– Este altceva mai important ? întrebă el, aprinzându-și o țigară.

– Oh ! exclamă ea furioasă. Ești un...

– Dacă mă găsești atât de înspăimântător, de ce tremuri de fiecare dată când te ating ?

– De dezgust, minți ea.

El izbucni în râs.

– Nu, draga mea Joanne, ăsta nu-î dezgust, ci dorință. Numai dorință.

– În nici un caz ! replică ea, inebunită de furie.

Avea poftă să-l pălmuiască.

– Vom vedea !

Se grăbi să intre în casă, urmărită de râsul lui ironic. Domnișoara Johnson o opri, în drumul spre camera ei. Era teribil de speriată.

— Doamnă Grant, acum câțva timp mi-ați oferit ajutorul dumneavoastră. Cred că, din nefericire, a sosit momentul când soacra dumneavoastră trebuie să fie supravegheată din punct de vedere medical, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Joanne avu un șoc, dar reuși să se stăpânească și luă un ton profesional.

— Vom face de gardă câte patru ore fiecare, începând de acum.

— Mulțumesc, doamnă Grant.

— Spune-mi mai bine Joanne, zise ea repede. Pune-mă la curent cu tratamentul ei, te rog.

— Bineînțeles.

Domnișoara Johnson o conduse în apartamentul Serenei, apoi îi explică în detaliu ce avea de făcut. Joanne ascultă cu atenție.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Serena, cu voce slabă.

— Nimic grav, mamă, o liniști Joanne calm. Începând de astă-seară, o voi înlocui pe domnișoara Johnson din când în când pentru ca să se mai odihnească și ea.

— Starea mea s-a mai agravat ?

În ochii ei albaștri se citea suferința. Când privirile li se întâlneau, Joanne simți un cuțit în inimă.

— Nu facem decât să-ți mai completăm tra-

tamentul, mamă, asta-i tot. Apoi, Joanne se adresa domnișoarei Johnson. Mergi și te odihnește.

— Nu mai am mult de trăit, nu-i așa ? întreabă Serena, imediat ce rămaseră singure.

— Mamă, nu spune asta !

— Draga mea, eu știam de mult că va veni și ziua aceasta. Reușea să se exprime din ce în ce mai greu, părea foarte obosită. Nu mi-e frică de moarte, Joanne. La urma-urmei, față de tot ce am suferit, aceasta va fi pentru mine o eliberare.

— Mamă...

— Joanne, o întrerupse ea cu autoritatea ei obișnuită, citește-mi ceva, ca de obicei. Vocea ta este... atât de... atât de frumoasă.

— Ce-ai vrea să-ți citesc, mamă ? întreabă ea, luând de pe noptieră o mică biblie și răstoind-o, terorizată de ideea că va începe să plângă.

— Ceva vesel ! suspină Serena.

Injectia ce i-o făcuse domnișoara Johnson începea să-și facă efectul.

— Întotdeauna mi-a plăcut capitoul treisprezece din Cartea întâi a Corintienilor, despre dragoste. Recitește-mi-o.

Joanne începu să citească încet, dar când ajunse la sfârșitul celui de-al șaselea verset, Serena Grant îi ceru să reia ultimul pasaj.

— Iubirea nu abandonează lupta niciodată ; încrederea ei, speranța ei, nu se înconvoie niciodată sub greutate. Iubirea este eternă.

— Iubirea este eternă, repetă Serena după Joanne. Apoi, închise ochii și adormi.

Două zile mai târziu, Joanne se duse încet, în mijlocul nopții, să-l trezească pe Daniel.

– Lorelei, murmură el, încă adormit, și, până să se trezească, o înlănțui tandru cu brațele.

– Daniel, te cheamă mama ta, îi zise ea cu o voce îngrozitor de neliniștită.

El se trezi brusc, se dădu jos din pat, își puse un halat de casă și se repezi pe coridor, înainte chiar ca Joanne să fi ieșit din camera lui.

În mai puțin de o oră, Serena Grant intră în comă și muri înainte de răsăritul soarelui.

– Îmi pare atât de rău, Daniel, zise Joanne, mușcându-și buzele pentru a nu izbucni în plâns. El o privea, rătăcit, nervos. Nu știu ce să spun, totuși...

– Știu, o întrerupse el, cu voce răgușită.

El lăsă capul în jos, Joanne îi cuprinse talia cu brațele și rămaseră așa, lipiți unul de altul, fără să spună un cuvânt. Apoi, el se desprinsese brusc de ea.

– Aș face mai bine să mă duc să mă rad, am multe de făcut în dimineața asta.

– Pot să te ajut cu ceva ?

Daniel acceptă.

– Ai putea să telefonezi secretarei și să-i spui să anuleze toate consultațiile din dimineața asta. Și apoi, sună la spital și anunță-i că voi întârzia. De rest voi avea eu grijă mai târziu.

Doctorul Erasmus veni imediat ce domnișoara Johnson l-a anunțat despre deces.

După înmormântare, domnișoara Johnson îi întinse un plic închis.

— Doamna Grant mi-a cerut să vă dau scrisoarea când totul se va fi terminat, îi spuse ea tinerei fete. A insistat mult și mi-a spus că trebuie să fiți singură când vă voi da această scrisoare.

Joanne recunoscuse imediat scrisul fin al Serenei și izbucni în lacrimi.

— Mulțumesc, domnișoară Johnson, mulțumesc pentru tot.

Aceasta își încărcă valizele într-un taxi și îi strânse mâna Joannei pentru ultima oară.

— La revedere, Joanne, Dumnezeu să te aibă în pază !

După plecarea infirmierei, tânăra fată privi, perplexă, plicul pe care-l avea în mână, apoi se duse în camera ei pentru a fi liniștită și deschise scrisoarea.

„Draga mea Joanne, îți scriu această scrisoare acum când mai sunt în stare să țin în mână un stilou.

Vreau să știi că, dacă eu însămi aș fi căutat, n-aș fi putut găsi o femeie mai minunată ca tine, pentru fiul meu ; și, de asemenea, vreau să știi că sunt fericită că am aflat adevărul. Într-adevăr, cred că iubirea ta pentru Daniel va ști să învingă toate obstacolele. Dă-mi voie numai să-ți dau un sfat : nu încercați să trăiți

ca un cuplu adevărat înainte ca totul să fie foarte clar între voi. Minciuna nu v-ar putea ajuta. Nu-i ascunde lui Daniel că eu am aflat adevărul înainte de a muri. Mai spune-i și cât am fost de fericită aflând cât mă iubește.

Vă iubesc atât de mult ! Știu că, într-o zi, veți fi răsplătiți pentru toată tandrețea și răbdarea pe care ați avut-o față de această bătrână doamnă imposibilă care am fost eu."

Era semnat Serena Grant.

Joanne nu-și mai putu reține lacrimile și, lăsându-se să cadă pe pat, plânse îndelung.

CAPITOLUL VII

După moartea Serenei Grant și plecarea domnișoarei Johnson, o liniște apăsătoare se abătu asupra casei. Destul de repede, Joanne simți această singurătate imposibilă. Daniel își petrecea zilele la spital iar seara se închidea în biroul său. Era posomorât și distant, încât Joanne ezita să-l deranjeze.

Nu mai exista nici un motiv ca să rămână căsătorii. Eventualitatea de a-și continua viața împreună nu fusese niciodată abordată ; atitudinea lui Daniel nu încuraja niciodată dialogul. Această situație era de nesuportat și Joanne nu se obișnuia deloc cu inactivitatea. În plus, ploile de toamnă începuseră și umiditatea rece care se instalase nu-ți dădea nici un chef să ieși din casă. Cerul era cenușiu și sinistru. După două săptămâni de asemenea regim de viață, Joanne era disperată, ar fi făcut orice pentru a rupe această monotonie a existenței ei.

Lucru curios, Daniel făcu primul pas.

Într-o seară bătu la ușa camerei ei, când Joanne tocmai se culca.

— Aș vrea să-ți vorbesc, zise el.

Joanne, așezată în fața oglinzii, periindu-și bogatul ei păr, se ridică și îi făcu față, jucându-se nervos cu cordonul capotului ei.

– Și eu, Daniel.

El era îmbrăcat într-un pantalon negru și un pulovăr asortat, ceea ce-i dădea o alură de felină, seducătoare și neliniștitoare în același timp.

– Despre ce ? întrebă el mirat.

– Despre căsătoria noastră, de exemplu.

– Ah, da, o ironiză el. Ești pregătită să divorțezi !

– Nu, Daniel, nu sunt pregătită, dar nu vreau să stau aici la nesfârșit, fără să fac nimic.

– Ce propui ?

– Ar trebui să încercăm să obținem anularea acestei căsătorii. În felul acesta voi putea să lucrez din nou.

„Cum pot să spun așa ceva ?” se întrebă ea, când toată ființa mea așteaptă un gest de aporie din partea lui ?”

– Cu alte cuvinte, nu crezi că mariajul nostru ar putea rezista ?

– Eu... Daniel. Eu... bolborosi ea lamentabil. Apoi se opri brusc.

– Nu fi atât de tulburată. Nu este pentru prima dată când eu abordez această chestiune.

– Da... dar eu mă gândeam... nu credeam că vorbești serios.

– Nu numai că sunt serios, dar sunt și nerăbdător să aflu și părerea ta.

– Vrei un răspuns imediat ?

— De ce nu ? Ai avut destul timp să reflectezi în aceste ultime trei săptămâni.

Inima Joannei bătu mai tare.

— Crezi oare în șansele de reușită ale unei căsătorii fără dragoste ?

El înaintă spre ea cu o expresie ciudată pe față. O atrase încet spre el și, deodată, o sărută cu o pasiune atât de intensă încât ea începu să tremure.

— Iată un răspuns suficient, nu ?

— O căsătorie fondată numai pe atracție fizică nu are șanse de reușită.

El o ținea strâns în brațele sale, iar ea era atât de tulburată, fără a dori să-și mărturisească.

— Și când n-o să-ți mai plac ?

— Să nu anticipăm inutil, zise el mângâindu-i gâtul. Să trăim prezentul.

— Da, dar prezentul poartă în el germenii viitorului. O căsătorie presupune un oarecare număr de responsabilități ce nu pot fi neglijate.

— Mă crezi în stare să mă sustrag responsabilităților ce-mi revin ? zise el surâzând.

— Nu, recunosc eu, dar nu doresc un soț pe care numai simțul datoriei și nimic altceva, l-ar împiedica să mă părăsească.

— Să nu ne mai jucăm cu vorbele. Vrei sau nu să devii, într-adevăr, soția mea ?

Mâna îi alunecă până la talia Joannei, încercând s-o cuprindă, dar ea se eliberă și se retrase.

Înainte de a-i răspunde la întrebare lui Daniel, ea trebuia să-i facă o mărturisire, fără de

care n-ar fi putut trăi fericită cu el, indiferent cât de puternică i-ar fi fost dragostea. După ce va vedea reacția lui, ea va accepta cu bucurie propunerea, rugându-se lui Dumnezeu ca într-o zi s-o poată iubi, sau ea va dispărea din viața lui.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Daniel, înainte de a-ți da un răspuns.

– Ei, hai, o să-mi spui acum că sforăi noaptea !

– Daniel, fii serios, te rog.

– Am înțeles, sunt numai urechi, zise el râzând.

Ioanne simți atunci cum tot curajul o părăsește. Căută modul cel mai delicat de a-i spune ce avea de spus.

– Așadar, întrebă Daniel nerăbdător. O să-mi spui odată, sau nu ? Este enervant, la urma urmei.

– Daniel, eu... Se opri brusc și-și trecu limba peste buzele uscate. I-am spus adevărul mamei tale înainte de o muri, zise ea dintr-o răsuflare.

În liniștea care urmă, s-ar fi putut auzi și o muscă zburând. Văzu, îngrozită, cum fizionomia lui Daniel se metamorfozează. Trăsăturile i se aspriră brusc, iar în hainele lui închise la culoare ai fi zis că este o panteră, gata să sară.

– Ce-ai spus ?

– Adevărul, murmură ea. Trebuia. Ea...

– Adevărul despre căsătoria noastră ?

– Da, dar...

— Ai jurat că nu-i vei spune nimic, o întrerupse el.

— Daniel...

— Am avut încredere în tine, îi tăie el vorba cu un ton atât de liniștit încât Joannei îi îngheță sângele în vine.

— Știu, Daniel, dar ea...

— Cu bună știință, mi-ai ignorat ordinele. Ai făcut o gafă enormă, zise el, întrerupând-o încă o dată, împiedicând-o astfel să-i explice că Serena Grant ghicise adevărul, și să-i arate scrisoarea care ar fi dezvinovățit-o.

— Ea nu era...

— Abia mă abțin să nu te strâng de gât! Explodă el.

În fața acestei furii sălbatice, ea se clătină și închise ochii, sigură că el se pregătea s-o lovească.

Dar lovitura nu veni. El o apucă de umeri, cu cruzime, încât ea avu senzația că-i dizlocă brațele, dar își reținu strigătul pentru a nu-l enerva și mai mult. Apoi el o trase cu o violență neobișnuită.

— Daniel... Te rog dă-mi voie să-ți explic, reuși ea să bolborosească, pe jumătate sufocată.

— Să-mi explici ce? I răcnî el. Ai spus destule.

— Daniel, căsătoria noastră...

Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Acum nu-mi pasă de căsătoria noastră. Dar n-o să scapi atât de ușor!

Măinile lui începură să se plimbe, lasciv, pe corpul tinerei fete. Bănuindu-i intențiile, ea urlă, terorizată :

– Nu, nu ! Nu vreau !

Înima îi bătea să-i spargă pieptul. Încercă să evite gura lui Daniel care-i presa buzele.

– Fie-ți milă, Daniel, ascultă-mă.

– Nu te obose, scorie mică, nu poți să-mi scapi.

– Ești nebun ! strigă ea.

– Da, de furie ! Ochii lui aruncau fulgere. Dacă ai fi fost bărbat, te-aș fi bătut până la moarte.

El o trase brutal de păr, dându-i capul pe spate. Ea țipă de durere și încercă să-l lovească cu pumnii, dar pe acest bust puternic, loviturile erau ca niște picături. El o târî până la pot și gura lui îi strivi buzele cu atâta putere încât începu să sângereze. În lupta care urmă ea își pierdu cordonul capotului, care se deschise, lăsând să se vadă o cămașă de noapte subțire, din dantelă transparentă.

Văzând aceasta, Daniel se dezlănțui și mai mult, o răsturnă pe biata fată pe pat și se lipi de ea cu toată greutatea.

– Lasă-mă să plec, gemu ea.

Imediat după asta, ea scoase un strigăt de groază ; el îi rupse cămașa de noapte de sus până jos, în totalitate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Daniel, nu asta, nu face asta !

– Taci, gâfâi el, este prea târziu.

Într-o ultimă tresărire, ea încercă să-l respingă cu toată energia ce i-o dădea disperarea. Lacrimile îi curgeau șiroaie de-a lungul obrazilor, goliciunea ei nu mai putea să opună rezistență corpului musculos, bestial și nemilos al soțului ei.

Nimic nu-l mai putea opri pe Daniel. Furia sa, senzualitatea sa eliberată, triumfau. În final, el îi luă cu forța ceea ce ea i-ar fi oferit de bunăvoie, în alte circumstanțe.

Joanne se trezi a doua zi dimineată și auzi pașii lui Daniel în camera alăturată ; se pregătea să meargă la spital. -

Imediat își aminti calvarul său din noaptea precedentă, brutalitățile pe care le suferise, pentru care stăteau mărturie urmele lăsate de mâinile și buzele lui. Își aminti și cuvintele devastatoare pe care ea le pronunțase atunci când el, după ce se răzbunase cu cruzime, stătea gânditor, că trezit din beție, lângă pat.

- Te voi uri și te voi disprețui toată viața mea.

Auzind-o, el își încheștase dinții și dispăruse aproape în fugă.

Ura lor era acum reciprocă. Nu mai puteau trăi împreună după umilința la care fusese supusă. Dacă ar fi lăsat-o să vorbească, scena aceea oribilă n-ar mai fi avut loc ; dar el fusese cuprins de o asemenea furie încât nimic pe lume nu l-ar mai fi putut potoli.

Joanne se cufundă într-o baie caldă, încercând să-și liniștească corpul rănit, torturat. Apoi

se îmbracă, se machie cu grijă pentru a-și ascunde cearcănele și buzele tumefiate. Știa acum, cu exactitate, ce avea de făcut, astfel că nu pierdu timpul. Își pregăti valizele, lăsând în dulapuri toate hainele luxoase pe care i le oferise Daniel.

Economiile ei erau suficiente pentru a trăi câteva luni în oraș, sau în altă parte. Va avea destul timp să-și găsească de lucru și să-și regăsească pofta de viață. Daniel lipsea, desigur, din toate aceste planuri ale ei, precum și orice alt bărbat. Această experiență îi fusese de ajuns pentru totdeauna.

Înainte de a chema un taxi, Joanne intră în biroul lui Daniel și se așeză să-i scrie :

„Daniel, eu plec. Nu dorești, desigur, ca eu să mai locuiesc aici ; de data aceasta, suntem amândoi de acord. Nu vreau să te mai văd vreodată și, dacă ți-a mai rămas un dram de bunătate, nu încerca vreodată să mă găsești. Ești liber să nu mă crezi, dar, îți jur că mama ta a murit fericită aflând adevărul. Îți sunt recunoscătoare că-l ajuți pe Bruce ; cred că el, cel puțin, nu te va dezamăgi. Nu-mi pasă dacă vei cere divorțul sau nu, pentru mine nu mai are nici o importanță.”

Semnă, și tocmai punea scrisoarea într-un plic, când ochii îi căzură pe inelul de logodnă, al cărui diamant strălucea în mii de scântei pe degetul său. Il scoase cu oarecare regret, la fel și verigheta și le puse în plic.

„Aici sunt, adăugă ea în post-scriptum, și două amintiri de la tine pe care doresc să le uit.”

Puse scrisoarea pe birou, astfel ca el s-o găsească la întoarcere, apoi telefonă după un taxi și părăsi în grabă casa.

În mai puțin de o oră, se afla într-o cameră de hotel, impersonală și mai degrabă goală. Încălță și a se instala, îl sună pe Bruce pentru a-i da adresa.

— Bruce, zise ea fără nici o introducere, sunt la hotelul Galtaway, în apropiere de grădina publică.

— Ce faci în hotelul ăla ?

— Am să-ți explic, vino să mă vezi cât poți de repede.

— Am un curs la ora două după-amiază apoi mă întorc.

El avu o ezitare.

— Ja... Daniel este cu tine ?

— Nu.

— Este ceva ce nu merge ?

— Nu pot să-ți spun la telefon, Bruce, zise ea obosită.

— Bine, vin.

Joanne puse telefonul în furcă și-și prinse capul în mâini.

Simțea un gol imens în inimă. Toată ființa sa părea copleșită, insensibilă. Încercă să nu se mai gândească la Daniel, la fața lui, deformată de furie. Își pipăi brațul, în locul unde mâneca îi ascundea vânătăia enormă și se jură

ca niciodată să nu mai lase vreun bărbat s-o atingă.

Începu să tremure și se ridică pentru a da drumul la aparatul de aer condiționat, apoi, își aranjă lucrurile la locul lor. Se opri când auzi că cineva bate la ușă. Era Bruce.

— Jo ?

O privea neliniștit. Era îmbrăcat într-un jeans și un pulovăr gros care-l făcea să pară mai lat în umeri decât era în realitate.

— Intră, Bruce, zise ea deja reconfortată de prezența lui. Scuză toată această dezordine, dar n-am avut timp să pun toate la locul lor.

El închise ușa.

— Deci l-ai părăsit pe Daniel ? întrebă el imediat.

— Da.

Ea îi făcu semn să se așeze.

— De ce ?

Joanne dădu din cap fără să răspundă.

— Dar trebuie să ai un motiv ?

Ea se așeză pe pat și lăsă ochii în jos.

— Motive personale, da, și definitive.

— El le știe ?

— Da, și dealtfel i-am lăsat o scrisoare.

Bruce își trecu mâna prin păr, cu un aer perplex.

— Nu mai înțeleg nimic. Este, totuși, un tip foarte șic și credeam că-l iubești.

— Și eu credeam la fel, admise ea. Bruce, dacă-ți cere adresa mea, promite-mi că n-ai să i-o dai.

— Vrei să-i mint că n-am idee unde ești ? Crezi că poți să-l faci să înghită orice fel de baliverne ? !

— Nu-mi pasă ce-i vei spune, atâta timp cât nu-i vei da adresa mea. Se aplecă spre el, rugătoare. Bruce, nu-ți cer prea des favoruri dar, de data aceasta insist : nu vreau ca el să-mi cunoască adresa.

— Bun, este în regulă, n-am să-i spun nimic. Continui să fiu uimit, păreați înnebuniți unul după celălalt, în urmă cu mai puțin de șase luni, și acum...

— Acum s-a terminat, Bruce, și voi căuta de lucru, preferabil în afara orașului.

— Cum ? Vrei să pleci din oraș ?

Ea dădu din cap, afirmativ.

— Cred că așa este bine.

Bruce se ridică și se duse spre fereastră ; ră-mase tăcut un timp, apoi o privi din nou în față.

— Jo, ești foarte sigură că nu faci din tân-țar armăsar ?

— Sunt foarte sigură !

Nu mai putu continua. Bruce își dădu sea-ma că ea abia se mai putea abține să nu iz-bucnească în plâns. Se apropie de ea și-i puse, afectuos, mâna pe umăr.

— Iartă-mă. Nu am dreptul să te tulbur cu întrebările mele, să mai răsucesc și eu cuțitul în rană.

Joanne se aruncă în brațele lui.

— Am fost întotdeauna atât de apropiați, dar nu pot să-ți spun mai multe. În sfârșit, nu putem să plec fără să-ți spun unde mă duc.

— Bineînțeles, zise el mângâind-o pe păr. Calmează-te. Îmi pare rău, totuși, că n-au mers bine lucrurile între voi.

Joanne oftă.

— Îl mai iubești și tu, nu-i așa ?

— Da, îl iubesc mult. Este genul de bărbat cu care am sperat mereu să te căsătorești. Părea, desigur, destul de sever, dar de fapt, este o persoană sensibilă, aproape delicată. Și, de asemenea, este foarte inteligent. Pentru un chirurg atât de cunoscut cum este el, este mai degrabă discret ! Nu-i place să fie în centrul atenției !

Reamintindu-și cuvintele lui Bruce, după ce acesta plecă, Joanne observă că avea aceeași părere despre Daniel ca și fratele ei. Îl pusese pe un soclu până noaptea trecută. Și acum tremura când își amintea. Sigur, nici ea nu-și ținuase cuvântul, dar el se răzbunase ca o brută. Ea îl iubea și-l dorise, dar frumosul ei vis devenise coșmar, în realitate. Corpul său rănit mai suferea încă, dar rănilile morale nu se vor vindeca niciodată.

Două săptămâni mai târziu, Joanne primi un telefon de la Bruce care-i dădea întâlnire la salonul de ceai în aer liber la grădina botanică. Fu fericită să-l revadă.

El îi anunță plecarea lui Daniel.

— A vândut casa. I s-a oferit un post într-o clinică elvețiană și el a acceptat.

— Cum ai aflat ?

— Ei bine...

Bruce ezită.

— Ne întâlnim destul de des.

— Ah, da ? întrebă ea uimită.

El roși.

— Eu nu m-am certat cu el. N-am nici un motiv să refuz să-l văd. Dealtfel, el îmi plătește studiile...

Se simțea, Dumnezeu știe de ce, ușor vinovat și, fără să vrea, se purtă agresiv cu Ioanne. Pentru a se mai calma, arunca fărâmituri de prăjitură porumbeilor.

— Da, este absolut normal, zise ea încet, ridicând privirea spre muntele care domina orașul, și regretă că inima ei nu era cioplită într-o stâncă așa de dură. Ți-a vorbit despre...

— Despre ruptura voastră ? Mi-a spus doar că mariajul vostru a fost o eroare pe care o va regreta toată viața.

— A spus el asta ? nu putu ea să se împiedice să întrebe, cu tristețe.

Și totuși, ce-ar fi putut aștepta mai mult ?

„Cât trebuie să mă urască” își zise ea, cu inima strânsă parcă într-un clește.

— Când pleacă ?

— A luat avionul aseară.

— Deja ? Ah, bine...

– Poate că în felul ăsta, nu va mai trebui să pleci din oraș ? o întrebă Bruce după un lung moment de tăcere.

– Am acceptat deja un post într-o clinică chirurgicală din Willowmead.

– Cunosci locul. Este la cel puțin o sută cincizeci de kilometri de aici.

– Știu, este destul de departe, dar imediat ce voi avea posibilitatea, voi cumpăra o mașină de ocazie și voi veni să te văd, din când în când.

Bruce rămase gânditor câteva minute.

– Jo, zise el în sfârșit. Daniel...

– Te rog. Acest capitol din viața mea s-a încheiat și eu vreau să-l uit definitiv.

– Ascultă-mă. Îl mai iubești ?

Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

– Îl voi admira întotdeauna ca chirurg, pentru că este excepțional.

– Doar pentru asta ?

Joanne lăsă capul în jos.

– Asta-i tot ce pot să spun, pentru moment.

CAPITOLUL VIII

Joanne se instală confortabil în fotoliul din spatele biroului ei. Asistenta ei îi aduse o ceașcă de ceai, pe care o bău cu plăcere. Trecuse prin niște clipe extrem de obositoare, în sala de operație. În dimineața asta, de la infirmierele stagiare până la chirurghi, toată lumea părea mai nervoasă ca de obicei, și Joanne își petrecuse dimineața calmând indispozițiile unora sau altora.

— Mă întreb când va sosi noul asociat al doctorului Ellis, zise Alice.

Ea spusese cu voce tare ceea ce toți ceilalți discutau în șoaptă. Toți își puneau această întrebare, iar incertitudinea făcea ca atmosfera să fie sufocantă.

— Omul ăsta a fost învăluit atât de mult în mister, încât mor de curiozitate să-l văd, zise Alice.

— Umblă zvonul că s-ar fi instalat deja în casa doctorului Amstel, deci curiozitatea ta va fi curând satisfăcută, răspunse Joanne distrată, deoarece, între timp, examinau și lista intervențiilor din acea zi.

Nu mai rămăsese decât o operație, la începutul după-amiezii. Aruncă o privire la ceas și calculă în gând că avea timp să-și pună la punct registrele înainte de a se duce să verifice dacă sala de operație este pregătită.

— Nu sunteți chiar deloc, deloc curioasă, domnișoară Webster? o întrebă Alice, o tânără fată cam plinuță. Doctorul Amstel a fost un om minunat, niciodată nu ridica tonul. Cel nou venit s-ar putea să fie un adevărat tiran!

— Un chirurg nou devine tiran atunci când personalul sălii de operație este incompetent, replică Joanne cu răceală.

— Cu dumneavoastră ca asistentă șefă, această eventualitate este imposibilă.

Joanne surâse discret. Complimentul acesta îi făcea plăcere.

La mai mult de un an de la venirea ei la clinica din Willowmead ca asistentă șefă, Joanne rămăsese încă foarte distantă față de restul personalului. Prefera să-și petreacă restul timpului singură. Închiriasse un apartament foarte drăguț, în care îi făcea plăcere să stea să citească, să asculte discuri. Din când în când pleca să-și petreacă week-end-urile cu Bruce. Nu exista nici un bărbat în viața ei. Cu toate acestea, nu ducea niciodată lipsă de cavaleri care s-o însoțească la seratele la care trebuia să participe; dar dacă vreunul dintre ei încerca să se apropie mai mult de ea, îl pune la punct, foarte ferm. Fără nici un bărbat în viața ei, existența era mult mai simplă!

— Toată lumea credea că noul asociat al doctorului Ellis va fi doctorul Merwe, remarcă Alice ; chiar doctorul Merwe crezuse acest lucru.

Joanne bănuise că acesta este motivul indispoziției doctorului Merwe. Într-adevăr, toată lumea fusese surprinsă să afle că, în locul doctorului Amstel, va veni un chirurg din Europa.

— Va trebui ca doctorul van der Merwe să se obișnuiască cu această idee, asta e, răspunse Joanne liniștită.

— Mă întreb cum o fi, tânăr sau bătrân ?

Joanne surâse. Și ea, când fusese infirmieră stagiară, era foarte curioasă.

Câteva ore mai târziu, după o operație delicată, Joanne plecă de la clinică. Se opri o clipă să admire priveliștea. Clinica fusese construită pe o colină. Peisajul era splendid.

Începu să tremure de frig. Era aproape sfârșitul iernii. Se îndreptă repede spre mașina ei, un Austin bleumarin. Se grăbea pentru că avea intenția să plece în week-end, la nord de Willowmead, unde va călări sau va merge mult pe jos, pe plajă.

Ajunse acasă, își parcă mașina în fața imobilului, destul de vechi, în care își avea apartamentul, urcă scările în fugă și deschise ușa.

Era un apartament mult mai mare decât cel în care locuise înainte de a veni aici, și, neavând nevoie să mai facă economii, îl mobilase după gustul ei, fără să se uite la bani. Draperiile erau din catifea verde, asortate cu o

canapea mică și cu două fotolii. Pusese mochetă bej, obținând astfel o ambianță caldă. Își aruncă mantoul și poșeta pe pat, alături de valiza pe care și-o pregătise încă de dimineață.

Se privi satisfăcută în oglindă.

– Ai un week-end numai pentru tine, zise ea către imaginea din oglindă. Va fi ca-n paradis!

După ce făcu o baie caldă, își puse un jeans, o bluză și un pulovăr și ieși din apartament.

Pleca adesea singură în week-end. Asta îi permitea să evadeze, să fugă de Willowmead, să fugă de personajul pe care și-l crease. Evitase să-și facă prieteni, fiindu-i teamă să nu-și dezvăluie secretul... care era... Daniel. Se trezise deseori cu numele lui pe buze. Își spunea că va începe să uite, dar o voce mică din sufletul ei îi amintea, cu cruzime, cât de tare îi bătea inima de fiecare dată când zărea un bărbat înalt, suplu, cu părul aproape negru.

– Daniel, murmură ea.

Unde o mai fi? Tot în Europa, sau se întorsese?

Bruce pomenea rar despre el, dar ea știa că-și scriau. Nu îndrăznise niciodată să-i ceară vești despre el.

„Oh, ajunge! Nu-l vei mai vedea niciodată, așa că uită-l!” își zicea ea adesea.

Marti dimineață, Joanne ajunsese mai devreme la biroul ei. Petrecuse un week-end minunat! Începuse să verifice listele operațiilor ce urmau să fie făcute în acea zi.

– Bună ziua, domnișoară Webster.

Vocea asta ! Dar este imposibil ! Ridică privirea și-l văzu pe Daniel Grant, singurul om care ar fi putut să-i distrugă cariera. Sperase că nu-l va mai revedea vreodată, dar el era aici, în fața ei, îmbrăcat într-un halat alb cu însemnele acestui spital.

– Aș vrea să văd lista operațiilor din această dimineață, te rog.

– Ce faci aici ? îl întrebă ea, după ce-i dădu lista cerută.

– Lucrez aici.

– Am înțeles asta, zise ea pe un ton sarcastic, dar de ce aici ?

– De ce nu ?

Ea văzu apărând pe buzele lui acel surâs ironic pe care-l cunoștea atât de bine.

– Această clinică este specializată în chirurgie plastică și tocmai asta este specialitatea mea. Alegerea mea mi se pare absolut normală.

– Mai sunt și alte clinici, zise ea cu o voce slabă.

– Nu știu, poate mi-a plăcut numele de Willowmead ; și apoi, întotdeauna mi-a plăcut la țară.

– Tu ești noul asociat al doctorului Ellis ?

– Ei, da ! domnișoară Webster...

Conversația lor fu întreruptă de venirea Ali-cei, a cărei față se luminea la vederea lui Daniel.

– Bună ziua, doctore Grant...

Acesta îi înapoie lista Joannei, făcu un efort

să zâmbească Alicei, o salută pe Joanne și dispăru.

— Este fermecător, nu-i așa, domnișoară Webster? exclamă Alice, lăsându-se să cadă pe un scaun. De câte ori mă privește cu ochii lui albaștri, îmi vine să mă topesc!

Joanne își încruntă sprâncenele.

— Revino-ți în fire, Alice.

— Deci, nu vă interesează bărbaii deloc? întrebă tânăra fată, fără convingere. Vreau să zic... De exemplu, doctorul Grant este cel mai frumos bărbat din clinică și asta nu vă impresionează?

— Nu cred, nu, zise cu răceală Joanne. Hai, să ne apucăm de treabă. Prima operație este prevăzută la ora opt.

— La treabă! zise Alice ridicându-se, fără nici un chef. Nu vă gândiți decât la treabă...

— Hai, grăbește-te! zise Joanne surâzând. Toată ziua avu impresia că merge pe sârmă. Un singur cuvânt din partea lui Daniel, și tot viitorul ei s-ar fi transformat în fum. Nu exista nici un motiv ca el să vorbească, și el nu spusese nimic. Tensiunea Joannei era insuportabilă.

Din fericire, nu-l asistă decât la o operație. În uniforma spitalului el putea fi oricine, dar îndemânarea mâinilor lui o fascina. Și ceilalți chirurghi erau buni, dar Daniel era un artist. Îl admira nespus.

Leși din sala de operație cu un oftat de ușurare, dar când ajunsese acasă, se simțea foarte crispată. Privi în jurul ei cu tristețe, dându-și

seama că va fi obligată să plece din nou, să lase totul în urma ei.

Pe la șapte, cineva sună la ușă și-l văzu, fără să fie surprinsă, pe Daniel.

— Intră, te așteptam.

— Ah, da? Întrebă el uimit, traversând micul vestibul. Și poate știi și de ce am venit?

— Bănuiesc, replică ea sec. Dealtfel, iată ceva care-ți va ușura misiunea.

El privi, nelămurit, spre plicul pe care ea îl ținea în mână.

— Ce este asta?

— Demisia mea.

El luă plicul, fără să-l privească, preocupat s-o observe pe Joanne.

— De ce?

— Nu mai pot să lucrez la Willowmead.

— Dacă am înțeles bine, ești pe cale să-mi spui că nu mai vrei să lucrezi cu mine, o ironiză el.

— Exact, zise ea, punându-și mâinile la spate.

— Mi-e teamă, domnișoară Webster, zise el, cinic, că nu pot să-ți accept demisia. Tăcu iar după un timp reluă: Sau continui să lucrezi în această clinică, sau fac în așa fel încât să se afle că te numești, de fapt, doamna Daniel Grant.

Joanne respiră profund. Îl privi pe Daniel și observă că nu se schimbase: același superb păr negru, același frumos nas acvilin, aceeași

gură severă, dar cu buze senzuale, cu bărbia puternică, foarte arogantă.

– N-o să faci asta, Daniel !

– De ce nu ?

– Țasta-i șantaj ! strigă ea, nevenindu-i să creadă.

– Zi-i cum vrei, este dreptul tău.

– Știi bine că nu am de ales. Dacă se descoperă că sunt soția ta, nu voi mai avea dreptul să practic.

– Și în plus, zise el senin, dacă dezvălui că suntem căsătoriți, țin neapărat să locuim, împreună, ca soț și soție.

– Niciodată !

Răspunsul ei fusese atât de violent încât tu ea însăși uimită.

– Alege, repetă el, lăsând să cadă scrisoarea de demisie pe măsura joasă dintre ei.

– Te urăsc !

– Știu, zise el la fel de calm, privind în jurul lui. Este drăguț aici. Ai mobilat cu gust, Joanne. Poate mă ajuți și pe mine să decorez casa pe care tocmai am cumpărat-o.

Ea nu băgă în seamă această sugestie.

– Știi că mă aflu la Willowmead când te-ai hotărât să vii aici ?

El o privi cu insolență.

– Bineînțeles.

– Bruce, zise ea cu convingere, bănuind că el îi spusese.

– Sunt sigur că nu a făcut-o dinadins, dar a menționat numele localității într-o scrisoare.

Probabil că nici nu și-a dat seama, zise el cu răceală. Joanne, de ce n-ai început acțiunea de divorț, acum când ai posibilitatea ?

Ea simți că se clatină ușor.

— Am fost foarte ocupată, încercând să uit, și apoi, mă gândeam că tu...

— Și eu încercam să uit, zise el surâzând. În Elveția îți amintești exact ceea ce vrei să uiți : soarele cald al țării tale, clarul de lună deasupra mării, reflexele aurii ale unei femei...

— Taci !

Daniel nu pierduse nimic din magnetismul lui ; ea își dădu seama de acest lucru acum când el era atât de aproape de ea...

— Știi, Joanne, când te afli într-o țară străină, ai timp să reflectezi. Să te gândești la ce ai făcut bine, la ce ai făcut rău. Nu poți să mai dai timpul înapoi, dar poți să mai repari câte ceva...

Ea îl privi bănuitoare.

— Cred că nu înțeleg prea bine unde vrei să ajungi.

— Chiar nu înțelegi ? Poate că nici eu... Oricum, am cumpărat fosta casă a doctorului Amstel și intenționez să mă instalez aici, la Willowmead.

Joanne luă o atitudine hotărâtă.

— Chiar mâine mă duc să văd un avocat.

— Oh, nu ! zise el brusc, pentru că eu nu doresc să divorțez.

— Nu ai dreptul să refuzi !

— Vei veni să locuiești cu mine ; dacă va fi nevoie, te voi obliga.

— Te crezi foarte isteț, nu-i așa ?

— Nu, dar toată situația abia începe să mă distreze. La început, eram căsătoriți și ne prefăceam că această căsătorie platonică este un adevărat mariaj ; acum, suntem tot căsătoriți, dar ne prefacem că nu suntem. Este cam complicat, nu ? Dar este o poveste foarte interesantă !

— N-am băgat niciodată de seamă cât poți fi de insuportabil !

— Nici eu, n-am observat niciodată că poți fi atât de frumoasă când ești furioasă, îi replică el râzând.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă ea, dacă ai spus tot ce aveai de spus, atunci poți să pleci !

— Nu oferi nimic de băut niciodată invitaților tăi ?

— Nu ești invitat, îi întoarce ea vorba, furioasă.

Înțelese prea târziu că făcuse o eroare.

— Într-adevăr, eu sunt soțul tău, zise el posomorât. Aș vrea o ceașcă de cafea, dar aș putea cere și altceva !

Obrajii Joannei se împurpurară.

— Ce obraznicie ! Eu...

— Du-te și fă cafeaua, și grăbește-te până nu-mi schimb gândul.

Ea nu mai stătu mult pe gânduri și se repezi în bucătărie să prepare cafeaua.

Era singurul mod de a se debarasa de el !
Se intoarse după câteva minute în salon și-i puse în față ceașca de cafea.

— Aș fi vrut să fie otrăvită !

— Așează-te.

— Eu...

— Așează-te ! îi ordonă el.

O prinse de încheietura mâinilor, forțând-o să se așeze alături de el.

— Așa ! Am auzit, zilele acestea, la clinică, lucruri ciudate despre tine.

— Ah, da ?...

Joanne încerca să-și stăpânească tremurul ce o cuprindea la atingerea lui Daniel ; puțin îi păsa ce vorbea personalul clinicii despre ea.

— Nimic din ceea ce am auzit despre tine nu ți se potrivește, remarcă el, între două înghițituri de cafea.

— Chiar așa ? întreabă ea ironic.

— Da, toți te descriu ca pe o tânără femeie rece, distantă și misterioasă.

— Ce păcat că nu m-ai întâlnit acum, pentru prima dată.

— Știi să fii și ironică ! remarcă el. Asta este ceva nou !

— Aș vrea să pleci imediat, spuse ea sec.

— Ești și neospitalieră, pe deasupra ! zise el râzând.

Puse ceașca pe masuță și o privi drept în ochi, insistent.

— Daniel, eram fericită aici ! Nu-mi face

viața imposibilă, îl rugă ea. De ce n-am încerca să nu ne mai vedem, înafară de orele de serviciu, bineînțeles ?

— Asta mi se pare foarte greu de realizat, zise el ironic, îmi place foarte mult compania ta.

— Ei bine, mie nu-mi place compania ta, zise ea ridicându-se.

— Păcat ! murmură el, dar nu-mi pierd speranța : îți va face plăcere într-o zi.

— N-aș fi atât de sigură.

Spre ușurarea ei, Daniel se ridică, în stârșit.

— Noapte bună, Joanne. Ezită un pic, apoi continuă, ironizând-o : Sau, ar trebui să-ți spun domnișoară Webster ?

Ea nu luă în seamă sarcasmele lui și-l conduse până la ușă.

— Noapte bună, doctore.

Ascultă zgomotul pașilor lui pierzându-se în noapte, apoi auzi mașina demarând. Abia atunci, respină profund și începu să tremure ca o frunză. Tensiunea fusese prea puternică. Cât va putea suporta această situație ? Ce spera el nelăsând-o în pace ?

CAPITOLUL IX

A doua zi, în timp ce lua prânzul la cantina spitalului, Joanne îl văzu deodată pe doctorul Cris van der Merwe îndreptându-se spre ea. Era un bărbat destul de înalt, cu umerii largi, cu expresia feței mereu preocupată. O șuviță brună și rebelă se încăpățâna mereu să-i cadă pe frunte. Asta îl făcea să pară agreabil. Fusese, o dată sau de două ori, cavalerul recunoscut al Joannei la serbările organizate de personalul clinicii, dar când el o invitase la balul dat de un hotel din regiune, ea l-a refuzat ferm. După ceea ce se întâmplase cu Daniel, ea nu mai voia să-și facă iluzii, pentru că nu se mai simțea în stare să trăiască o poveste de iubire, indiferent cu cine.

— Pot să mă așez la masa duminică, domnișoară Webster ?

Vocea lui era plăcută, cu un ușor accent africaner care-i dădea un farmec suplimentar. Ea râse, discret.

— Da, dacă doriți...

— Vreau să-mi cer iertare pentru proasta dispoziție de care am tot dat dovadă în ulti-

mele săptămâni, zise el așezându-se în fața ei, cu mâinile puse pe masă.

— Nu aveți de ce să vă cereți iertare, doctore van der Merwe.

— Ba da, fără îndoială. Sau, mai degrabă, ar trebui să mă scuz față de întregul personal al sălii de operație, dar m-am gândit că, dacă-ți explic dumitale comportamentul meu, dumneata, cel puțin, vei înțelege.

— Dar, vă asigur, nu este nevoie să explicați nimic, zise ea, jenată pentru el.

— Asta mi-ar face bine, insistă el cu gravitate. Vezi dumneata, eu am lucrat cu doctorul Amstel timp de opt ani. Îi cunoșteam foarte bine metodele de lucru. Credeam, deci, că la moartea lui, doctorul Ellis îmi va cere să fiu asociatul său. Ei bine, l-a preferat pe doctorul Grant, care utilizează tehnici chirurgicale noi, chiar revoluționare. Mă înfior la ideea de a fi obligat să-i folosesc metodele, necunoscute până acum, aici.

Joana simți că i se face milă, dar, instinctiv, îl apără pe Daniel, pentru a cărei măiestrie operatorie avea toată admirația.

— Doctorul Grant este un excelent chirurg.

— Știu, are faima că face minuni în meseria asta, admise Cris van der Merwe, cu regret în glas. Dar sperasem că doctorul Ellis va lua în considerare cei opt ani de servicii loiale și de calitate.

— Această alegere depindea numai de doctorul Ellis ? întrebă ea.

– Bineînțeles ! Ca asociat al doctorului Amstel, lui i-a revenit sarcina de a alege succesorul, după moartea acestuia. Mi-a venit greu să accept că nu sunt suficient de competent.

Joanne își încruntă sprâncenele.

– Nu începeți să faceți un complex de inferioritate, doctore. Sunteți un foarte bun chirurg, vorbesc în cunoștință de cauză, doar am lucrat de multe ori cu dumneavoastră.

– Îmi face bine să aud asta, domnișoară Webster.

El începu să surâdă și conversația lor deveni mai superficială. Deodată, Joanne își dădu seama că erau priviți cu atenție. Se uită, aparent distrată, prin cantina plină de lume, și întâlni privirea lui Daniel, care părea furios. Cu o ceașcă de cafea în mână, se apropie de ei. Inima Joannei începu să bată nebunește.

– Bună ziua, doctore van der Merwe, își salută el colegul, cu foarte puțină amabilitate. Bună ziua, Joanne. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti.

O lumină ironică sclipi în profunzimea ochilor săi albaștri.

– Te rog să treci pe locul meu, doctore Grant, zise Cris repede, ridicându-se. Eu tocmai plecam.

Și părăsi masa.

– Ce înseamnă toate astea ? Îmi intrerupi conversația cu doctorul Merwe, inventezi o întâlnire ; nu pot spune că n-ai tupeu !

– Ei da, și ce ? zise el așezându-se. Se pă-

rea că vă înțelegeți prea bine, după cum am văzut. N-aș vrea ca nefericitul să creadă că ești liberă.

Bău o gură de cafea și se aplecă spre ea, amenințător.

– Ești a mea, nu uita !

– Cum îndrăznești ?!

– Fii atentă, draga mea, zise el suav, suntem priviți.

– Nu sunt „draga ta”, replică ea furioasă. Încercând să-și stăpânească furia, vorbi cu voce joasă : Nu sunt, și nu voi fi niciodată !

Privirea lui Daniel deveni și mai ironică. Puse încetisor ceașca pe masă.

– Mai întâi, nu trebuie să spui niciodată : „fântână, nu voi bea din apa ta” ; apoi, te previn, răbdarea mea are și ea niște limite.

– Nu ai nici un drept asupra mea. Ceea ce fac în afara orelor mele de serviciu nu te privește. Nu aveai nici un drept să întrerupi această conversație, dând impresia că eu...

– Că tu ai de-a face cu mine, zise el cu răceală, în locul ei. Este exact ce vreau să-l fac să creadă, pe el și pe alții. În biroul meu am un document care echivalează cu un act de proprietate și sunt hotărât să-l folosesc !

– Dar de ce ?

– De ce nu te las să-mi scapi ?

O privi cu ochii pătrunzători, încât Joanne avu un frison de teamă.

– Îmi place frumosul, și tu ești frumoasă, Lorelei.

– Nu-mi mai spune așa, îi ordonă ea sec.

O durere sfâșietoare îi străbătu inima, auzind acest nume pe care aproape îl uitase.

– Te sfătuiesc să vorbești mai încet, doar dacă nu cumva vrei să atragi atenția întregii cantine.

– Mă dezgusti ! murmură ea.

– Nu sunt nici eu perfect, admise el ironic, urmând-o până la ușă. Pe diseară !

– Nu voi fi acasă, declară ea cu fermitate.

Apoi îi întoarse spatele, dar el o apucă de mână, obligând-o să se întoarcă spre el.

– Ai face mai bine să fii, zise amenințător, fulgerând-o cu privirea. Dacă nu vei fi acasă, voi răscoli toată localitatea ca să te găsesc.

Câteva ore mai târziu, când se întâlneau în sala de operație, el era atât de distant, încât scena ce avusese loc în cantină părea de-a dreptul ireală.

În aceeași seară, când îi văzu mașina verde închis în fața casei, propria ei neliniște o umplu de furie. De ce n-o lăsa în pace ?

Auzi soneria de la ușă.

– Cine este ? întrebă ea, prefăcându-se că nu știe.

– Daniel. Deschide.

– Pleacă ! Nu vreau să te văd !

– Joanne...

Numele ei pronunțat de Daniel, acum, avea o rezonanță neliniștitoare și începu să tremure chiar înainte ca el să fi terminat ce avea de spus.

— Sau deschizi ușa asta, sau fac un asemenea scandal încât or să vină toți vecinii !

Ea nici măcar nu-și cunoștea vecinii, dar la ideea de a-i vedea alergând, întrebându-se ce se întâmplă, se simțea terorizată. Oftă și întredeschise ușa.

— Bine, intră.

— Este mai bine așa, remarcă el calm închizând ușa cu o lovitură de picior.

O privi câteva clipe în tăcere, în micul vestibul.

— Lorelei, dar ești palidă ca o moartă.

O îmbrățișă brusc, înainte ca ea să aibă timp să se opună, și a sărută cu o blândețe și o tandrețe care-o făcură să se topească. Ii trecu mâna prin păr, lăsând să cadă pe covor a-grafele care-i ținuseră buclele mătăsoase.

La fel de repede cum o îmbrățișase, îi dădu drumul din brațele sale, încât ea trebui să se sprijine de perete. Privea, fără să vadă, modelul covorului și încerca să se regăsească.

— De ce nu mă lași în pace ?

— Nu pot, Joanne. Și, te rog, lasă-ți părul să cadă pe umeri.

O privi cu atenție, de sus în jos ; silueta ei era foarte bine pusă în valoare de o rochie de jerse de mătase roz-pal.

— Ești mult mai feminină astfel, mica mea sirenă minunată.

— Nu-mi mai spune așa, îi ordonă ea din nou, cu obraji în flăcări.

— Ah, da, adevărat, uitasem, zise el cinic. Hai, pune-ți mantoul, ieșim.

— Ieșim ?

— Da, zise el abrupt, conducând-o spre dormitor. Mergem la mine. Vreau să mă sfătuiești cum să-mi decorez casa.

— N-am chef deloc să te ajut să-ți decorezi casa, zise ea ferm, retrăgându-se.

— Nu voi cumpăra nimic până nu mă vei sfătui ce să cumpăr.

— Din partea mea, poți trăi toată viața într-o casă goală, șuieră ea cu răutate.

— Tff, tff... El clătină din cap, cu un aer fals dezaprobator. Cuvinte atât de veninoase dintr-o gură atât de frumoasă !

Un val de furie o cuprinse din nou.

— Lasă-mă în pace, Daniel ! Te rog !

— Dacă nu vii cu mine, trezesc toată casa.

— Ei bine, hai, urlă !

El deschise gura, iar ea făcu un gest rapid pentru ca să-l facă să tacă.

— Nu, te rog !

— Știam că o să devii rezonabilă, remarcă el, cu un aer de superioritate care o făcu pe Joanne aproape să-l pălmuiască. Hai, pune-ți mantoul, afară este frig.

Era atât de furioasă, încât luă ce-i era mai la îndemână. Mai târziu observă că luase paltonul din păr de cămilă pe care i-l oferise Serena Grant.

Se gândea adesea la această bătrână doamnă, care-i dăduse o extraordinară lecție de curaj.

Mașina încetinise și Joanne își reveni din visare în momentul când trecură de poartă. La lumina farurilor putu să vadă o casă superbă, cu acoperișul de țiglă, înconjurată de o grădină foarte frumoasă. Remarcă și reflexele apei într-o piscină și întrezări chiar un teren de tenis.

— După tine, draga mea, zise Daniel deschizând ușa și dându-se galant la o parte.

Ea ezită în prag, remarcând în interior obiecte care-i erau deja cunoscute. Ar fi dorit să se afle la mii de leghe de aici. Aceste mobile și aceste bibelouri îi trezeau în memorie amintiri prea dureroase. El o luă de braț și o conduse spre latura din dreapta casei.

— Pe aici.

Ajunseră într-un salon imens. Mobilele din vechea lor casă păreau pierdute în această încăpere prea mare, prea goală încă.

— Ai păstrat aproape toată mobila din casa mamei tale, remarcă ea, numai pentru a spune ceva.

— Da, dar casa asta este mult mai mare. Are opt camere și trei dintre ele sunt goale. Chiar și în această încăpere mai lipsesc niște piese, dar micul salon de alături este foarte confortabil. În fine, aș vrea să te gândești cum se poate aranja acest salon.

Deschise un mic bar de lângă șemineu și scoase două pahare și o sticlă.

— Cred că am face mai bine să luăm un pahar de Porto înainte de a vizita și restul casei. Asta îți va calma nervii.

— Nu vreau nici un pahar de Porto !

— De ce simți mereu nevoia să comentezi ? La urma-urmei, este obositor.

— Pentru că nu țineam deloc să vin aici, cu tine, îi reaminti ea.

— De acord, dar acum că tot ești aici, fii bine crescută și onorează-mi ospitalitatea.

Puse cele două pahare pe o măsuță, în apropierea focului, apoi veni spre ea. În timp ce el o ajuta să-și scoată paltonul, Joanne se străduia să rămână calmă. În haina lui de tweed, de o croială perfectă și cu cămașa albă, deschisă pe pieptul lui bronzat, Daniel era foarte seducător. Periculos de seducător. Puse, pentru ea, un fotoliu în fața șemineului și-i dădu paharul.

— Bea ! Ți va face foarte bine.

Alcoolul o arse pe gât, dar, puțin după aceea, simți cum o cuprindea o căldură plăcută. Și nu numai focul, care părea să fi fost aprins puțin înainte de venirea lor, era cauza acestei senzații...

Vizitarea casei lui Daniel nu le luă prea mult timp, deoarece ea o mai vizitase și în timpul vieții doctorului van Amstel. În ciuda situației în care se afla, Joanne se simțea dornică să decoreze această casă superbă, să aleagă draperiile, să aleagă tapetul, tablourile, perdelele, mobilele.

– Am aici câteva mostre, dacă vrei să alegi, îi spuse Daniel când reveni în salon.

După ce-și apropie fotoliul de al ei, îi puse pe genunchi mai multe eşantioane.

– Daniel... poate gusturile noastre nu se potrivesc !

– Lorelei, te rog.

Privirea lui deveni insistentă, iar ea își dădu seama că va ceda rugăminții lui.

– Am încredere în alegerea ta, zise el fără ezitare.

Ea oftă și începu să privească eşantioanele. Daniel își aprinse cu dezinvoltură o țigară.

– În sfârșit, rezonabilă.

Joannei îi luă timp să aleagă tot ce se potrivea fiecărei camere ; apoi parcuse din nou casa pentru a verifica să nu se fi înșelat în privința asortării culorilor. În final, fu destul de mulțumită de rezultatul eforturilor sale.

– Mulțumesc, Joanne, zise el cu un surâs cald. Asta merită încă un pahar de Porto.

– Nu, mulțumesc, eu nu mai vreau, răspunse ea repede.

Primul pahar deja o amețise puțin.

– Trebuie neapărat să mai iei un pahar ; nu pot să sufăr să beau singur.

– Oricum, trebuie să mă întorc acasă, s-a făcut târziu.

– Încă nu, este abia ora zece, surâse el nonșalant, după ce aruncă o privire la ceas.

Joanne se trezi cu un pahar plin în mână. Sorbi, încet alcoolul auriu.

Daniel îi arată locul gol de lângă el, de pe canapea.

– Vino, așează-te aici.

– Nu.

– Ți-e teamă ? o întrebă el ironic, întinzându-și picioarele lungi în față.

– Nu, dar...

– Atunci vino și așează-te lângă mine. Te neliniștește ideea că ești singură cu mine în această casă izolată ?

– Nicidecum.

Și ca să-i arate că este așa, veni și se așază alături de el pe canapea.

– Relaxează-te, murmură el, strecurându-și un braț pe după umerii ei și mângâindu-i cu vârful degetelor gâtul fragil. Nu te mușc.

– Nu ești, totuși, lupul cel rău, glumi ea, încercând să nu dea atenție frisoanelor pe care i le provocau mângâierile lui.

– Mulțumesc, îmi face plăcere să te aud spunându-mi acest lucru, o ironiză el amuzat.

Ea îi simți respirația fierbinte aproape de obrazul său. El își trecu mâna pe sub gulerul bluzei și-i mângâie umărul gol.

– Nu, te rog, îl imploră ea.

El se aplecă spre ea și gura lui se apropie de buzele tinerei femei.

– Nu lupta cu inevitabilul, draga mea Joanne.

– Eu nu sunt „draga ta Joanne”.

– Ba da, ești draga mea Joanne, insistă el, înainte de a o săruta cu pasiune.

— Acum, într-adevăr, trebuie să plec, reuși ea să spună, cu o voce ce se voia fermă.

Emoții pe care le credea uitate, pe care spera să nu le mai simtă vreodată, o cuprinseseră.

Încercă să se opună și se smulse acestui sărut, prea fierbinte.

— Lasă-mă să plec ! Te urăsc !

— Știu, zise el calm, mă urăști la fel cum te urăsc și eu, dar n-am ce face, încă te doresc.

Ea încercă în zadar să-l respingă.

— Daniel, încetează !

— Te doresc, Joanne, murmură el lângă urechea ei, și tu la fel, tu mă dorești. Nu poți să nu recunoști.

Îi ținea capul în mână, prinzându-i părul, astfel ca ea să nu-și poată îndepărta buzele și o sărută cu atâta pasiune și tandrețe în același timp, încât Joanne se topi în brațele lui, lăsându-se purtată de dorință. Sărutul acesta distrusese toate eforturile pe care le făcuse de un an pentru a-l uita. Daniel desfăcu încet fermoarul rochiei și-i cuprinse în mâini talia. O mângâie senzual pe spate iar degetele lui lăsau o dâră de foc pe pielea Joannei. Încercă să-i desfacă sutienul și ea se opuse, dar fără forță. Atunci mâna lui reuși să-i cuprindă un sân. Ea începu să tremure violent. Rațiunea îi striga să refuze, dar trupul ei îl dorea. Se lipi, atunci, de Daniel.

— Lorelei, șopti el. Rămâi cu mine. Rămâi cu mine în noaptea asta.

— Nu ! Nu pot ! zise ea, în timp ce toată ființa ei spunea „da”.

— Ba da, poți, insistă el, strângând-o în brațe, ești soția mea.

— Nu !

Își adună toate puterile și se eliberă, se ridică de pe canapea, închizându-și, în același timp, fermoarul rochiei. Daniel se ridică și el, mult mai încet, și se apropie de ea, dar Joanne se îndepărtă repede.

— Nu mă atinge !

— Liniștește-te, zise el sec. Dacă rămâi, va fi pentru că vrei tu, eu n-am să te oblig.

— Du-mă acasă, te rog.

— Casa ta este aici, o ironiză el.

Dar Joanne nu mai suportă ; își apucă la rezează paltonul și se îndreptă spre ușă. Daniel îi bară trecerea.

— Unde vrei să pleci ?

Ea-l privi furioasă.

— Dacă nu vrei să mă conduci acasă, mă voi întoarce pe jos.

— Am impresia că te înspăimânt, zise el, ajutând-o să-și pună paltonul. Apoi, o apucă de braț. Hai, domnișoară Webster, la drum.

Întoarcerea cu mașina dură puțin. Așezată alături de el, tăcută, își ascultă inima bătând nebunește și simțea încă urma mângâierilor lui pe pielea ei fierbinte.

O conduse până în fața ușii de la intrare și aici o îmbrățișă iar, sărutând-o îndelung și tandru. Se întoarse brusc, fără un cuvânt, lăsând-o

încă tremurând de emoție. Ajunsă în apartament, auzi mașina îndepărtându-se și, din acel moment, știu că inima ei era dăruită. Mai crezuse încă în puterea ei de a-l respinge, dar trebuia să accepte adevărul : îl iubea pe Daniel, îl iubea în ciuda a tot ce o făcuse să îndure. Nu încetase niciodată să-l iubească.

Dar Daniel ?

Ea oftă tristă. Ii era foarte greu să-și dea seama ce gândea el. Cum îi spusese, dorea să rămână cu el, dar numai pentru a face dragoste. El nu știa și nu voia să știe ce este iubirea... Mai avea oare, o inimă ?

Cris van der Merwe intră în biroul Joannei, a doua zi dimineața, la prima oră. Ea observă imediat cât era de încurcat, când își dădură bună ziua.

— Această... această conversație pe care am avut-o ieri, începu el, cu mâinile infundate în buzunarele pantalonilor și cu capul plecat.

— Această conversație va rămâne între noi, doctore, îl liniști Joanne, înțelegând motivul încurcăturii lui.

— Mulțumesc, răspunse el, vizibil ușurat. N-aș vrea ca doctorul Grant să-și închipuie că sunt supărat pe el.

— Desigur, zise ea surâzând. Ați fost doar dezamăgit, asta-i tot.

— Ești foarte înțelegătoare, domnișoară Webster. Am fost șocat când am văzut cât este de apropiat de dumneata, spunându-ți Joanne, în timp ce eu... O sclipire de curiozitate îi apărui în privire. Îl cunoșteai dinainte de a veni la Willowmead ?

— Eu...

Joanne ezită. Ce-ar fi putut să spună, fără să fie nevoită să dea prea multe explicații ?

— Rămâne între noi, doctore ; am mai lucrat, într-adevăr, cu el înainte, dar eu...

— Nu vrei ca asta să se afle, continuă el. Îl cunoști bine ?

— Destul de bine.

— Înțeleg.

Surâsul lui se crispă.

— Presupun că nu am nici o șansă contra lui ? Vreau să spun...

Joanne se simți dintr-odată foarte stânjenită.

— Doctore, eu...

— Nu-mi răspunde la întrebare, o întrerupse el repede. Îți mulțumesc încă o dată pentru că nu vei spune nimănui ceea ce ți-am mărturisit la cantină.

Și plecă, înainte ca ea să mai aibă timp să adauge ceva.

Abia se așezase în spatele biroului ei, că intră Daniel.

— Aș putea să văd lista operațiilor din această dimineață ? întrebă el cu bruschețe.

Inima Joannei bătu să-i spargă pieptul, dar el părea că nici n-o vede. Cum putea să mai creadă că era același bărbat care, cu o seară înainte, o implorase să rămână cu el toată noaptea ?

— Prefer să mă ocup de doamna Gray în cursul dimineții și de domnul Walter după-amiază, zise el. Ai vrea să informezi personalul sălii de operație despre schimbarea de program ?

— Bineînțeles, doctore Grant, se auzi ea răspunzându-i cu răceală.

Ea luă telefonul, formă numărul sălii de operație, în timp ce el plecă, fără ca măcar să-i arunce o privire.

CAPITOLUL X

Daniel nu trecu pe la ea în acea seară. Joanne își dădu seama că se plimba prin casă, fără nici un scop, sperând să-și găsească o scuză pentru a se calma. Dar știa bine că n-ar fi avut niciodată îndrăzneala să-i telefoneze, să-l cheme.

Se întreba ce-o fi făcând singur, în casa aia imensă ?

Încercă să depășească momentul de tristețe și se duse în dormitor să-și pregătească hainele pe care se gândea să le ia cu ea în weekend. Bruce îi telefonase spunându-i că studentul cu care împărțea apartamentul plecase pentru câteva zile, încât dacă ea dorea să vină, ar putea s-o găzduiască la el.

— Adu-ți ceva mai special de îmbrăcat, îi ordonă el. S-ar putea să ieșim undeva sâmbătă seară.

În noaptea aceea dormi destul de prost. Îl visă pe Daniel și frânturi din trecutul lor comun veniră să-i tulbure somnul.

Se trezi a doua zi dimineață cu o durere de cap înfiorătoare care o chină toată ziua. Ca

să reziste, luă mai multe tablete de aspirină.

În sala de operație, atitudinea rece și distanță a lui Daniel o exasperă. Părea că lui nimic nu-i tulburase noaptea, în timp ce ea... Se gândi cu amărăciune că nu era vina lui. El niciodată nu-i ceruse să-l iubească. Într-adevăr... niciodată !

Seara, ajunsă acasă, începu să-și facă valiza pentru week-end. În tot acest timp avea o presimțire ciudată, pe care și-o explică în momentul când auzi soneria de la ușă și, deschizând, îl văzu pe Daniel în prag.

— Sunt foarte ocupată. Ce dorești ? întrebă ea neospitalieră.

— Ce mod ciudat de a-ți primi oaspeții ! o ironiză el, și cum ea nu dădea semne că l-ar invita în casă, el adăugă : va trebui să stai toată noaptea în prag ?

Derise cu ardore că el să vină, și totuși acum, că era aici, simțea o inexplicabilă teamă.

— Dacă ții neopărat, intră.

— Accept cu mare plăcere această fermecătoare invitație, glumi el intrând în vestibul.

— Vrei o cafea ? Nu am altceva să-ți ofer, zise ea, încercând să-și răscumpere puțin atitudinea ostilă de la început.

— Ar fi perfect, răspunse el așezându-se într-un fotoliu.

Ea plecă să pună apa la fier și, dintr-odată se crispă. Simțise în spatele ei prezența lui Daniel.

- Tocmai am observat pe patul din dormitor o valiză plină pe jumătate, zise el în timp ce ea se întoarce să-l privească la față. Pleci ?

- Da, pentru week-end, replică ea sec, tulburată de această apropiere.

- Te duci să-l vezi pe Bruce ?

- Da... poate, răspunse ea evaziv.

Un surâs sarcastic luminează fața lui Daniel.

- Ești foarte misterioasă !

- Nu-mi plac oamenii care se amestecă în treburile altora.

- Nici mie, dar când este vorba de soția mea...

- Nu sunt soția ta ! strigă Joanne, cu ochii scânteind de furie.

- Ești soția mea, din toate punctele de vedere, zise el calm, apropiindu-se și mai mult. Ai uitat cumva ?

Joanne tremura de ură și dezgust amintindu-și și, ostentativ, întoarce capul, ca să-i evite privirea.

- Aș dori să șterg pentru totdeauna acest episod din viața mea, pe cât de umilitor, pe atât de cumplit.

- Cumplit, Joanne ? murmură el.

Era foarte aproape de ea, prea aproape.

- Au fost și unele momente când și tu ai... consimțit.

- Nu, îl întrerupse ea. Vreau să uit totul.

- Dar noaptea trecută ? insistă el.

- Nu ! strigă ea.

Apoi se reculese și încercă să vorbească mai calm.

— Este adevărat, Daniel, este destul de greu să ți se reziste. Ești seducător, în ciuda manierelor tale aspre și ești, deja, preferatul tuturor infirmierelor de la clinică. Nu-ți este de ajuns ?

— Parcă m-ai pune pe un soclu, Joanne, o ironiză el.

— Găsești că este chiar atât de incomod ? îi replică ea pe același ton.

Spre surprinderea ei, îl văzu că surâde.

— Dacă, într-adevăr, m-ai pus vreodată pe un pedestal, atunci trebuie că am căzut de mult... după cum te porți cu mine.

— Da, așa este.

— Cu atât mai bine, zise el luând-o de umeri. Sunt și eu o ființă umană, Joanne, cu multe defecte.

Ea se pierduse în albastrul ochilor lui, când fluieratul cafetierei o readuse la realitate.

— Trebuie să pregătesc cafeaua, zise ea, încă tulburată.

— Ieri seara când mai aranjam niște lucruri, am găsit ceva ce îți aparține, zise el cu dezinvoltură.

— Ceva ce-mi aparține ?

Inima începu să-i bată mai tare.

— Da, aprobă el din cap, scoțând din buzunar o cutiuță. Prinde-o !

Cutiuța mică de catifea îi ateriză pe genunchi și ea ghici imediat ce conținea.

— Nu... nu, nu pot să le primesc.

– Inelele astea au fost cumpărate pentru tine, Joanne, și ele n-au ce căuta în sertarele mele. Trebuie să le porți, continuă el impeturos. Dă-mi mâna.

– Daniel... nu !

Dar el se ridică, îi prinse mâna stângă, deschise cutia cu cealaltă mână, luă inelele și i le trecu pe deget. Ea privea, fascinată, diamantul care strălucea cu mii de scipiri.

– Așa este mai bine, zise el sec. Ce plăcere să am din nou o soție !

– Nu vreau, zise ea zadarnic, în timp ce el o obliga să se ridice în picioare.

– Urăști atât de mult ideea de a-mi aparține ? întrebă el surâzând.

– Nu-ți aparțin, murmură ea slab. Niciodată nu voi aparține unui bărbat care să-ți semene.

– Într-o zi, Joanne, zise el cu o voce grea de amenințări, într-o zi îmi voi pierde răbdarea și atunci...

Bolborosi ceva de neînțeles și, brusc, o sărută, aproape violent.

– Noapte bună !

Se auzi ușa trântindu-se în urma lui, dar Joanne rămase pe loc parcă vrăjită. Apoi își îndreptă privirea spre inele și le scoase imediat. Refuza ideea de a aparține acestei brute grosolane !

– Nu este adevărat ! gemu ea, lăsându-se să cadă în fotoliu, cu capul în mâini. Vreau să fiu a lui, dar, mai ales, vreau să mă iu-

bească ! Da, vreau să fiu iubită, nu doar râvnită !

— Cum poți trăi într-o asemenea dezordine ? întrebă Joanne, speriată de toate teancurile de cărți și bucăți de hârtie care zăceau peste tot. Nu ți se întâmplă câteodată să le mai și descurci ?

Bruce surâse.

— Eu și colegul meu apreciem acest apartament așa cum este ! Din cauza asta este interzisă prezența femeilor !

— Nu știu dacă ar trebui să mă simt flătăată că m-ai invitat aici. Poate că tu nici nu mă consideri femeie ?

— Din când în când, pot să fac un efort pentru sora mea, glumi el.

— Dacă nu te potolești, îți arunc cu ceva în cap, de preferință cu un obiect contondent, zise Joanne, râzând.

Începu să adune farfuriile murdare și să le îngrămădească în chiuveță.

— Mă ajuți să spăl vasele ?

— Nu, nu este momentul. Astă-seară ieși în oraș, amintește-ți.

— Ieșim în oraș, îl corectă ea.

— Bineînțeles, zise el nerăbdător, forțând-o să iasă din bucătărie. Hai, du-te la bale și

grăbește-te pentru că trebuie să mă aranjez și eu.

– Știi... zise ea gânditoare. Incepi să fii la fel de autoritar ca și...

– Cine ? o încurajă el, dar ea tăcu.

– N-are importanță, zise apoi, brusc ; nu avea nici un chef să vorbească despre Daniel cu Bruce.

„Este prima dată când Bruce mă invită în apartamentul acesta” gândi ea, intrând în baie. De obicei se ducea la hotel, dar de data asta Bruce insistase să stea la el. Ieși din sala de baie, punându-și un halat.

– Bruce, baia este liberă !

O oră mai târziu, Joanne se privea în oglindă. N-ar fi putut să spună că verdele era culoarea ei preferată, dar nu rezistase tentației de a-și pune această rochie de un verde ca apa, strânsă în talie printr-un cordon lat. Fusta era amplă, iar corsajul dimpotrivă, foarte ajustat. Văzându-și imaginea în oglindă, surâse satisfăcută.

De data aceasta, părul îi cădea liber pe umeri. Purta la gât un colier dintr-un singur șirag de perle și o pereche de cercei asortați. Iși dorea să fie cea mai frumoasă.

Iși puse pe pat, gata să-l îmbrace, un mantou de seară și micuța poșetă argintie, când se auzi sunând la ușă.

– Joanne, poți să te duci să deschizi, te rog ? îi strigă Bruce.

— Aștepți pe cineva ? întrebă ea, îndreptându-se spre ușă.

— Mai trec adesea unii, pe neașteptate, la ora cinei, răspunse el. Dacă este vreunul din asta, spune-i că nu este nimic de mâncare și închide-i ușa, glumi el.

Joanne traversă salonul râzând. Soneria se auzi din nou, nerăbdătoare. Deschise ușa larg și rămase încrămenită.

— Tu ?-! strigă ea, nevenindu-i să creadă.

Daniel era în fața ei, într-un smoking de culoare închisă și cămașă albă, care făcea să-i iasă în evidență bronzul. Ea abia reuși să-și stăpânească bătăile inimii.

— Ce cauți aici ?

— La fel de amabilă ca de obicei, o ironiză el.

— Nu știam că intenționezi să vii și tu la Capetown pentru week-end, zise ea, lăsându-l să intre.

— Am uitat să-ți spun, îi răspunse el fără ca măcar s-o privească. Bună seara, Bruce. Ai rezervat locurile așa cum te-am rugat ?

— Da, zise Bruce, privind-o pe Joanne cu coada ochiului.

li întinse lui Daniel două bilete.

— Ți mulțumesc mult, zise acesta râzând.

Puse biletele în buzunar și se întoarse spre Joanne, care-i privea cu curiozitate.

— Ești gata ?

— Gata ? repetă ea fără să înțeleagă.

— Astă-seară este „Lacul lebedelor” la teatrul „Nico Malan”, o informă el, cu un gest de nerăbdare.

— Și ce mă privește pe mine ? întreabă ea.

— Te duc acolo, replică el, foarte ferm.

Joanne începu să înțeleagă.

— Ați aranjat asta voi doi, nu-i așa ? De aceea m-ai invitat aici, la tine, Bruce ?

Obrajii fratelui ei se împurpurară.

— Ei bine, eu...

— Ideea este a mea, îl întrerupse Daniel.

— Bruce n-ar fi trebuit niciodată să accepte să te ajute, constată ea cu răceală.

Daniel începu să fie neliniștit.

— Bine, acum am pierdut destul timp, Joanne.

— Nu-mi pasă ! Eu nu vin cu tine ! urlă ea.

— Ba ai să vii !

O apucă de braț cu brutalitate.

— Bruce, adu-mi mantoul și poșeta.

— Daniel, nu poți să mă obligi să te însoțesc, gemu ea, încercând, fără succes, să se elibereze.

— Dacă va trebui, te voi duce pe sus până la mașină !

Ea știa că el nu glumea. Bruce reveni cu lucrurile ei ; Daniel îi puse mantoul și poșeta în mâini.

— Ei, te-ai hotărât să mergi, fără probleme ?

Ea îi privi pe rând, pe Bruce și pe Daniel, cu ură.

— Mă dezgustați amândoi !

Bruce roși din nou.

— Nu ești deloc înțelegătoare, Jo.

— Nu sunt înțelegătoare !! strigă ea înnebunită de furie. Voi sunteți cei ce nu mă considerați o ființă umană, și tot eu sunt neînțelegătoare ! ? Mă tratați ca pe un sac de cartofi, fără să vă intereseze ce simt sau ce gândesc și eu nu sunt înțelegătoare ? !

— Bravo, bravo pentru acest mic discurs, și acum hai să mergem, ordonă Daniel. Nu-mi place să ajung după ridicarea cortinei.

Ea nu mai zise nimic. Bruce îi dădu cheia de la apartament lui Daniel și acesta o împinse pe Joanne în ascensor.

— Pe aici, zise Daniel, conducând-o spre mașina lui. Îmi pare bine că ai devenit rezonabilă.

Joanne se abținu să nu izbucnească din nou, cu injurii.

Ajunseră destul de repede la teatru.

— Relaxează-te, Joanne, îi murmură Daniel. Te simt încă vibrând de furie și asta nu-mi place.

— Sunt în stare să-ți scot ochii !

— Aici, o ironiză el, în acest teatru minunat ? Privirea Joannei deveni tulbure de furie.

— Aici sau oriunde.

— Presupun că aștepți până vom fi singuri. Atunci am să te las să-mi faci ce vrei.

— Te urăsc !

— Te cam repeți ! Devine plictisitor !

— Cu atât mai bine ! Poate, când o să te sature să-mi faci mizerii, o să mă lași în pace !

— Dragostea mea, murmură el, atât de senzual încât ea își simți inima neliniștită. Ești atât de frumoasă când te înfurii încât îmi vine greu să nu te sărut, în fața tuturor acestor oameni...

El îi privi cu atâta insistență buzele, că Joanne începu să tremure ca și cum, într-adevăr, o săruta; obrații i se împurpurară și ochii i se umeziră.

Din fericire, luminile se stinseră exact în acest moment și primele măsuri ale muzicii lui Ceaicovski umplură sala.

Ea mai văzuse acest balet înainte, și totuși, se lăsă cu totul fermecată de această poveste sfâșietoare, uitând chiar de prezența lui Daniel alături de ea. Suspînă, când se lăsă cortina pe scena finală.

— Sunt fericit că ți-a plăcut, remarcă Daniel, privind-o atent.

Ea nu se putu împiedica să surâdă, de fericire. Se simțea prea bine pentru a continua să lupte, și nu avu nici o reacție când el o prinse de braț pentru a o conduce prin foaietul plin de lume.

— Dragul meu Daniel !

O voce feminină, foarte muzicală, îi făcu să se oprească.

Daniel, fără a-și desprinde brațul de talia Joannei, se întoarse spre femeia blondă care încerca să ajungă în apropierea lor, prin mulțime. Înaltă și fermecătoare, trebuie să fi avut vreo treizeci de ani, gândi Joanne. Era, pur și simplu, acoperită de bijuterii.

— Eram sigură că nu mă înșel, zise ea cu un surâs larg.

— Greta ! Ce surpriză ! Ce faci aici, la Capetown ? Manfred e cu tine ?

— Nu ești la curent ?

Luă un aer îndurerat, dar ochii îi rămaseră de gheață.

— Manfred a murit acum două luni. M-am întors aici pentru că acolo n-am fost niciodată fericită.

— Îmi pare rău, nu știam.

El o împinse ușor pe Joanne în față.

— Greta, ți-o prezint pe...

Joanne îi dădu un ghiont ușor și el se opri înainte de a pronunța cuvintele soția mea.

— Ți-o prezint pe Joanne Webster. Joanne, ea este Greta Neal. Greta și cu mine ne cunoaștem din copilărie.

— Îmi pare bine, doamnă Neal, murmură Joanne politicoasă.

Tânăra femeie nu catadicsi să-i mai răspundă ceva ; se mulțumi doar s-o măsoare pe Joanne din cap până în picioare, apoi se întoarse spre Daniel, surâzătoare.

— Spune-mi, dragul meu, locuiești tot aici ? il întrebă, punând o mână pe brațul lui Daniel.

— Nu, răspunse el la rândul-i, surâzând. De fapt, Joanne și cu mine lucrăm amândoi la Willowmead.

— Ah ! Și dumneata ești tot medic ?

— Nu, eu sunt infirmieră.

— Oh... zise ea cu dispreț.

– Greta, te rog să ne scuzi, zise brusc Daniel. Joanne îl simți gata să explodeze.

– Sper să te revăd curând, dragule, șopti ea insinuant. O să vorbim de vremurile bune de altădată.

– Mi-a făcut plăcere să te revăd, Greta, răspunse Daniel, făcându-se că nu auzise ultimele cuvinte.

Îi spuse repede bună seara și se grăbi cu Joanne spre mașină.

– Nu începe iar să intri în panică, zise el după ce depășiră imobilul în care locuia Bruce. Te duc să bem un pahar într-un local liniștit, ca să încheiem plăcut această seară.

Joanne nici măcar nu se gândise să protesteze, atât era de preocupată să ghicească ce rol avusese această blondă explozivă în viața lui Daniel, în viața soțului ei !

Mașina intră pe o străduță îngustă.

Amintindu-și atitudinea lui Daniel față de tânăra blondă, Joanne se simți reconfortată. El nu păruse încântat de această revedere. Fusese politicos și nimic mai mult.

În același timp, ea avu ciudatul presentiment că, mai devreme sau mai târziu, o vor revedea pe această femeie.

CAPITOLUL XI

— Vorbește-mi despre Greta Neal, zise Joanne, când ei doi se așezară la o masă mai izolată dintr-un bar elegant din împrejurimile Capetown-ului.

— Ce vrei să știi ?

— Soțul ei a fost fermier în Sud-Est ?

— Nu, se ocupa cu diamante.

— Asta explică totul, izbucni în râs Joanne. Eu n-aș fi îndrăznit niciodată să-mi expun astfel bijuteriile. Ca și cum ți-ai expune contul în bancă sub nasul tuturor !

— Gretei i-au plăcut întotdeauna bijuteriile strălucitoare și, din acest punct de vedere, Manfred o răsfăța peste măsură, îi explică Daniel fixându-și privirea pe paharul pe care-l învârtea în palme.

— Ai fost îndrăgostit de ea ?

— Niciodată ! La un moment dat am crezut că s-a măritat cu Manfred ca să-mi facă în ciudă, pentru că pe mine nu mă interesa. Acum, cred că s-a măritat cu el dintr-o mulțime de alte motive.

— Și, desigur, i-a lăsat o avere considerabilă... „dragule” adăugă ea, imitând la perfecție vocea Gretei.

— Obraznico ! El o prinse de braț. Și dacă am dansa ?

Ea acceptă, cu oarecare rețineră. Iși făcură drum printre mese spre ringul de dans, deja plin de cupluri care se legănau încet în ritmul muzicii de jazz.

— Te simți bine în seara asta ? întrebă el încet, conducând-o îndemânatic printre dansatori.

— Da, am fost proastă să mă infurii atât de violent, regret.

— Dacă te-aș fi invitat direct, m-ai fi refuzat ?

— Probabil, răspunse ea după o scurtă ezitare.

— Ne ierți, pe Bruce și pe mine ?

— Da.

El o strânse și mai tare la piept.

— Crezi că ai putea să-mi accepți toate propunerile ?

— Depinde.

— De ce ? întrebă el șoptit, foarte aproape de urechea ei.

Ea îi simți răsuflarea caldă în păr și un ușor frison o străbătu.

— De propunerile pe care le vei face, desigur !

El se retrase puțin, pentru a o putea privi mai bine.

– Ești atât de trumoasă, atât de fragilă în seara asta, încât am impresia că ai să te topești în brațele mele.

Privirea lui se îndreaptă spre buzele fremătătoare ale Joannei.

– Aș vrea să te sărut.

– Nu aici, protestă ea.

Roși imediat, dându-și seama ce implicație aveau cuvintele care-i scăpaseră.

– La hotelul meu ? se grăbi el să întrebe.

– Nu.

– Atunci unde ? insistă el.

– Daniel...

Ea nu apucă să spună mai mult, că Daniel izbucni în râs și-și apăsă bărbia pe umărul ei.

– Nu știu ce am astă-seară, draga mea Lorelei. Hai să ne prefacem că ne găsim, unul pe altul, foarte seducători, plini de farmec. Hai să ne distrăm !

– Și apoi ? întrebă ea cu voce caldă, apăsându-și ușor capul pe umărul lui.

– Apoi, fermecătoarea mea sireună, vom lăsa natura să-și urmeze cursul și o să vedem ce se poate întâmpla.

Dansară tăcuți, un timp.

– Este un joc foarte periculos ceea ce-mi propui tu, reluă ea la un moment dat.

– Care poate să rămână foarte nevinovat. Câteva sărutări, fără alte consecințe, înainte de a te conduce acasă, la Bruce.

Vocea lui era, în același timp, vibrantă și gravă.

— Pot să am încredere în tine ? Nu vei profita de situație ?

— Poți avea încredere, Joanne. Nu voi încerca nimic, fără acordul tău, îi promise el, mângâindu-i cu un sărut părul mătăsos. Ne-am înțeles ? Vrei să facem acest mic joc ?

— Mă tentează, ești foarte convingător, răspunse ea cu sinceritate.

Dar se întreba dacă nu risca să se trădeze cu totul, acceptând.

El o provocă.

— Hai, prefă-te măcar că ți se pare plăcută compania mea. O dată nu înseamnă mare lucru, o tachină el.

Joanne ridică privirea, înfruntându-l.

— Bine, o să fiu la fel de nebună ca și tine : accept.

În lumina filtrată a barului, ochii ei verzi aveau reflexe aurii.

— Formidabil !

El o cuprinse în brațe și începu s-o învărtească. Râseră, vorbiră, dansară până târziu în noapte, nepăsându-le de ceilalți în mijlocul cărora se aflau.

Se hotărâră, în stârșit, să plece spre casă, spre apartamentul lui Bruce. Dar înainte de a ajunge, Daniel trase mașina la marginea șoselei și o îmbrățișă pe Joanne. Aceasta nu se opuse, din contră, răspunse cu pasiune sărutărilor lui ; vraja acestei seri nu se rupsesese încă.

Ajunși în ascensor, se îmbrățișară și se sărutară din nou, iar, în apartament, Joanne se lăsă iarăși pradă brațelor lui puternice.

Poate că băuse un pic mai mult vin, dar iubindu-l așa cum îl iubea, îi venea foarte greu să nu depășească limitele unui simplu joc, așa cum își propuseseră. În orice caz, când simți mâinile lui Daniel rătăcind pe sânii ei, Joanne își înăbuși dorința; trebuia, neapărat, ca acest divertisment să ia sfârșit.

Se îndepărtă de el, pretextând sosirea iminentă a fratelui ei, dar Daniel o atrase din nou la pieptul lui.

— Bruce a ieșit și se distrează cu niște prieteni și nu se va întoarce decât spre dimineață. O sărută cu pasiune pe gât... Avem tot timpul.

— Daniel, să nu stricăm această seară, zise ea gâfâind, încercând să-l respingă cu amândouă mâinile.

— Nu intenționez s-o stric, promise el.

— Am putea să... vorbim. Calm, cu seriozitate, propuse ea, făcând un efort să rămână calmă...

— Să vorbim? Asta îți dorești, cu adevărat, în această clipă?

— Îi apucă amândouă mâinile și i le sărută, râd pe rând.

— Cred că da. Da, acum ar fi momentul, suntem amândoi calmi.

— Eu nu sunt deloc calm.

— Îi luă din nou mâna Joannei și o strecură sub haină, pentru a o face să-i simtă bătăile inimii.

- Apreciază chiar tu, draga mea.

- Daniel.

Căldura acestui corp viril sub palma sa, era aproape insuportabilă.

El îi dădu drumul imediat.

- Bine, să vorbim atunci, dacă ții neapărat.

Vocea lui își regăsise asprimea obișnuită. Se așezară unul în fața celuilalt și, pentru o clipă, Ioanne se întrebă dacă făcea bine să discute un subiect care risca să-l facă pe Daniel, din nou, arogant și sarcastic, lucru de care se temeă atât.

- Ei bine ? zise el privind-o fix.

- În legătură cu divorțul nostru.

Evident surprins, el își aprinse o țigară și trase câteva fumuri înainte de a vorbi.

- Dacă-mi spui un motiv serios pentru a începe o acțiune de divorț, poate mă mai gândesc.

- Nu vreau să mai rămân legată de trecutul meu, vreau să pot să-mi organizez viața, să-mi continui cariera. Și asta este imposibil, atâta timp cât căsătoria noastră îmi stă suspendată deasupra capului ca sabia lui Damocles.

Rămaseră amândoi tăcuți, un timp.

Dacă Daniel ține la mine - își zicea ea - atunci îmi va respinge argumentele și-mi va propune să încercăm din nou, să rămânem căsătoriți. Este o speranță absurdă, dar...

- Libertatea ta îți este atât de prețioasă ? întrebă el deodată.

- Da, minți ea. Foarte prețioasă.

- Și dacă divorțăm, unde te vei duce ?
- Într-un loc liniștit, retras, ceva care să se-mene cu Willowmead.
- Nu te gândești să rămâi aici, la clinică ?
- Nu. Nu ne-am putea evita.
- ⌣ Ai să mă lași să vin să te văd, din când în când, totuși ?

Vocea lui era insistentă.

- Din când în când. Dacă vei avea chef.
- O liniște grea se lăsă între ei. Daniel oftă.
- Ei bine, cum dorești tu... Voi începe ac-
tionea.

Joanne simți, dintr-odată, o decepție amară. Surâse, totuși, cu curaj.

- Mulțumesc, Daniel, reuși ea să șoptească.
- Nu-mi mulțumi, zise el cu o voce dură, strivind țigara în scrumieră. Măine, probabil voi regreta decizia luată.

- Pot avea încredere în tine ? Nu*vei reveni asupra cuvântului dat ?

- Și eu am avut încredere în tine, odată...
Ea lăsă capul în jos ; nu dorea ca el să-i vadă suferința.

- Știu... Te-am dezamăgit... Îmi pare rău...
- Da... și nu.

Ea ridică brusc privirea, dar el privea deja în gol, cu un aer absent.

- Da, nu ți-ai ținut promisiunea. Dar, gâ-
dindu-mă mai bine, am constatat că nu ai în-
tristat-o prea mult pe mama, spunându-i ade-
vărul. Până la sfârșit, ea a fost fericită văzân-
du-ne împreună, pentru un motiv de care încă

nu-mi dau seama. Se apiecă spre ea, privind-o cu intensitate. Poate ai convins-o că nu doreai ca mariajul nostru să fie... real ?

Joanne fu cât pe-aci să-i mărturisească adevărul asupra sentimentelor sale, dar se abținu.

— Mama ta ghicise circumstanțele căsătoriei noastre și trăsese niște concluzii personale. Eu n-am contrazis-o.

— Dumnezeu ! murmură el printre dinți, cu maxilarele contractate, cu expresia feței descompusă. Cum trebuie să mă urăști pentru ceea ce s-a întâmplat mai târziu ! !

Și plecă, brusc.

Joanne își reaminti ultimele lui cuvinte.

Da, era adevărat că-l urăse pentru bestialitatea purtării lui. Dar dragostea și una sunt atât de aproape una de alta...

Dragostea pe care i-o purta o făcuse să fie indulgentă ; își dăduse seama că în toată această poveste, orgoliul ei fusese rănit. Un cuvânt de iubire pe buzele sale ar fi aruncat-o în brațele lui, și ea i-ar fi aparținut, trup și suflet. Dar Daniel nu dorise decât trupul ei, ceea ce o făcea să înțeleagă și acum, în timp ce toată ființa ei refuza categoric o legătură fizică.

★

★

★

Primăvara veni repede și dintr-o dată parcă o baghetă magică făcu să reinvie toată valea.

Podgoriile care se întindeau în josul clinicii se transformară într-un covor verde. În parc, narcisele galbene și margaretele ridicaseră capul spre soare și grădinarii nu mai pridideau să planteze răsaduri peste tot.

În ziua aceea, Joanne revenea de la cantină. Se opri o clipă să admire peisajul și să se încălzească la soare, înainte de a intra în clădirea principală unde-și avea biroul. Se trezi nas în nas cu Daniel și Greta Neal.

— Nu este micuța infirmieră care era cu tine zilele trecute? ciripi ea, dar privirea îi rămase aspră. Sper că te vei ocupa cum trebuie de mine, cât timp voi sta în spital.

Joanne suspină, și-i aruncă lui Daniel o privire întrebătoare.

— Domnișoara Webster lucrează numai la sala de operație, răspunse Daniel în locul Joannei.

Părea foarte nemulțumit; tonul cu care vorbea era edificator.

Greta Neal, îmbrăcată într-o haină de blană, împodobită ca o vitrină, puse mâna ferm pe brațul lui Daniel. În fața acestei atitudini posesive, Joanne simți că se sufocă de gelozie.

— Speram să ne cunoaștem mai bine, zise Greta Neal surâzând suav.

Dar Joanne simți pericolul care venea din partea acestei femei.

Daniel o apucă de braț pe Greta, cu un gest de nerăbdare, și o conduse în interiorul clădirii.

Joanne, perplexă, se îndreaptă spre biroul de internări.

— Doamna Neal s-a internat la noi ?

— Da, zise tânăra fată căreia i se adresase. A sosit acum o jumătate de oră, într-o limuzină superbă, condusă de un șofer. A insistat să-l vadă imediat pe doctorul Grant și pe nimeni altcineva.

— Mă întreb ce operație...

— Aparent, vrea să-și opereze o aluniță de pe obrazul stâng.

— O aluniță ?

Joanne era, pur și simplu, blocată.

— Dar de ce să vii aici doar pentru atât ? Orice spital din Capetown i-ar fi operat-o fără nici o problemă.

Tânăra fată începu să râdă pe îndelete.

— Asta i-a spus și doctorul Grant, dar ea i-a răspuns, textual : „Dragul meu, ești singurul pe care-l voi lăsa să-mi opereze alunița.” Termină citatul !

În fața acestei imitații, atât de reușite, Joanne nu se putu abține să nu pufnească și ea în râs.

— Dacă ați fi văzut fața doctorului Grant ! Nu l-am mai văzut niciodată atât de furios. În locul doamnei Neal, eu aș fi fugit imediat, dar ea s-a mulțumit să ridice spre el o privire tru-fașă și să-i arate trimiterăa de la medicul ei personal. Doctorul Grant o să-i opereze aceeașă aluniță blestemată, nu are altceva de făcut !

A doua zi, Greța Neal suportă această mică intervenție chirurgicală și, în aceeași seară, Daniel veni pe neașteptate în vizită la Joanne.

— La masa de operație, eu nu fac nici o deosebire între o operație neînsemnată, ca aceea a Greței, și altele. Îmi fac treaba cât pot mai bine, în oricare din cazuri.

— Cât va rămâne în clinică ?

— Ar putea pleca chiar mâine. Dar, cum o cunosc, va dori să mai stea mult timp, numai pentru a se face remarcată !

Joanne înghiți cu greu argumentul.

— Vrei să spui că va sta la nesfârșit ?...

— ... până când voi fi obligat s-o dau afară ! Doamne, cât sunt de obosit în seara asta !

Joanne îl privi cu atenție. Era, într-adevăr, prima oară când îl vedea așa : tras la față, cu ochii clipind a somn.

— Îți fac o cafea și apoi te duci acasă și te culci.

Când se întoarse, câteva minute mai târziu, cu tava în mână, el dispăruse. Prin ușa întredeschisă, îl observă în dormitorul ei, trântit pe pat, dormind profund. Cu părul ciufulit, părea acum extrem de tânăr. Ea se abținu să-i dea la o parte o șuviță ce-i cădea pe frunte. Îl acoperi cu un pled pe picioare și-l lăsă să doarmă. Pe la ora zece se duse să-l trezească.

— Daniel, zise ea încetșor, scuturându-i ușor brațul.

— Lorelei, murmură el deschizând ochii. Dădu la o parte pledul și se așeză pe pat. Mă întreb

de ce te încapățânezi să te piepteni cu această coadă de cal caraghioasă.

O trase spre el și-i dezlegă șnurul care-i ținea părul.

– Ți stă atât de bine așa, zise el surâzând.

– Ți-am adus cafeaua.

– Am adormit ?

– Da, și acum este trecut de ora zece.

– Într-adevăr, nu sunt prea sociabil astă-seară, zise el ironic.

– Erai epuizat.

– Și tu mi-ai dat voie să mă întind pe patul tău... Mare îndrăzneală din partea mea...

O împinse puțin și ea oăzu pe spate, pe pat.

– Un pat, dealtfel, foarte confortabil, nu ?

El înăbuși protestele Joanei cu sărutări, mai întâi ușoare, apoi din ce în ce mai apăsate, până când rezistența tinerei femei slăbi și ea își întredeschise buzele. Se ghemui apoi pe umărul lui, tremurând de emoție, cu ochii în lacrimi.

– Daniel, s-a făcut târziu, reuși ea să spună, cu o tresărire de energie.

– Nu vrei să rămân ?

– Ce-o să zică lumea când se va afla că mașina ta a stat toată noaptea în fața casei mele ?

– Aș putea să le flutur sub nas certificatul de căsătorie, zise el pe un ton malițios. Ei, rămân ?

– Nu, Daniel, se încapățână ea. Nu astfel de raporturi doresc eu să existe între noi...

— Trebuie să înțeleg că tu dorești doar sărutări, mângâieri... nimic altceva ?

— Daniel ! zise ea încercând să-și regăsească suflul și să se ridice.

— Aș fi putut să jur că mica mea nimfă frigidă dorea adesea... să meargă până la capăt cu mine... Azi, de exemplu. Și la urma-urmei, suntem căsătoriți. Am făcut deja dragoste, nu ?

— Da ! Violată bestial, ar fi mai exact spus !

Furia care o cuprinsese la această amintire, domină orice altă pasiune.

— În noaptea aceea mi-am ieșit din fire ; știu, nu este o scuză, recunosc. Lasă-mă să-ți arăt că a face dragoste poate fi foarte plăcut.

— Nu !

El o apropie și mai mult, mâinile îi alunecară pe spatele ei. Ioanne îi simți răsuflarea caldă pe gât.

— Lasă-mă ! imploră ea, încercând să se elibereze.

Deodată el îi dădu drumul, iar ea se ridică dintr-un salt, cu inima bătându-i să-i iasă din piept.

— Hai, așează-te lângă mine în timp ce eu îmi beau cafeaua. N-om să te mănânc ! Intr-o zi, va trebui să vorbim serios despre problema asta, dar pentru astăzi, ajunge.

Se ridică brusc, lăsându-și ceașca pe jumătate plină și, o clipă mai târziu erau amândoi lângă ușă.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitate, zise el cu cinism, n-ar fi trebuit să vin astă-seară.

— Daniel, reuși ea să murmure dintr-o suflare, poate avem nevoie fiecare de libertatea noastră.

— Încep să cred că așa este, răspunse el cu răceală.

Ușa se trânti în urma lui și cinci minute mai târziu, Joanne auzi mașina demarând în trombă. Rămase pe loc, încrămenită, apoi lacrimile începură să-i curgă pe obraji, eliberate.

A doua zi, când Joanne se pregătea să meargă la masă, telefonul de pe birou sună. Era domnișoara Dawson care părea destul de iritată.

— Domnișoară Webster, ai putea să vii s-o vezi pe doamna Neal, la camera douăzeci și unu, imediat ce vei avea un minut liber? Vrea să te vadă urgent.

— Vin acum, zise Joanne.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice, curioasă. Când auzi numele Gretei Neal, făcu o strâmbătură. Se pare că face revoluție în secția unde este internată, cu toate pretențiile ei. Dar este o prietenă importantă a doctorului Grant și...

— Ah, da? răspunse vag Joanne.

— Se mai spune că ar pluti o căsătorie în aer, continuă Alice.

— N-ar trebui să ascuți toate bârfele, Alice, zise sec Joanne. Cu atât mai puțin, să le răspândești.

Cu aceste cuvinte, ieși din încăpere, lăsând-o pe Alice uluită.

— Iată-te, în sfârșit ! Toată dimineața am încercat să te gădesc, exclamă Greta Neal văzând-o intrând.

— În tot acest timp am fost în sala de operație, doamnă.

— Cu Daniel ?

O străpungea cu privirea pe Joanne.

— Cu doctorul Grant, și cu ceilalți chirurghi care au operat până acum.

Greta Neal se juca neglijent cu gulerul de dantelă al capotului. Merse drept la țintă.

— Ce este între Daniel și dumneata ?

Joanne o privi, înmărmurită.

— Poftim ?

— M-ai auzit foarte bine.

— M-ați chemat ca să-mi puneți această întrebare, doamnă Neal ?

— Răspunde-mi ! zise Greta cu un gest de nerăbdare. Ei ?

Joanne își prinse amândouă mâinile la spate pentru a încerca să-și stăpânească furia.

— Nu este nimic între Dan... doctorul Grant și mine.

Ezitarea Joannei nu-i scăpase Gretei Neal. Ochii ei se îngustară.

— Dar influența pe care o ai asupra lui ? Ești amanta lui ?

Joanne o privi fix pe această femeie care o interoga cu atâta îndrăzneală și se întreba unde voia să ajungă, de fapt.

– Nu înțeleg ce vrei să spunei, zise ea sec.
– Cunosci bărbații, draga mea, și cum dumneata ai petrecut un week-end cu el...

– Nu am petrecut nici un week-end cu doctorul Grant.

– Îl vreau, zise Greta apăsând pe fiecare silabă. Și nimeni nu mă va împiedica să-l am. Care este prețul dumitale?

Joanne crezu că o lovise trăsnetul.

– Prețul... meu?

– Da, cât dorești ca să-l lași în pace?

Era absolut fără nici un sens! Joannei nu-i venea să creadă ce auzea.

– Doamnă Neal, vă repet, vă înșelați...

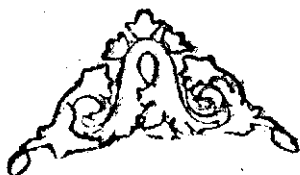
– Ah, am senzația că vei deveni foarte pretențioasă. Trebuia să bănuiesc asta, de cum te-am văzut!

Joanne se strădui să-și păstreze sângele rece, cu prețul unui efort imens.

– Doamnă Neal, dacă m-ați chemat ca să-mi vorbiți astfel, vă rog să mă scuzați. Am multă treabă.

– Aștept un răspuns! urlă Greta, aproape isterică.

– Nu aveți dreptul să-mi pretindeți nimic, replică Joanne cu o voce glacială. Nu am nevoie de banii dumneavoastră și nu am deloc intenția să vă răspund la aceste întrebări oribile.

CAPITOLUL XII

Joanne era în culmea furiei. Niciodată nu mai fusese astfel insultată, umilită. Toată scena aceea o îmbolnăvisese! Greta Neal nu avea decât să și-l păstreze pe Daniel, în ceea ce o privea. Dealtfel, aceștia doi se meritau unul pe celălalt.

— Joanne!

Obiectul gândurilor sale apărură pe coridor. O prinse de umeri și o privi drept în ochi.

— Ce faci aici, în secția unde se află Greta Neal?

— De ce n-o întrebi pe ea? replică ea, cu furie, încercând în zadar să se elibereze.

— Te întreb pe tine, Joanne, zise el ferm.

Zări biroul gol din fața lui, o împinse înăuntru și închise ușa.

— Ei, acum te ascult.

Ea își mușcă buzele pentru a se împiedica să explodeze. Mai calmă, hotărî că, la urma urmei, era mai bine ca Daniel să știe ce-l așteaptă.

— Doamna Neal își închipuie că mai are o relație, sau așa ceva: mi-a oferit bani ca să te las în pace.

Daniel rămase câteva clipe uluit, apoi izbucni într-un râs zgomotos. În mod cert, găsea toată povestea caraghioasă.

— Și ce i-ai răspuns ? întrebă, când reuși, în fine, să se oprească din râs.

— l-am zis să se ducă la dracu' ! Daniel, femeia asta caută scandalul și mie mi-e teamă că o să-mi facă necazuri !

— Nici vorbă, fii serioasă ! Ți faci griji de pomană. Dacă aș fi în locul tău, n-aș băga-o în seamă. Greta nu poate să-ți facă nici un rău.

Zilele următoare ea continuă, totuși, să se gândească la acea întâmplare.

Trei zile mai târziu, domnișoara Dawson îi telefonă, pe când ea revenea de la cantină, pentru a-i spune că doamna Neal vrea s-o vadă din nou.

— Mi-e teamă că nu voi avea timp să merg astăzi, răspunse Joanne. Avem foarte mult de lucru.

Ezită un pic, apoi hotărăi ce să-i transmită.

— Spune-i doamnei Neal că-mi pare rău, dar nici nu se pune problema să mă duc.

— O să se înfurie, o preveni domnișoara Dawson ; am și așa destule probleme cu ea în acest moment.

— Cu atât mai rău pentru ea ; persoana aceasta este obișnuită să i se îndeplinească toate dorințele, dar eu n-am să fac acest lucru.

La sfârșitul după-amiezii, o tânără infirmieră stagiară îi aduse o scrisoare. Ghici imediat de la cine era. O deschise.

„Domnișoară Webster, dacă nu dorești ca tot spitalul să știe că ai petrecut week-end-ul cu Daniel, te sfătuiesc să vii să mă vezi. Greta Neal.”

Joannei îi îngheță sângele în vine. Rupse scrisoarea în mii de bucățele.

– Alice, poți să-mi ții locul vreo jumătate de oră ? Trebuie să fac o vizită.

– Sigur, domnișoară.

Când se duse în camera Gretei Neal, aceasta era culcată.

– Ah, iată că, în sfârșit, ai devenit rezonabilă ! zise ea cu o voce mieroasă.

– N-am avut de ales, doamnă Neal, replică Joanne, în defensivă.

– Ascultă, voiam doar să-mi cer scuze pentru ceea ce ți-am spus ultima dată, zise ea, surâzând în fața expresiei surprinse a Joannei. Te miră ?

– Nu, cred că este normal.

– Ți-am spus niște lucruri îngrozitoare și-mi pare rău, insistă ea.

– Nu este nimic grav, murmură Joanne, întrebându-se ce putea să însemne această schimbare de atitudine.

– Acum mă simt mai bine ; mi-a fost rușine de ce s-a întâmplat și atunci am cerut să te văd.

Începu să-și așeze pernele, apoi îi aruncă o privire aproape disperată Joannei.

– Poate vrei să mă ajuți, zise ea, stau într-o poziție foarte incomodă.

– Da, bineînțeles, zise Joanne politicoasă.

li aranjă pernele și îndreptă și cearșaful de pe pat.

- Așa este mai bine ?
- Este perfect, îți mulțumesc.

Ea surâse din nou.

- Mă întreb...

Aruncă o privire spre noptieră și începu să strige :

- Inelul meu ! Inelul meu cu diamant ! Nu mai este pe noptieră !

- Calmați-vă, doamnă Neal. Trebuie să fie aici, undeva.

- Era pe noptieră !

- Poate a căzut, zise Joanne aplecându-se.

- Nu fi idioată ! L-aș fi auzind căzând ! urlă Greta. Este un inel foarte valoros. Trebuie să-l găesc, înțelegi ? Trebuie neapărat !

- Doamnă Neal...

- Cheam-o pe directoare ! Cheamă-l pe Daniel ! Vreau să vină imediat, imediat, auzi ? !

- Ce s-a întâmplat ? întrebă domnișoara Dawson, intrând.

O găsi pe Joanne aplecată, căutând inelul în zadar. Se ridică și o privi drept în față pe domnișoara Dawson.

- Vreți s-o chemați pe directoare și pe doctorul Grant să vină cât mai repede ? Doamna Neal și-a pierdut inelul cu diamante.

Domnișoara Dawson rămase îngrozită, apoi se grăbi să-i găsească pe cei chemați.

- Ce s-a întâmplat ? întrebă Daniel când ajunsese, urmat indeaproape de directoare.

– Daniel ! Inelul meu cu diamante ! A dispărut !

– Calmează-te, Greta, îi ordonă Daniel. Ești sigură că nu l-ai pus undeva și nu-ți mai amintești ?

– Absolut sigură ! L-am scos și l-am pus pe noptieră. Exact aici, indică ea. Începusem să-mi dau cu niște cremă pe mâini când a venit domnișoara Webster. Ea m-a ajutat să-mi aranjez pernele și apoi, când m-am uitat, am observat că inelul nu mai era la locul lui.

Directoare se întoarce spre Joanne.

– Ai căutat peste tot ? întrebă ea cu severitate.

– Da, doamnă, răspunse Joanne.

– Doamnă Neal, continuă directoarea, spuneți că inelul se afla pe noptieră înainte de sosirea domnișoarei Webster ?

– Da, exact așa !

– N-a mai intrat nimeni în această încăpere ?

– Nu, zise ea privind-o fix pe Joanne, care simți că-i îngheață sângele în vine.

Greta își îndreptă degetul arătător spre Joanne.

– Doamnă directoare, vă cer s-o percheziționați pe loc ! Pe loc ! Este singura care...

– Ai innebunit, Greta ? o întrerupse Daniel.

– Daniel, Daniel, te asigur că domnișoara Webster este singura care ar fi putut să-mi ia inelul. Vreau să fie percheziționată.

– Ei bine ! bombăni directoare, indignată ; nu am percheziționat niciodată pe nimeni !

— Acest inel a fost furat și ea este singura care ar fi putut s-o facă, insistă Greta. Trebuie să-l aibă încă asupra ei !

— Domnișoară Webster, imi pare rău, dar ați putea... ăăă... ați putea să vă goliți buzunarele ? se bâlbâi directoarea jenată.

Joanne, foarte palidă, rămase tăcută. Ochi lui Daniel îi ordonau să se apere. Dar cum să se apere ? Greta spusese adevărul. Ea era singura persoană care intrase în această cameră. Totuși, nu-și amintea să fi remarcat inelul pe noptieră.

Daniel făcu un semn cu capul și directoarea începu s-o percheziționeze.

Se făcu o tăcere grea, și Joanne înțelese, după expresia feței directoarei, că aceasta găsisese inelul într-unul din buzunarele ei.

— Acesta este inelul, doamnă Neal ?

— Da ! Ea este deci, hoța ! strigă veselă Greta Neal. Cum ai îndrăznit, domnișoară Webster ? o acuză ea. Daniel, insist să fie dată afară imediat.

— Greta, propun să-ți pui pe tine un halat și să ne însoțești în biroul directoarei, zise Daniel foarte calm. O să rezolvăm această treabă acolo.

— Dar eu sunt bolnavă, pretextă Greta, înfundându-se în perne, nu pot !

— Ridică-te imediat ! îi ordonă Daniel, furios.

— Bine, bine, am înțeles, bombăni ea, făcând pe bosumflata.

Directoarea o ajută să se îmbrace. Apoi, toți patru se îndreptară în liniște spre birou. Joanne mergea ca un automat. Avusese dreptate să nu aibă încredere în Greta Neal, dar nicio dată nu și-ar fi imaginat că aceasta va merge atât de departe. A fi acuzată de furt era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla unei infirmiere ; și aceasta i se întâmplase ei. Ei, care nu s-ar fi atins nici de un ac ; era absolut sigură că Greta știa cum ajunsese inelul în buzunarul ei ; dar mai știa că această femeie nu va mărturisi niciodată, de bunăvoie, adevărul.

— Greta, gândește-te bine, zise Daniel imediat ce Greta se așeză. Este posibil ca inelul tău să fi căzut în buzunarul domnișoarei Webster, fără ca nici una din voi să nu-și fi dat seama ?

— Imposibil ! îl asigură Greta. De ce, dragule, vrei s-o protejezi ? Este o hoată nenorocită, asta-i tot !

Expresia feței lui Daniel se aspri.

— Greta, Joanne Webster nu este o hoată ! Pot să jur asta !

— Doctore Grant, îl întrerupse politicos directoarea, pot să-i pun câteva întrebări domnișoarei Webster ?

— Bineînțeles, doamnă, aprobă el.

— Domnișoară Webster, ai putea să-mi explici cum a ajuns acest inel în buzunarul dumneata ?

— Nu, n-am nici o idee.

— L-ai remarcat pe noptiera doamnei Neal când ai intrat în cameră ?

— Nu, răspunse ea.

— Minte ! strigă Greta ; ea l-a văzut, a observat că este o bijuterie de mare valoare și l-a luat !

— Stăpânește-te, Greta ! strigă Daniel.

Se întoarse spre Joanne care tremura ca o frunză.

— N-a intrat nimeni în cameră, ești sigură ?

— Domnișoara Dawson doar a băgat capul pe ușă, a zis Joanne, cu buzele uscate.

— Domnișoară Webster, ce poți să spui în apărarea dumitale ? interveni cu severitate directoarea.

— Nu pot decât să jur că eu n-am atins nici odată acest inel, și nu știam că se găsea în buzunarul meu.

Greta avu un gest de nerăbdare.

— Dar este evident că a încercat să mă fure ; vreau s-o concediați imediat.

— Doamna directoare nu va face în nici un caz așa ceva, interveni Daniel. Trebuie să existe o explicație, și o voi găsi.

— Doctore Grant, de ce păreți atât de sigur de nevinovăția domnișoarei Webster ? întrebă directoarea, încruntându-și sprâncenele.

— Din două motive, zise Daniel. Surâsul care rătăcea pe buzele lui o făcu pe Joanne să tremure de teamă. Mai întâi, o cunosc pe Joanne de câțiva ani și întotdeauna i-am admirat cinstea. În al doilea rând...

— Daniel... Te rog ! îl imploră Joanne, bănuind ce urma.

Cum va mai putea să continue să lucreze, dacă...

— În al doilea rând, reluă imperturbabil Daniel, Joanne este soția mea.

Directoarea rămase buimăcită, în timp ce Greta înnebuni de furie.

— Miști, Daniel !

— Deloc, Greta, zise el, surâzând liniștit. Este absolut adevărat.

— Idiotule ! Aș fi putut să-ți ofer atâtea !

— Nu sunt interesat de ceea ce ai fi putut să-mi oferi, și nu voi fi niciodată, replică el aspru. Măcar acum spune adevărul și spală de orice suspiciune numele soției mele ; așa, cel puțin, n-am să te disprețuiesc.

— Ai câștigat, Daniel, zise ea, după câteva clipe de gândire. Se întoarse spre directoare cu un surâs larg. Eu am pus inelul în buzunarul ei !

— Dar de ce, doamnă Neal ?

— De ce ? repetă Greta râzând, voiam s-o discreditez în ochii lui Daniel. Nu știam că sunt căsătoriți, bineînțeles.

— Nimeni nu știa aici, la Willowmead, Greta, zise acesta calm. Și nimeni n-ar fi știut, dacă tu nu m-ai fi obligat s-o apăr pe Joanne.

— Ei bine, zise ea sarcastic, înseamnă că n-am pierdut de tot. Se ridică, înfumurată. Bun, presupun că pot să plec din acest loc oribil.

— Nimeni nu te reține, aprobă Daniel.

Greta ieși, majestuoasă.

— Domnișoară Webster... vreau să zic, doamnă Grant, făcu directoarea încetișor, înțelegeți, cred, că nu mai puteți lucra aici din moment ce doctorul Grant este soțul dumneavoastră. Este contrar regulamentului.

— Doamnă directoare, îmi pare rău, veți primi demisia mea mâine dimineată. Dacă... dacă domnișoara Forbes poate să mă înlocuiască în sala de operație, aș vrea acum să mă duc acasă.

Fără să mai aștepte un răspuns, ieși din încăpere, cu capul sus, abia reținându-și lacrimile. Se duse să-și adune lucrurile și ieși din spital.

Cum ajunsese acasă, se aruncă pe pat și începu să plângă în hohote. După ce se mai calmă, bău o ceașcă de ceai care o reconfortă.

Primul lucru pe care-l avea de făcut era să-și scrie demisia. Și apoi ? Apoi, nu va mai găsi niciodată de lucru.

Se așeză la birou, scrise demisia, o puse într-un plic, uitându-se la ea fără s-o vadă. Deodată, ochii îi căzură pe scrisoarea Serenei Grant. O reciti, o dată în plus ; o știa pe dinafară ; se strădui apoi să mai înghită ceva.

Reuși să-și ocupe timpul până pe înserat, apoi își pregăti o baie și intră în apa binefăcătoare. Se șterse apoi, frecându-și corpul cu un prosop aspru, își desfăcu părul și-și puse o rochie de interior.

Când ieși din sala de baie, se trezi nas în nas cu Daniel. Își scosese haina și cravata și se instalase ca la el acasă.

O dezbracă cu privirea, făcând-o să fie conștientă de goliciunea ei, sub rochie. Obrajii Joannei se împurpurară.

– Am sunat, dar, evident, n-ai auzit, și cum ușa era deschisă, mi-am permis să intru.

– Ce dorești ?

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Nu mai avem nimic să ne spunem.

– Oh, ba da ! zise el cu blândețe. Mai întâi, Greta a părăsit spitalul.

– Ce mă mai interesează acum ? replică ea cu voce slabă, cu ochii plecați.

– Mă interesează pe mine, insistă Daniel apropiindu-se de ea. Detestam felul ei de-a alerga după mine.

Un frison de plăcere o străbătu pe Joanne, dar nu lăsă să se vadă acest lucru.

– Presupun că trebuie să-ți mulțumesc pentru felul cum m-ai apărat azi-dimineață.

– Nu este nevoie, dacă nu-ți face plăcere.

– Nu era nevoie să spui că suntem căsătoriți, reluă ea cu ochii strălucind de furie.

– Ba da, trebuia, zise el prinzându-i brațul și scuturând-o ușor. Am obosit să mă tot joc de-a v-ați ascunselea cu tine.

– Mă doare.

– Iartă-mă.

Îi lăsă imediat brațul, apoi scoase din buzunar o scrisoare : era scrisoarea pe care Se-

rena Grant i-o adresase Joannei. Aceasta ar fi dat oricât ca el să n-o fi citit vreodată.

— Unde-ai găsit-o ? îl întrebă ea, neliniștită.

— Pe canapea. Am recunoscut scrisul mamei mele și nu m-am putut opri s-o citesc.

O privi cu atenție în ochi.

— De când ai această scrisoare ?

— Domnișoara Johnson mi-a dat-o, imediat după înmormântare.

— Și de ce nu mi-ai arătat-o niciodată ?

— Am încercat o dată, mărturisi ea, dar tu nu mi-ai lăsat timp să ți-o arăt...

— Joanne... Trebuie să știi, zise el punând cu blândețe mâinile pe umerii tinerei fete. Serena și-a imaginat, cumva, că tu mă iubești ? Sau tu i-ai mărturisit ?

— Vrei să bei o cafea ? zise ea, încercând să evite întrebarea.

Dar el o forță să-l privească în ochi, prinzându-i bărbia.

— Trebuie să știi, repetă el.

— Este atât de important ?

— Da, este vital.

Joanne respiră profund ; nu putea să-i mai ascundă adevărul.

— Eu i-am mărturisit, zise ea cu voce răgușită.

— Și era adevărat ? întrebă el calm.

— Da, admise ea, profund umilită. Ești mulțumit ? Acum poți să râzi ! Sunt îndrăgostită de tine, nu este caraghios ?

El o luă în brațe, tandru.

— Cum aş putea să râd de tine, minunața mea Lorelei, când eu te iubesc din prima zi ?

— Nu, te rog, se opuse ea, incapabilă să-l creadă. Totdeauna îi spusese că nu există iubire... Nu sunt destul de umilită și așa ?

— Joanne, privește-mă !

— Nu pot, murmură ea, roșie de rușine, cu inima bătând să-i iasă din piept.

— Refuz să vorbesc doar cu părul tău, oricât de frumos ar fi, zise el râzând.

Îi luă capul în mâini și o obligă să-l privească drept în ochi.

— Dragostea mea, prima oară când privirile noastre s-au întâlnit, am știut că vei fi soția mea. Am adus-o pe mama la serata de Crăciun pe care a dat-o spitalul, spunându-i că o voi invita la dans pe cea pe care o iubesc.

Joanne își aminti că, atunci, o văzuse pe Serena Grant la masa directoarei. Iată de ce avusese impresia că o cunoscuse pe fosta sa soacră, când venise să celebreze logodna, la Constantină.

— Joanne !

Buzele lui atinseră genele lungi ale tinerei femei, înainte de a pune stăpânire pe gura ei fermecătoare.

— Este adevărat, nu ne-am căsătorit la momentul potrivit și nici din motive potrivite, dar te iubesc.

Ea îl privi, temându-se să creadă ce auzea, în timp ce toată ființa ei îl dorea cu intensitate.

Își dădu seama, dintr-odată, că avea în fața ei un alt Daniel ; un Daniel căruia nu-i păsa să-și dezvăluie sentimentele, un Daniel vulnerabil, îndrăgostit.

– Oh, dragul meu ! șopti ea cu un oftat, lipindu-și obrazul de al lui, contopindu-se cu acest corp puternic, ce-o cuprinsese în brațe.

El o strânse și mai aproape, sărutând-o cu sete, cu pasiune.

– Dragostea mea, îi murmură el tandru, spune-mi cuvintele pe care le aștept de atâta vreme...

– Te iubesc, Daniel, te iubesc. Te-am iubit din clipa în care mi-ai cerut mâna și te iubesc și acum.

El începu să râdă încetîșor, o sărută iarăși, senzual, pe gât, îi mângâie obraji, cobori pe umeri.

– Lorelei, sunt sigur că nu ai nimic sub această rochie, murmură el, mângâindu-i insistent coapsele pline.

– Absolut nimic, îi confirmă ea, cu un surâs ștrengăresc.

– Nu ți-e rușine, o certă el, sărutând-o din nou. Mica mea sirenă dulce...

Mâinile lui calde începură să exploreze încet corpul Joannei, provocându-i senzații necunoscute, trezindu-i dorința.

El se retrase puțin.

– Când vei veni să locuiești în casa cea mare de pe colină, împreună cu mine ?

– Și divorțul nostru ? glumi ea.

— Care divorț ?
— Și apartamentul meu ? Și mobilele mele ?
— Vinzi toată mobilă și anulezi contractul apartamentului.

— Trebuie să anunț cu o lună înainte.
— Eu sunt foarte nerăbdător, draga mea, așa că plătește chiria pe două luni și trimite-i la dracu'.

— Și munca mea ?
— Directoarea a hotărât că vei mai putea lucra până se va găsi cineva care să te înlocuiască. El încrunță sprâncenele. Dar nici nu se pune problema să aștepti până atunci.

— Dar, Daniel...
— Acum ajunge, zise el ferm, dar cu blândețe. Vreau ca soția mea să se afle acolo unde-i este locul.

— Și mă rog, unde este acest loc ? întrebă ea, cu o prefăcută nevinovăție, făcând ochii mari, aparent uimiți...

Înima începu, totuși, să-i bată mai repede, când el o cuprinse de talie.

— Locul soției mele este în casa mea, în brațele mele și în... patul meu.

O sărută cu atâta pasiune, încât ea se topi toată în brațele lui.

— Te iubesc atât de mult...
— Mă ierți pentru felul cum m-am purtat în noaptea aceea, când tu ai încercat să-mi spui adevărul ?

— Dragostea mea !... La rândul ei, îl sărută lung, cu pasiune. Nu știi că iubirea iartă totul ?

— Nu m-am gândit decât la tine, când am fost plecat în Elveția, murmură el, strângând-o cu putere în brațe. La surâsul tău, la vocea ta, la blândețea ta... Simțeam că înnebunesc ! Știam că dacă nu m-aș fi purtat atât de prosteste, tu ai fi venit cu mine în Europa ; mă ducea numai gândul că tu, în loc să mă iubești, mă urai...

— Acum taci, iubirea mea...

— Nu mi-ai răspuns încă la întrebare, îi reaminti el. Când vei veni să locuiești la mine ?

— Și mâine, dacă vrei.

O strânse cu putere în brațe.

— Și astă-seară ?

— Aș putea să-ți fac patul pe canapea, se oferi ea malițioasă, amuzând-o indignarea ce se citea pe fața lui.

— Cred că am putea găsi ceva mai confortabil, draga mea, zise el ridicând-o în brațe. Începând din această clipă, doamnă Grant, locul duminale este alături de soțul tău. S-a înțeles ?

— Foarte clar, doctore Grant, surâse ea cu încântare, încolăcindu-și brațele după gâtul lui Daniel.

— Câtă supunere ! murmură el, câteva clipe mai târziu. Este minunat ce pot să facă două simple cuvinte...

— Când ele vin din inimă, nu sunt simple cuvinte, ci un jurământ sfânt, zise ea cu seriozitate.

— O asemenea înțelepciune, Lorelei, merită o recompensă !

O sărută îndelung și o duse în brațe în dormitor.

Cuvintelor pline de fericire le urmară șoapte tandre, sărutări, râsete de bucurie, până în clipa când corpurile lor se contopiră într-unul singur, în această blândă noapte de septembrie.

— SFÂRȘIT —

AL

THE BEST

Deși lipsită de mijloace financiare, Joanne dorește din tot sufletul ca fratele său să-și poată continua studiile. Pe de altă parte, Daniel ține să-i îndeplinească ultima dorință mamei sale, muribundă, aceea de a-l vedea căsătorit.

În căutare de soluții, Joanne și Daniel hotărăsc să încheie o căsătorie convențională. Înțelegerea este clară: sentimentele nu au ce căuta aici. Totuși, Joanne îl admiră pe acest frumos și strălucit chirurg, la brațul căruia iese din biserică, după cununie...

Ar fi, oare, o nebunie să visezi că această căsătorie convențională se va transforma într-o iubire eternă?

Poate că băuse un pic mai mult vin, dar iubindu-l așa cum îl iubea, îi venea foarte greu să nu depășească limitele unui simplu joc, așa cum își propuseseră. În orice caz, când simți mâinile lui Daniel rătăcind pe sânii ei, Joanne își înăbuși dorința.

EL

THE BEST

Deși lipsită de mijloace financiare, Joanne dorește din tot sufletul ca fratele său să-și poată continua studiile. Pe de altă parte, Daniel ține să-i îndeplinească ultima dorință mamei sale, muribundă, aceea de a-l vedea căsătorit.

În căutare de soluții, Joanne și Daniel hotărăsc să încheie o căsătorie convențională. Înțelegerea este clară: sentimentele nu au ce căuta aici. Totuși, Joanne îl admiră pe acest frumos și strălucit chirurg, la brațul căruia iese din biserică, după cununie...

Ar fi, oare, o nebunie să visezi că această căsătorie convențională se va transforma într-o iubire eternă?

Poate că băuse un pic mai mult vin, dar iubindu-l așa cum îl iubea, îi venea foarte greu să nu depășească limitele unui simplu joc, așa cum își propuseseră. În orice caz, când simți mâinile lui Daniel rătăcind pe sânii ei, Joanne își înăbuși dorința.

ISBN 973-9197-29-9

Lei 1600 + 32 T.L. = 1632

82

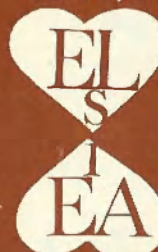
Yvonne Whittal

Iubirea este eternă

Yvonne Whittal

Colecția

Editura ALCRIS